

X X X V I I I

M O S T R A

L I T E R A R I A

D E L M A R E S M E

Teià 2021

XXXVIII EDICIÓ

MOSTRA
LITERÀRIA
DEL MARESME

Mostra Literària del Maresme XXXVIII Edició. Teià 2021
Edita: Consell Comarcal del Maresme. Mataró, novembre 2021
Imatge portada: Toni Batllori
Correcció: Ester Sancho
Tractament gràfic i maquetació: Mònica Marcet
Maquetació i impressió: Impremta Graupera
Dipòsit Legal: B 17349-2021

EL MARESME, TERRA DE LLETRISTES

L'Emília Illamola i la Queralt Morros ens van demostrar a *Dones Poetes de la Maresme* (Voliana, 2021) que el Maresme és —i ha estat— una terra de poetesses. Abans, els autors Isidre Julià, que ens va deixar l'any 2011, Josep Lladó i la pròpia Emília Illamola havien escrit *Els poetes del Maresme* (Voliana, 2019), un recull d'homes i dones —lletristes tots— que anava del segle XVI fins al 2000, la pretensió del qual era recopilar lletres, versos i poemes d'autors vinculats a la comarca.

Sense dir-ho, aquestes dues obres publicades per un segell editorial maresmenc ens venien a dir que la nostra història no s'escriu, o no s'escriuria del tot, sense capbussar-nos en una vessant de la cultura que ni és nova ni l'hem inventat nosaltres, però que ens identifica com a collectiu: la lletra escrita.

L'escriptura —sigui poesia, narrativa, memòries, teatre o assaig— esdevé una poderosa eina d'expressió dels sentiments, dels anhels, de les pors, de les ambicions, de les frustracions, dels desitjos, dels amors i dels desamors. Heus aquí el llibre que teniu a les mans: un llibre escrit per lletristes maresmencs delerosos de narrar una història, continuadors de la tradició artística de la nostra geografia i que des del Consell Comarcal del Maresme us volem donar a conèixer.

Perquè aquesta és la pretensió de la Mostra Literària: explicar que som una comarca viva, que s'expressa a la manera dels clàssics (posant negre sobre blanc) i que ho fa cada any, renovant talent o consolidant el que ja teníem.

Llegiu, doncs. I gaudiu dels textos que conformen l'edició d'enguany. D'aquí sortiran les noves figures que un dia no molt llunyà sumarem a noms tan representatius com Teresa d'Arenys, mossèn Pere Ribot, Rafael Vallbona, Care Santos o Sílvia Tarragó.

Damià del Clot Trias

President del Consell Comarcal del Maresme

BENVINGUDA

L'any passat, encara sota els efectes de la pandèmia, es van veure frustrades ple d'illusos arreu. Entre d'altres, en el nostre cas, la de ser amfitrions, amb tots els ets i uts, del lliurament de premis de la Mostra Literària de la fase comarcal maresmenca. Ho havíem estat el 1992 i volíem renovar el nostre compromís literari amb la Comarca. I ho vam fer, però només tímidament, sense presencialitat ni festa, ateses les circumstàncies. Per això, ara que sembla que comencem a tenir-li el peu al coll a la bèstia, hem volgut "repetir", amb el vistiplau del Consell Comarcal, per poder celebrar-la, poc o molt, com ho havíem previst.

Perquè, de fet, a desgrat del destret, l'afany escriptor de la comarca no s'ha aturat i ha corregut com l'aigua rieres avall, de vegades en un devesall torrencial de paraules i de vegades més contingut, o en versos escandits com pluja fina, que el jurat garbella i canalitza, per acabar fent saó en aquest recull que teniu a les mans, embolcallat per aquesta imatge de portada que ens remet a l'escultura "La Lectora", de Toni Batllori, com si fos una deessa primitiva al ras, a qui li plouen lletres mentre guarda l'entrada de la nostra biblioteca de can Llaurador, la casa dels llibres a Teià.

Esperem, doncs, que ens puguem rescabalar tots plegats en aquesta trobada o retrobada, a la Casa Municipal de Cultura La Unió, a redós dels plàtans de la Riera, a la qual podrien haver estat dedicats aquests versos de Joan Margarit, tristament mort a inicis d'aquest any:

*"Per la riera vaig fins a la platja.
Ni carrers ni camins, només l'amplària
nua i abandonada esperant l'aigua
furiosa i brutal de les riuades."*

Andreu Bosch i Rodoreda
Alcalde de Teià

Olga Parra i Ordaz
Regidora de Cultura de Teià

ÍNDIX

9. **El bosc de les emocions.**
Bruno Blasco Díaz Veiga, Juan Ángel Machio Durán,
Gabriel Roselló del Pozo,
15. **Botiga de vell.** Núria Oliva Barceló
19. **El somni d'una vida.** Amelie Persini Escobar
21. **El conill blau.** Roma Jáñez Bastida
22. **El conte de l'oblit.** Jana Bartrés Sanuy
24. **La lluna blava.** Blai Gispert Sangerman
27. **El problema de la humanitat és la humanitat.**
Carla Moreno Antúnez
30. **El temps ho esborra...tot (o no).** Lucía Miñambres Martínez
34. **Cada dia de pluja.** Sara Correa Fernández
41. **Retrospecció.** Victòria Collbatallé Cabrera
43. **Una de les mil versions.** Martina Farré Arnau
46. **Sol, solet.** Joan Simó Rodríguez
54. **Camins d'asfalt.** Neus Fernández Benito
61. **Jalila.** Carla de la Fuente Cerezo
66. **Exitdèmia.** Miquel Esquirol Jiménez
83. **Les estrelles.** Xavi Navarrete Álvarez
84. **Els picots.** Miquel Prat Rubio
85. **Covid Maleït.** Manel Vilana Ferreres
87. **M'encanta...** Adriana Ruiz Carrillo
88. **Pinezellades de colors.** Laura Masferrer Soto
89. **Les vocals.** Marc Alcoriza Martí
90. **Desordenada.** Marta Lozano Tornamorell
91. **La defunció.** Lucía Sordo Tobar
93. **Marcida.** Estel Pou Prim
98. **Via crucis.** Marçal Nonell Ruscalleda
113. **Plany d'hivern.** Francesc Ribas París
120. **Silenci tàcit.** Joaquim Haro González
131. **Paranomàsies.** Eulàlia Ribera Roderigas

Premi extraordinari de relats breus per a persones amb discapacitats intel·lectuals

Bruno Blasco Díaz Veiga, Juan Ángel Machio Durán, Gabriel Roselló del Pozo

Vilassar de Dalt

EL BOSC DE LES EMOCIONS

Una tarda de diumenge la Lia li digué a la seva mare que feia un dia preciós de primavera i que se n'anava a fer un volt pel bosc. Era una nena molt riallera i entusiasta, i aquesta estació de l'any era la que més li agradava. La seva mare la definia com una "persona primavera". Li agradava molt la llum, les plantes, les flors i els animals autòctons de la seva zona. Vivia en un poble de la costa catalana, a pocs quilòmetres del mar i al peu de la Serralada Litoral, amb una flora i fauna específica del territori. Els arbres que hi predominen són els pins, les alzines, els roures i, amb menys quantitat, arbres fruiters i oliveres.

Aquella tarda, a ritme lleuger, començà a caminar muntanya amunt, entusiasmada per les olors, el cant dels ocells i pel sotabosc, que després d'unes intenses pluges s'havia teyit del color de les flors silvestres. Va decidir endinsar-se entre pins fins arribar quasi al cim. Les muntanyes de la Serralada Litoral són moderadament altes amb pendents considerables. El sol és calcar i els arbres estan fortament arrelats, precisament per la inclinació del terreny i per resistir les envestides dels vents mediterranis, que refermen amb força, especialment a l'hivern i a la tardor.

Feia ja un any que la Lia no arribava fins tan amunt. Recordava que hi havia un bosc que li agradava molt per la gran varietat d'espècies d'arbres que hi havia. A part dels pins, l'arbre que regna en tot el litoral, en aquell lloc també hi habitaven fruiters, oliveres, roures... Era curiós, com si la naturalesa hagués escollit aquell indret per exhibir el seu repertori d'arbres.

Quan va arribar a aquell bosc tan particular, es va parar per asserenar la respiració i la captivà una estranya sensació, ja que hi havia molt de silenci, cosa que li agradà, però al mateix temps va sentir preocupació perquè no era normal que a la primavera, en un bosc tan pintoresc, hi hagués tanta quietud. No se sentien ocells, ni rosegadors, ni insectes pol·linitzants. De fet, es va adonar que hi havia molt poques flors. Era com si allà la primavera hagués passat de llarg o s'estigués endarrerint.

Mentre caminava entre els arbres, aguditzant els sentits per analitzar-ho tot, va sentir un plor. Al principi no li va donar importància, va pensar que eren imaginacions seves, però de sobte va tornar a sentir un sanglot darrere seu. Es va girar i tot d'una va sentir una veu molt engolada que li deia: “És l'alzina que està plorant, com sempre”. La Lia es va espantar, no entenia d'on sortia aquella veu i va tenir l'impuls de sortir corrents, fins que la veu va prosseguir.

—Lia, et parlo jo, el Roure, no t'espantis... Estàs al bosc de les emocions i l'alzina que plora és la tristesa. Jo soc la serenitat.

—Lia? Com saps el meu nom? Però com és possible! Els arbres no parlen!

—Sí filla, sí, sí que parlem, però entre nosaltres. A còpia d'anys d'escoltar persones passant per aquí, hem après el vostre idioma. I sabem el teu nom perquè ja fa anys que et coneixem, de quan eres més petita i venies amb la teva mare i et cridava pel teu nom. Ara ja fa un parell d'anys que vens sola.

—Ostres, això és increïble!

—I ara, Lia, deixa'm que t'expliqui. Ja fa un parell d'anys que la tristesa sempre plora i li tenim dit, la resta d'arbres de les emocions, que quan vingui algun humà deixi de fer-ho perquè si no ens descobriren. Això comportaria que correguéss la veu que en aquest bosc els arbres parlen, i hi vindria molta gent. Els científics ens voldrien estudiar i ens farien mal. És per això que ara que ja ho saps, et demanem que guardis per sempre el nostre secret per protegir-nos.

La tristesa està tan trista que ja no li importa res. La sort que hem tingut és que has estat tu qui ens ha descobert. Com ja t'he dit abans, a tu et coneixem i sempre hem notat la teva sensibilitat i la teva estima per la naturalesa. Necessito que ens ajudis, que entre tots convencem l'alzina perquè deixi de plorar. Ella és trista per naturalesa, però ara està massa abatuda... No li falten raons, però així ens posa en perill.

—Hola Alzina trista, soc la Lia.

—Sí, ja et conec. És per això que quan has passat no he deixat de plorar. De fet, entre nosaltres ja havíem parlat que si algú havia de saber el nostre secret, havies de ser tu. I per això, quan tu m'has sentit plorar, el Roure, que és el més vell de tots nosaltres, t'ha parlat.

—Sí, m'he quedat molt astorada, i el Roure m'ha dit si podia parlar amb tu.

—Sí, Alzina, li he dit jo —va exclamar el Roure—, a nosaltres ja no ens fas cas.

—Lia, jo t'explico per què estic més trista del que és habitual i ho veig tot negre.

—Ostres, encara no me'n sé avenir... Digues-me, Alzina, què et passa?

—Doncs que cada any estem pitjor i les condicions climatològiques són més adverses. S'està trencant l'equilibri natural i s'està alterant l'ecosistema que necessitem per viure. Cada vegada plou menys i quan ho fa, és amb molta intensitat. Plou de forma torrencial i està degradant el terra on estem agafats. També aquests temporals venen acompanyats de vents molt forts, que ens arrenquen les branques i els fruits. Aquesta tardor passada, una nit de vents huracanats va arrancar la nostra estimada olivera. No vam poder fer res per ella i ara és morta. Era l'arbre de la confiança. Tenia més de 100 anys, i a pesar que sempre era positiva i ens deia que tot aniria bé, va acabar arrencada per la virulència del vent. Feia anys que s'estava deteriorant, ja no donava tant de fruit i les fulles li queien més del que era normal... L'aire que respirem cada any és més brut i ens està afectant el nostre metabolisme i, en conseqüència, els nostres cicles estacionals.

—I tot això que us està passant és per culpa de l'acció irresponsable de l'ésser humà, oi?

—Exacte —respongué l'Alzina—. Passem set, cada vegada hi ha menys insectes que ens pol·linitzin, ja no venen ocells a fer els seus nius, els fruiters estan plens de plagues. Molta gent que passa per aquí ens arrenca de mala manera els fruits, ho deixen tot brut, ens fan ferides a les escorces... Si vas una mica més amunt veuràs el pomer. Quasi no està fent flor i té molt de pugó perquè aquest hivern quasi no ha plogut. I així i tot, com que és l'arbre de l'alegria, està sempre alegre. Sort d'ell que ens intenta encomanar la seva emoció, però amb mi no pot. Jo soc, ara mateix, la tristesa trista.

La Lia, dirigint-se al Roure serè, li preguntà:

—Escolta'm, Roure, i com és que els pins que hi ha per tota la muntanya tenen bon aspecte. Mentre pujava sentia els ocells cantant a les seves branques.

—Això passa perquè el pi és un arbre ruc i no se n'adona... Si t'hi fixes bé, molts estan malats i van caient, però com que són tants, passa desapercebut... És a dir, que no ho volen veure. I ja no parlem de quan hi ha incendis, que en moren a milers. Aquí de moment hem estat de sort amb el foc i esperem que no arribi.

El Castanyer, que és allà, sempre està enrabiad i enfadat. No suporta els humans. Quan ve gent a buscar castanyes sempre intenta que es punxin. El problema és que com que està tan enfadat, també espanta els ocells. Si vas a parlar amb ell, és possible que no et contesti.

—Ostres, quin greu que em sap. Ja teniu raó, a aquest ritme en 50 anys ja no quedaran ni boscos ni animals... Quin desastre! Jo us prometo que, en la mesura de les meves possibilitats, faré el que pugui per revertir aquesta situació.

La Lia va anar creixent i es va anar formant per poder ajudar la naturalesa. Va estudiar botànica i es va especialitzar en l'estudi i la cura dels boscos. Amb molt d'esforç va aconseguir sensibilitzar la gent del seu poble i de la comarca de la importància de cuidar el planeta i els éssers vius propers.

Va aconseguir que declaressin la Serralada Litoral com a zona protegida i que els boscos estiguessin més ben cuidats. Així i tot, la climatologia adversa i extremada s'escapava del seu control i amb els anys, el bosc de les emocions va perdre el pruner, l'arbre de la passió. Però gràcies a la seva dedicació i a la implicació que havia aconseguit per part de les administracions, els boscos estaven més cuidats, més sans i més forts.

Els anys van anar passant i la Lia mai va deixar de pujar al bosc de les emocions a ajudar-los. Dos cops l'any pujava amb una brigada de jardiners per fer les podes i netejar el terreny. Quan estava sola amb els arbres, parlaven hores i hores. Fins i tot el castanyer conversava amb ella, això sí, amb un to enfadat com dictava el seu recel i la seva naturalesa emocional.

L'envelliment dels humans és molt més ràpid que el dels arbres, i després de 70 anys del primer contacte de la Lia amb el seu bosc, hi va pujar per última vegada. Els va explicar que estava malalta i que aviat moriria, però que les seves cendres serien escampades pel bosc. Els va explicar que seria la seva filla qui pujaria a deixar-les.

Com el bosc ja sabia, la filla de la Lia, a qui havien vist algunes vegades amb la seva mare, no en sabia res, i si algun dia ho havia de saber o no, ja hauria de ser una decisió que prenguessin els arbres. La Lia mai va trencar la promesa.

Finalment va arribar el dia, el destí va voler que la Lia morís en començar la primavera i que la seva filla pugés a la muntanya a escampar les cendres pel bosc de les emocions. Cada arbre va portar la mort de la Lia en funció dels seus sentiments.

Aquella mateixa primavera i l'estiu que la seguia, tothom que passejava per la zona, degudament senyalitzada i cuidada gràcies a la Lia, va poder observar i gaudir de l'esplendor del bosc i dels arbres fruiters. Com feia molt anys que no es veia ni se sentia tanta vida.

Passada la primavera i ja endinsats en l'estiu, producte de la terra fèrtil, va sortir un petit albercoc i el bosc va decidir que es diria Lia. La persona que tant els havia cuidat i estimat s'havia convertit en un arbre per formar part del bosc de les emocions. Havia nascut l'arbre de l'esperança.

Els anys següents, la filla de la Lia, l'Ona, que sentia per la naturalesa l'amor que la seva mare li havia inculcat, va seguir els passos de la seva mare i va continuar treballant pel benestar dels boscos.

El que aquesta història no ens explica, però ens ho podem imaginar, és que segurament va arribar un dia que l'Ona va tornar a parlar amb la seva mare, la Lia.

Premi extraordinari de microrelats

Núria Oliva Barceló

Caldes d'Estrac

BOTIGA DE VELL

Es regala cor trencat; requereix restauració.
S'inclou conjunt de roba interior per estrenar,
del segle passat i encara embolicat per regal.

XXXVIII

MOSTRA

LITERARIA

Prosa

DELLA
MARCESME

Teia 2021

Primer Premi Grup A
Amelie Persini Escobar
Arenys de Mar

EL SOMNI D'UNA VIDA

La Maria estava molt trista, un dia abans del seu aniversari el seu pare va morir. Li faltava tan sols un dia per tenir onze anys, i encara no havia sentit parlar massa de la mort. Era una cosa de grans que ella no arribava a entendre.

El seu pare es deia Carles i tenia quaranta-dos anys. Era un bon home i un bon pare. Tothom l'estimava per la seva amabilitat i per la tendresa amb què tractava la gent. Els llibres eren la seva passió i sempre n'estava envoltat. Moltes vegades li deia a la Maria que li feia molta pena no poder viure prou temps per llegir tots els llibres que tenia pendents. Treballava en una petita llibreria, però la seva feina només es va apropar una mica al que havia estat el seu somni. El seu pare volia ser escriptor, volia que altres persones poguessin llegir les seves històries i donar vida als seus personatges amb l'ajut de la imaginació dels altres.

Aquell matí fred d'un dia de desembre, la Maria es va aixecar del llit amb l'esperança que tot hagués estat un malson, però no, la seva mare, que semblava la dona més trista del món, li va fer un petó a la galta i li va demanar que es vestís per anar al funeral del seu pare. Tota la família les esperava a l'església del poble. A la Maria sempre li havia agradat aquell edifici on havia entrat alguna vegada amb el seu pare només per escoltar el soroll del silenci. El seu pare sempre li explicava que el silenci tenia el so més tranquil de tots els sons. L'església estava molt freda i el silenci no tenia el so de sempre, semblava més trista que mai. La Maria va pensar que sense el seu pare, aquell edifici antic no li agradava gens.

La mateixa tarda del funeral va acompanyar la seva mare a la petita llibreria del pare. La mare li havia dit que havia de recollir papers i factures que el seu pare havia deixat pendents. Mentre la mare estava avorrida i capficada amb els papers, la Maria va decidir fer un cop d'ull per la botiga del seu pare. Tot li recordava a ell, els llibres, els llapis, fins tot l'aire, la botiga encara feia olor del seu pare.

De sobte es va aturar davant d'una petita escala de fusta que el seu pare feia servir per pujar als prestatges més alts i va ensopegar amb una petita caixa que semblava molt i molt antiga. La Maria era com totes les nenes de la seva edat, curiosa, i qualsevol cosa li cridava l'atenció. Es va asseure en una petita cadira, que sempre havia estat d'ella, on passava les estones llegint fent companyia al seu pare, i va obrir la caixa. En obrir-la, es va trobar un munt de papers escrits a mà, amb la lletra del seu pare. Sempre havia pensat que el seu pare tenia la lletra més bonica del món. Era tranquil·la i li transmetia la mateixa quietud que ell.

Quan va començar a llegir es va adonar que es tractava d'un llibre. No era ben bé un llibre, però sí el pas previ a ser-ho. Va cridar la mare entusiasmada i van llegir-ho juntes, amb la sensació que, mentre ho feien, ell era amb elles. A partir d'aquí, tot va passar d'una manera molt ràpida. La mare va portar el llibre a un amic seu que treballava en una editorial. Al cap de dos mesos el llibre del pare va ser publicat, i la Maria no podia sentir-se més feliç i orgullosa del seu pare.

La mort s'havia emportat el seu pare, però li havia donat vida a un llibre que ningú sabia que havia escrit i que potser mai no hauria vist la llum. El descobriment de la Maria va aconseguir complir el somni del seu pare, un home bo, tranquil, amable i de lletres.

Segon Premi Grup A
Roma Jáñez Bastida
Sant Andreu de Llavaneres

EL CONILL BLAU

Hi havia una vegada un conill que era diferent als altres. Era de color blau. Tots els conills es reien d'ell, però un conill el defensava i en tenia cura.

El conill blau no entenia per què se'n reien si només tenia el pel d'un color diferent. Tot i així, estava molt content de tenir un conill amic que el protegia i amb qui jugava.

Un dia, els dos conills, cansats de tanta rialla dels altres, decideixen marxar de viatge per descobrir nous llocs.

En el viatge van conèixer molts animals diferents i després d'aprendre que el més divertit és acceptar que tots som diferents, van tornar a casa seva amb moltes experiències per explicar. Van poder ensenyar als altres a estimar allò diferent.

Primer Premi Grup B
Jana Bartrés Sanuy
Sant Vicenç de Montalt

CONTE DE L'OBLIT

Fa molts i molts anys, o pocs, o segles, qui sap quan fa que existeix l'oblit.

Jo només en fa dos que el conec, però ja ha entrat ben endins de la ment de la meua àvia.

Sento ràbia cap a tu perquè l'àvia ja no em recull a l'escola ni em pot preparar aquells berenars tan sorprenents i especials.

Diuen que cada vegada l'àvia serà més teva. Has vingut per fer la teva feina i portes avantatge.

Oblit... ets important en les nostres vides per ajudar-nos a superar les dificultats que ens trobem, però mai has d'aparèixer per esborrar bons records.

Oblit... et faig una proposta! Ara t'has instal·lat en la ment de massa persones sense permís.

Què et semblaria viure a l'espai i només baixar al cervell per tal d'ajudar-nos a oblidar mals moments? Series l'heroi que ajuda la humanitat. Tothom t'aplaudiria i ningú no sentiria ràbia cap a tu.

A l'espai viuries en un forat negre, rodejat de planetes i estels. Des d'allà ens podries vigilar molt bé. Quan tinguéssim necessitat d'oblidar, t'enviaríem un correu a la teua adreça electrònica: oblitdelamemoria@foratnegre.com

Pensa-t'ho, Oblit! Jo t'ajudaré a preparar el teu viatge. Només cal que surtis de les ments que ocupes i t'instal·lis còmodament dins d'una càpsula preparada per viatjar a la velocitat de la llum.

Jo et portaré al punt més alt del meu poble, el cim del Montalt, i des d'allà esperarem la primera nit de lluna plena del mes de març. Quan siguin les tres i tretze de la matinada començarà el compte enrere.

Una nebulosa d'espivals infinits t'envoltarà, notaràs sensació de velocitat i t'aniràs desprenent d'aquells records bonics que les persones volien guardar per sempre. Només t'enduràs males experiències que embruten el cervell.

Necessito saber si acceptes la meva proposta. Si és així, espero el teu senyal.

Ahí vaig anar a veure l'àvia. Feia una tarda de forta pluja, el cel estava gris i començava a tronar. L'àvia estava asseguda al costat de la finestra. Mirava la pluja i, de cop i volta, un gran i brillant llamp va caure prop de la finestra. L'àvia va dir:

—Mireu, una pluja d'estrelles!

Llavors vaig comprendre que aquell era el senyal! L'Oblit havia acceptat la meva proposta.

Segon Premi Grup B
Blai Gispert Sangerman
Arenys de Munt

LA LLUNA BLAVA

Em dic Bruno, tinc 26 anys, i soc arqueòleg i investigador. Avui, mentre estava fent el dinar, m'han trucat des d'una universitat de Roma que es diu La Sapienza perquè hi vagi a fer una classe sobre llegendes i arqueologia als estudiants d'últim curs. M'ha estranyat que avisin amb tan poc temps —la classe és demà passat—, però no m'ho he pensat dues vegades i he acceptat la invitació de seguida. Roma és la meva ciutat preferida perquè és molt bonica, els gelats són molt bons, la pasta i les pizzes són boníssimes i, a més a més, està plena de ruïnes, història i misteri...

He comprat el primer bitllet que he trobat i així tindrè un dia per visitar la ciutat. L'avió surt d'aquí a tres hores. Mentre estava fent les maletes, he pensat que aniria a visitar el Colisseu, la Fontana di Trevi, el circ romà... He acabat de fer les maletes i he anat a l'aeroport per agafar l'avió. A Roma hi falta gent!!!

El viatge se m'ha fet molt curt perquè he estat tota l'estona pensant en Roma i en quins misteris podria descobrir aquesta vegada.

Quan hi he arribat, he anat directament cap a l'apartament que havia llogat. Sobre el llit he vist un llibre, *La llegenda oculta del Panteó*, i per curiositat, m'he posat a llegir-lo. Explica que el Panteó es va dedicar a les set divinitats planetàries: el Sol, la Lluna, Venus, Saturn, Júpiter, Mercuri i Mart. L'onze de gener de cada 500 anys hi ha una alineació de tots aquests astres. La llegenda diu que quan els astres estan alineats, s'ha de crear una piràmide de llum al mig del Panteó. Això passa a les 12 en punt de la nit, just quan entra el primer raig de llum de lluna pel forat de la cúpula. El llibre diu que l'última vegada que es va produir aquesta alineació va ser l'any 1521. No m'ho puc creure! Demà és 11 de gener de 2021! Se suposa que demà hi ha la gran alineació entre els set astres? S'ha de fer una piràmide de llum al Panteó? Per què no he sentit mai a parlar d'aquesta llegenda? Qui m'ha deixat aquest llibre sobre el llit? Entre tantes preguntes, he arribat a una conclusió: demà m'he de colar sigui com sigui al Panteó.

He estat una bona estona pensant com puc entrar al Panteó a les 12 de la nit, però no tinc cap idea. Entrar-hi de dia és molt fàcil, però de nit no, i per això necessito ajuda. Puc trucar a en Leonardo, el professor de la universitat que em va convidar a fer la classe. Ell segur que m'ajudarà, i potser sap alguna cosa sobre la llegenda del Panteó i com es fa la piràmide de llum.

Quan m'he llevat he trucat a en Leonardo i hem quedat per fer un gelat al Palazzo del Freddo. Allà li he explicat la llegenda del Panteó; ell no la coneixia però s'ha apuntat de seguida a l'aventura. Hem seguit llegint el llibre, intentant trobar una pista de com hem de crear la piràmide de llum, però només hem trobat una frase: "Si vols que la lluna es torni blava, els ulls han de brillar amb el primer raig". No hem entès res de res, però hem decidit anar a investigar.

Hem quedat a les deu al Panteó. Fa molt fred i estic nerviós. En Leonardo ha arribat carregat de cordes per escalar fins a la cúpula i des d'allà hem baixat lentament. No ens ha vist ningú. El Panteó està buit i fosc. Hem encès unes llanternes i, en passar la llum per davant d'un retrat de dues persones, he vist que els ulls brillen molt. M'hi he acostat per mirar què eren... Eren diamants! Uns diamants amagats dins dels ulls! És clar, això és el que ens volia dir la frase del llibre! He agafat els diamants i, quan he anat a ensenyar-los a en Leonardo, m'han caigut a terra i un ha entrat en un dels quatre forats que hi ha al centre del Panteó. L'he intentat treure però no he pogut perquè ha quedat perfectament encaixat dins del forat. Aleshores he entès la pista del llibre: si el raig de lluna ha de tocar els diamants, cal posar-los sota el forat de la cúpula. Hem col·locat els tres diamants dins dels altres forats i el primer raig de lluna ha entrat per la cúpula. Quan ha tocat els diamants, s'ha reflectit i ha creat quatre eixos de llum que s'han trobat en un punt i han format una piràmide de llum. De cop s'ha obert un forat a terra i n'ha sortit una pedra blava que ha pujat fins al vèrtex i ha deixat anar una llum blava i intensa que ens ha enlluernat. Hem estat una estona preguntant-nos què devia ser aquella pedra i, al final, en Leonardo l'ha reconeguda. És la Lluna Blava, un mineral molt poc conegut. A l'època dels romans ja se'n parlava, però ara només es coneix com una llegenda. La Lluna Blava és un mineral que només es troba dins del nucli de la nostra estimada lluna. La llegenda de la Lluna Blava diu que la lluna té un nucli especial per protegir el mineral; si es destrueix, la lluna podria explotar. En Leonardo de seguida ha dit que havíem d'agafar la pedra perquè seria un descobriment històric que podia canviar el món. Però li he respost que no: si l'agafem, podem trencar l'equilibri i destruir l'interior de la lluna;

potser canviem el món, però cap a pitjor. Si els romans l'han volguda protegir tant, deu ser per alguna raó. Si destruïm la lluna seria una catàstrofe per a la humanitat, la Terra canviaria molt i ja no tornaria a ser la mateixa; qui sap què podria passar. Ell ha seguit insistint dient que podríem ser famosos i rics. Però jo no vull ser famós, no necessito ser famós ni ric; només necessito poder viure a la Terra en pau i tranquil·litat. I tu també: de què et servirà ser ric i famós si has de morir? Aleshores ell ho ha entès i ha estat d'acord amb mi. Hem deixat el mineral on era i hem vist com s'ha desfet la piràmide de llum i com la Lluna Blava ha tornat sota el terra del Panteó. Hi serà durant cinc-cents anys més, fins que un altre arqueòleg torni a descobrir la piràmide i vegi la Lluna Blava, i així durant milers d'anys. O això espero.

He tornat a l'apartament a dormir. Estic molt cansat i demà he de fer la classe als estudiants d'últim curs. Els explicaré totes les meves aventures i, potser, la llegenda de la Lluna Blava...

Mentre era a l'avió tornant cap a casa, m'he dit a mi mateix que hauré de tornar un altre dia a Roma per visitar la ciutat i descobrir qui em va deixar el llibre *La llegenda oculta del Panteó* sobre el llit.

Primer Premi Grup C
Carla Moreno Antúnez
Sant Andreu de Llavaneres

EL PROBLEMA DE LA HUMANITAT ÉS LA HUMANITAT

Feia molt de fred, no sabia on havia anat a parar. El paisatge era tot de color blanc, semblava neu, el problema és que no es desfeia. Els edificis eren blancs, els fanals, els bancs, els parcs, tot era completament blanc i no hi havia res de color excepte el mar (que era més transparent que blau) i el cel (que depèn del dia era més blavós o més ataronjat). El que més em va impactar va ser que ni cap paret ni cap porta estiguessin ni brutes, ni ratllades, ni tacades, era impressionant, d'un blanc impol·lut. Pels carrers no hi havia gaire gent, però la poca que podies arribar a veure sempre vestia de color negre, amb vestimentes informals, mai vaig veure a ningú vestit d'un color que no fos negre, fins al dia en què ho vaig descobrir tot.

Jo anava vestida amb roba de colors (igual que l'últim dia en què vaig tancar-me en aquella càpsula). Vaig començar a caminar per saber on era, i a mesura que avançava la gent em mirava cada vegada pitjor. Semblava que em tinguessin por, perquè tothom que passava pel meu costat s'apartava i es quedava quiet, o bé jo tenia la sensació que algunes persones em seguien. Com que tenia aquella sensació, vaig decidir començar a passar desapercebuda, em vaig vestir de negre, i feia el mateix que la resta: ser una persona seriosa, que semblava que no tenia sentiments i vivia les 24 hores del dia controlada. Passaven els dies i m'anava acostumant a viure en aquella societat tan diferent a la meua d'anys enrere, ara ja em tractaven com si fos una més.

El dia 11 de juliol del 3214, quan caminava tranquil·lament, la paret de la meua dreta es va obrir (semblava una porta secreta), algú des de dins em va agafar i em va portar cap a l'interior d'aquell edifici que era ni més ni menys que la Sagrada Família (ho vaig saber perquè estava situada al mateix lloc que jo recordava de quan era petita, però ningú ja no li deia d'aquella forma). La cara d'aquell noi m'era molt familiar, però hauria jurat que no l'havia vist mai en l'actualitat. Em va explicar la situació:

—Hola, no estic segur que em recordis, però soc un amic teu de quan érem més petits —em va dir. En aquells moments jo no

confiava gens en ningú i per això li vaig fer una sèrie de preguntes personals del meu passat i les va contestar correctament. En aquell moment vaig començar a confiar en algú per primera vegada en molt de temps.

M'ho va començar a explicar tot des del principi. Posem-nos en context: Era l'any 2025, per fi havíem superat la pandèmia, però amb això havíem contaminat molt la Terra. Van començar a investigar i van descobrir que la pandèmia només havia estat el començament: ens esperaven moltes guerres, escassetat d'aliments, més problemes de salut per la contaminació... Per això van decidir que una sèrie de privilegiats serien seleccionats detingudament per ser congelats i poder crear un nou món en un futur molt llunyà. Seleccionaven aquelles persones amb unes característiques molt particulars: havia de ser gent intel·ligent, que pogués controlar una societat i que no acabés morta, però el més important: havia de ser gent molt valenta. Jo havia estat una d'elles, una de les persones que havien estat criogenitzades per salvar el món.

Poc després que totes les càpsules estiguessin ben protegides va començar el caos, van començar les guerres i el món va acabar destruït. Tots els que érem allà tancats sense cap coneixement de l'exterior, quan despertéssim no tindríem família ni seríem conscients de tot el que havia passat. Les nostres càpsules ja no estaven en el seu lloc original, moltes seguien juntes, però moltes altres havien estat apartades o destrossades, s'havien dispersat. La Terra va trigar uns mil anys a recuperar-se del gran desastre.

La gent va començar a despertar-se i a crear un nou món. Al principi, molt pocs humans es van despertar, van pensar que la millor opció era modificar les cèl·lules dels cossos que encara estaven congelats, per així poder-los controlar i que el món no tornés a ser com abans i la història tingués una altra vegada el mateix final. Van començar a fer això amb la majoria de càpsules criogenitzadores, les que estaven al mateix lloc on les havien deixat temps enrere, ja que pensaven que aquelles eren les úniques càpsules. Van crear una nova societat amb normes bastant estrictes, però que a la gent d'allà que no sabien res del seu passat els semblaven totalment normals. Hi havia gent que estava completament viva, eren ells mateixos, treballaven tots junts o bé com a controladors del compliment de les normes, o bé com a organitzadors, o bé com a caps dirigits. El problema és que totes aquestes persones no sabien que hi havia més gent encara congelada, què havia passat amb totes aquelles càpsules no controlades?

El meu suposat amic i jo érem d'aquell grup de persones i vivíem en uns corredors secrets per dins de la Sagrada Família. Molts havien mort intentant despertar la gent controlada, d'altres havien estat capturats i controlats i s'havien convertit en gent "normal", molts altres havien mort en sentir-se pressionats per haver de canviar la societat i no saber com fer-ho, la resta havien viscut sempre allà amagats dins d'aquells passadissos vivint la vida com volien, però imitant els altres quan sortien al carrer. Aquesta gent especial em va explicar els seus plans. Em van dir que la seva intenció era arribar a la seu central dels controladors i desconnectar els controlats perquè així tothom tingués veu i vot, i ells no haguessin de viure amagats. En molts aspectes estava d'acord amb ells, però precisament en aquell no. Els vaig exposar la meua opinió: I si els dolents no són tan dolents com vosaltres penseu? Si tots tornéssim a la normalitat i tothom tingués veu i vot, cadascú tindria la seva opinió, i no totes les opinions són iguals; tornarien les guerres, i la nostra feina de reconstruir el món no l'hauríem completat perquè ho hauríem destrossat tot una altra vegada. Els vaig fer entendre que si vivíem en dos bàndols, cadascú amb la seva pròpia opinió, seria molt millor que si visquéssim tots junts barallats amb opinions diferents. El meu amic, que era el cap de tots els no controlats, em va donar la raó, va dir que el problema de la humanitat és la mateixa humanitat.

Aquell mateix vespre, quan el meu amic i jo estàvem sols, em va felicitar i em va agrair que els hagués convençut d'una vegada, em va dir que ell ja sabia que jo era la persona indicada per fer-ho. Estranyada li vaig preguntar que per què deia allò. Va decidir explicar-me tota la veritat que només ell coneixia. Es veu que quan ens vam congelar, vam decidir que les nostres càpsules s'amagarien apartades de la resta, però juntes, així en un futur no tindríem cap mena de problema. Ell va ser el primer de tota la humanitat en despertar i va ser qui va idear tot allò. Va idear que hi haguessin dos bàndols i que ell fos el cap de tots dos grups per tenir les coses ben controlades. Però mai va estar segur que fos el correcte. Quan va saber que jo havia despertat, va decidir agafar-me, ja que em coneixia del passat, sabia com era jo i sabia que el podia ajudar. Per això em va deixar estar en el grup dels no controlats, dels que saben quasi tota la veritat, perquè el pogués ajudar amb la seva decisió.

Jo, malgrat que estava d'acord amb la idea dels dos bàndols, no estava segura d'estar fent el correcte. No podia deixar de pensar que estàvem jugant a ser déus i que en aquesta vida hi ha jocs als quals és millor no jugar.

Segon Premi Grup C
Lucía Miñambres Martínez
Arenys de Munt

EL TEMPS HO ESBORRA... TOT (O NO)

Em dic Marta i tinc catorze estius. L'estiu passat em vaig llevar en un dia esplèndid i bonic d'estiu. No havia pogut dormir en tota la nit dels nervis que portava. Vaig mirar l'hora: eren les set del matí. Per què estava tan nerviosa? Aquella data era sens dubte el dia més esperat al meu poble: les colònies d'estiu donaven doble felicitat, a uns perquè marxaven i a uns altres perquè ens perdien de vista.

A Sant Ramon de Morunys són famoses les colònies KINACANYA. Són les més esperades entre tots els joves i sempre cauen a mitjan agost, del 8 al 18.

Vaig saltar del llit i vaig anar a despertar la meva germana, però per sorpresa meva no hi era, allà. Vaig pensar on podia ser i vaig anar al jardí, on jeia adormida en una gandula mentre escoltava música.

No vaig acostar-me a parlar amb ella perquè anava tard i encara havia d'esmorzar. Vaig agafar la gran i pesada motxilla i em vaig acomiadar de tots excepte d'ella: pare, mare, àvia... fins i tot del gat. Ma germana aquell any no va voler venir perquè havia suspès matemàtiques i havia d'estudiar tot l'estiu.

Faltaven uns minuts per sortir i vaig pujar a l'autobús per buscar un bon lloc. El trajecte es va fer llarg i avorrit; em vaig adormir una bona estona pel cansament que arrossegava. Ens havíem llevat molt aviat. En poques hores vam arribar a lloc: una masia de grans dimensions, amb molt de terreny i moltes coses per fer.

Feia ja uns sis o set dies que érem allà (la veritat és que vaig perdre la noció del temps). M'ho estava passant tan bé que no vaig adonar-me d'un detall: no sabia res dels de casa. Aquest any no va aparèixer ningú, però no vaig prestar-hi atenció, tot i que els misteris m'agraden als llibres, a la vida real no sé si m'agraden tant.

L'últim dia va arribar i estava feta caldo, vaig estar a punt d'adormir-me mentre dinava, però per sort, en unes hores seria a casa meva descansant, tot i que no volia que s'acabés l'estada. Tenia un sentiment contrari dins meu.

L'autobús ja era de tornada, tothom estava dormint, ningú parlava, així que vaig decidir descansar una mica.

Quan vam arribar a la vila, per sorpresa de tots, tot estava canviat: els carrers eren diferents, hi havia cases penjant a un metre de terra i els edificis eren estranyíssims. Res era com abans i només feia deu dies que ens n'havíem anat. Era com si cinquanta anys haguessin caigut de cop a sobre del poble.

Vam agafar les motxilles i ens vam endinsar en aquell món nou i diferent.

Vaig anar cap a casa i vaig trobar una mansió molt, però que molt gran al lloc on abans hi havia el meu modest domicili. Vaig picar al timbre i, després d'esperar una breu estona, em va obrir una dona d'uns cinquanta anys:

—Bon dia, en què la puc ajudar? —va dir la dona.

—Hola, busco la meva germana bessona, la Carla —vaig contestar.

—Soc jo, la Carla, i tu qui ets?

—La Marta.

—La meva germana va desaparèixer fa uns quaranta-cinc anys. Va marxar de colònies amb altres nens i mai més vam saber res d'ells. Diuen que l'autobús va desaparèixer enmig de la boira —va respondre sense deixar de mirar-me.

—Què? —em vaig quedar petrificada.

—La meva germana, la Marta, va desaparèixer amb la resta dels nens que anaven a les KINACANYA, les colònies. Des d'aquella desaparició, la casa de colònies va caure en l'oblit.

—Què dius ara? Soc jo! La teva germana; acabo d'arribar de les colònies. On són els pares?

—Els meus són en una residència, però els teus no ho sé, i és impossible que siguis la meva germana perquè és morta, i perquè si fos viva seria de la meva edat.

—Com et puc convèncer que soc jo? I que només fa deu dies que no ens veiem.

—Què va passar el matí de l'1 d'agost de l'any 1994?

—Eres al jardí, escoltant música, estirada a la gandula. Vaig aparèixer per la porta que dona al menjador i pensava que no m'havies vist, perquè no volia molestar, però ara veig que sí que em vas veure.

—No pot ser! Realment ets clavada a ma germana quan era petita, però llavors què ha passat??

De sobte em va tancar la porta als morros. I jo vaig sortir corrents, espantada. Caminava sense rumb i no entenia res. Vaig pensar que seria bona idea anar a buscar algun amic de la colla, però vaig trobar-me la Maria (una noia de les colònies) asseguda a la vorera plorant. Vaig acostar-m'hi i li vaig preguntar per què plorava. Ella va respondre:

—Els meus pares i la meva germana es van mudar fa trenta-cinc anys a França, perquè no podien superar la suposada tragèdia que ens havia matat a tots fa només deu dies.

—Maria, pensa que els teus pares ho feien per tu, perquè t'estimaven molt.

—I a tu, com t'ha anat?

—Bé, m'he trobat la Carla amb seixanta anys. I els meus pares estan en una residència, amb demència.

—Ho sento —em va dir.

—Bé, ens reunirem amb tots els altres, i podríem fer alguna cosa per poder tornar a la normalitat. Et sembla bé?

—Molt bé, però no haurem de cridar l'atenció.

Després de parlar, vam reunir tots els que estaven en la nostra situació i els vam explicar el pla. En Pau va dir que els seus pares van abandonar casa seva i que ens podíem quedar allà per pensar un pla i no haver de dormir al carrer. Vam dirigir-nos cap allà, vam recollir una mica la casa per fer-la acollidora, i vam anar a dormir.

Quan em vaig llevar, era l'única que estava desperta. Havia estat donant voltes a tot plegat.

A mi sempre m'han agradat molt els misteris i tot el que els envolta, i vaig pensar que podia haver estat un bucle temporal, un salt en el temps en què deu dies a la casa de colònies havien estat quaranta-cinc anys aquí. I se'm va ocórrer que, si tornàvem a fer el camí de tornada a la casa de colònies, potser podíem trencar el bucle i tornar a la normalitat.

Vaig menjar una mica per agafar forces i, amb molt de compte, vaig dirigir-me al lloc de sortida. Primer de tot, vam contractar un autobús antic, com el que ens havia portat fins allà feia tan poc. Vam arribar a la casa de colònies i, sense parar-nos-hi, vam començar a desfer el camí marxa enrere, reculant.

Feia una hora que havíem començat el camí i, de moment, no havia passat res; amb els retrovisors i movent-nos molt a poc a poc, tot semblava anar a la perfecció. Desitjava que tot fos com abans, que travesséssim la línia temporal al més aviat possible i que tot se solucionés.

En un moment del trajecte, vaig mirar el conductor i vaig veure que no hi era. Vaig tornar a mirar i sí que hi era, però tenia uns quaranta-cinc anys menys. Era en Josep! Un amic meu d'escola. Vaig pensar que si ell tenia menys anys i era molt més baixet, això significava que ja havíem travessat la línia temporal.

Vaig començar a cridar i a saltar d'alegria. Vam tornar al poble i tot semblava en ordre. En arribar a casa, em vaig acomiadar d'en Josep. Vaig entrar tota contenta i em vaig trobar la meva mare al

sofà mirant una pel·lícula i el meu pare fent el dinar. Tots dos es van girar amb cara de sorpresa i em van dir:

—Però tu no eres de colònies? Fa vint minuts que ens hem acomiadat.

Primer Premi Grup D
Sara Correa Fernández
Tordera

CADA DIA DE PLUJA

Sempre m'havia agradat molt que l'àvia m'expliqués les històries de quan ella era jove. I a ella li encantava explicar-les, i recordar-les. Normalment hi posava molt d'èmfasi i emoció, més d'un cop havia rigut mentre ho explicava o li havia tremolat la veu. I mentre ella ho feia, jo al meu cap m'imaginava tots els detalls: la seva roba, la temperatura que feia, l'olor de l'ambient... M'encantava transportar-me i sentir-me allà, com si jo fos aquella nena baixeta i prima, d'ulls castanys i cabells llargs i llisos, amb les galtes rosades i pigades. Me la imaginava somrient i vivint cada moment.

Li encantava també remarcar les diferències de quan ella era jove i d'ara. La que més gràcia feia era la de la rentadora. A la majoria d'històries sempre sortia quan ella anava a l'estany de can Soms, on cada dos dies, en tornar de l'escola, s'acostava amb la seva mare a rentar tota la roba que s'acumulava durant la setmana, i amb el temps, que acabés ficant un tap de sabó i clicant tres botons per tenir la roba llesta en poc més d'una hora.

Amb la meva àvia tenia una connexió màgica; de fet, molts cops em paro a pensar i veig que realment passava més temps a casa de la meva àvia que no pas a casa dels meus pares.

Ella em despertava, em vestia i em duia a l'escola, em feia el dinar i a les cinc tornava a ser a la porta amb els entrepans, esperant per dur-nos a l'entrenament d'hoquei, amb el seu horrorós Ford Fiesta que havia comprat l'any noranta-nou, i que tenia una maneta per pujar les finestres. No tenia aire condicionat. A l'estiu jo preferia anar caminant que no pas amb aquell cotxe que cada cop que intentaves acomodar-te grinyolava, com si plorés.

Ens passàvem moltes i grans estones juntes; quan no tenia entrenament, anava a casa seva i em feia dictats per practicar, o m'intentava ensenyar a cosir. Sempre m'ha cuidat i jo a ella. Quan ja vaig començar a ser més gran, l'anava a veure cada dia i sempre tenia temps per a una història més, per ajudar-la a parlar taula, o per acompanyar-la mentre treia el gos a passejar. Quan era petita, als estius muntava una petita piscina de plàstic on ens banyàvem tota

la canalla, i mentrestant ella recordava que de petita es banyava al safareig de casa dels seus avis.

L'anècdota preferida sense cap dubte era la que explicava la majoria de dies de pluja.

Ens assèiem a dinar amb els trons i el soroll del mastegar com a música d'ambient. Aquells dies a taula no hi havia espai per explicar el dia ni els plans de la tarda, només hi havia temps per al relat de l'àvia.

La història podia variar uns detalls, però sempre començava amb la mateixa frase: "Me'n recordo d'un dia en què va ploure com no havia plogut mai, i mira que jo he vist ploure, i més sent de camp com soc jo". Perquè la meva àvia sempre ha estat molt orgullosa de ser de camp, i sempre deia que era de camp. Explicava que durant tres dies de gener, va ploure prou perquè les carreteres quedessin plenes d'aigua, els mars anessin com bojós i els rius no aguantessin el seu propi cabal. L'estany de casa seva va inundar tots els camps, i la tempesta ho va arrasar tot al seu pas.

Però tot va començar un dia com qualsevol altre. Es va llevar a dos quarts de sis com cada dia, i es va vestir amb aquella faldilla que li arribava fins als genolls, la samarreta blanca vella i la jaqueta de llana que li havia fet la seva mare. Com que era hivern, s'abrigava les cames amb dos mitjons grisos que tapaven el que la faldilla deixava a la vista.

Un cop ja estava ben vestida perquè la seva mare no la renyés, va baixar amb tota la família a esmorzar. Passejava un tomàquet de penjar, que havien collit el dia anterior, per una llesca de pa que la seva mare havia fet aquella mateixa setmana. I davant seu el got d'aigua intacte que havia collit del pou ella mateixa amb el seu germà Franciscu, com feien de costum cada setmana.

Xerraven i parlaven del dia que els esperava. El pare deia que ell havia d'anar a cal Pere, ja que aquest mataria un xai i ell l'havia d'ajudar. El dia a dia de la seva mare no variava, i com sempre havia de rentar la roba a l'estany i preparar el dinar per a tots. En Franciscu aquell dia tenia un dictat i tenia partit de futbol a l'hora del pati. I la meva àvia no tenia cap pla en especial, però tenia la sensació que alguna cosa passaria.

Quan l'única cosa que quedava al plat eren engrunes, i el got d'aigua ja tornava a ser buit, tots dos germans van deixar la vaixel·la a l'aigüera perquè la mare la rentés. Va pujar al pis de dalt i pocs segons després, va baixar amb una pinta a la mà. La meva àvia sempre havia presumit de pentinar-se molt bé, ja que la seva mare

va dedicar molta paciència a ensenyar-la bé. Però aquell dia feia molt de vent, i unes trenes de principiant no aguantarien el tros de camí cap a l'escola que tenien des de casa.

Un cop ben repentinada i amb l'esmorzar a la mà, va esperar al Franciscu a la porta, i un cop tots dos ja eren llestos van començar el camí cap a l'escola.

Cada dia feien el mateix recorregut quatre cops, i no era un camí curt que diguem, tenien dos quilòmetres fins a l'escola, i per molt que nevés els dos germans caminaven junts.

Sort que la mare li havia fet les trenes perquè feia molt de vent. Tenien els pèls de punta i un pas accelerat per arribar a l'escola com més aviat millor. Pel camí van començar a caure gotes, així que van apressar encara més el pas, i cada cop queia més i més pluja.

Quan ja van travessar el llinard de l'escola va començar a ploure molt. Els dos germans es van quedar alleujats de poder ser a aixopluc.

I com un dia qualsevol, van entrar a l'aula i van oblidar-se de la tempesta que queia.

Mentre eren a l'aula els trons espantaven els més petits, però les professores ignoraven la situació, i la meva àvia també.

El matí va passar com tots dos germans preveien. En Franciscu va fer el dictat, però no va poder jugar a futbol. La meva àvia havia estat parlant amb una amiga seva sense escoltar les professores, i va compartir el seu entrepà a l'hora del pati.

Però quan va arribar l'hora de tornar a casa per dinar, les seves cares van canviar. Tenien dos quilòmetres cap a casa mentre semblava que queia el cel. Cap dels dos recordava haver vist ploure mai d'aquella manera. Així que van decidir córrer. El camí estava ple de fang, i cada passa que feien els feia tremolar l'equilibri. Van caure tots dos un parell de cops, així que a part de xops anaven plens de fang.

A mig camí van creuar per casa de la seva tia, que des de la finestra va cridar els dos nens perquè entressin.

No era pas el primer cop que un migdia de pluja la seva tieta els refugiava a casa per dinar. Així que quan aquesta els va cridar, tot seguit van entrar per eixugar-se. Tots dos estaven xops i gelats, una pluja en ple hivern no era gens agradable.

Van eixugar-se amb unes tovalloles i van dinar allà. No parava de ploure, al contrari, semblava que cada cop s'intensificava més. Els seus tiets tenien un cotxe que havien comprat recentment, que no

semblava que hagués d'aguantar gaire, però que podia portar els dos nens a l'escola.

No va ser fins que tots dos estaven a l'escola que no se'ls va acudir pensar en l'estany de casa. Els seus pares més d'un cop els havien explicat històries de com l'estany havia estat ple fins a dalt, però ells mai ho havien vist. Tenien por pel camp, sabien que estaria destrossat i que això portaria molts problemes a casa.

Així que les poques hores de classe que els quedaven, les van passar patint pel camp, l'estany i els seus pares.

Quan ja era el moment de tornar a casa, tots dos germans es van reunir i van anar corrents cap a casa agafats de la mà. Corrien sense parar, sense caure. Per molt cansats que estiguessin, corrien i corrien més ràpid que mai. I van arribar a casa al cap de vint minuts.

En arribar, la mare els esperava amb dues tovalloles ben grans. Les seves preocupacions es van fer realitat en veure tots els camps inundats d'aigua; no hi havia res més que grans basses que cada cop ho inundaven i ho destruïen tot.

Van entrar a dins i es van eixugar. A l'hora de sopar es van reunir tots a la taula, i els dos germans no hi anaven amb gaires ganes de menjar, sinó de parlar.

Van esperar que la mare servís els plats d'escudella per començar a preguntar. El pare tenia cara de pomes agres i això va fer almar encara més la meva àvia.

L'estany estava a punt de desbordar-se, els camps estaven inundats, el riu també estava al seu límit, i l'únic que podien fer era esperar que la tempesta amainés. Al final del sopar tots quatre feien cara de circumstàncies. Estaven a punt de perdre-hi molt i no podien fer res per canviar-ho, així que de nou amb els trons d'ambient, la meva àvia se'n va anar a dormir sabent que segurament l'endemà no podria ni tan sols anar a l'escola.

Pel matí la seva predicció es va complir, quan va baixar a esmorzar amb la família van veure que el riu s'havia desbordat, i també l'estany. Així que no li va caldre calçar-se, ja que no van poder anar a l'escola. Es va passar el dia mirant per la finestra i perseguint la mare per la casa. Resava de tant en tant perquè la pluja parés, però no ho feia.

I així va seguir fins a l'endemà. Tampoc va poder anar a l'escola, i va ploure més que mai.

Aquell mateix dia a la tarda l'aigua va començar a entrar per la porta d'entrada. Quan ho van veure ja feia estona que havia començat a entrar, i la bassa que s'havia creat era molt gran. Es van posar tots

en cadena, un rere l'altre omplint i buidant cubells d'aigua, però no podien fer-hi res. De mica en mica el nivell de l'aigua pujava i l'entrada quedava inundada.

A casa, tots estaven alarmats, i quan es van asseure per dinar, la pregària va durar més que de costum.

Van estar-hi tots quatre fins al vespre, treien un cubell rere l'altre. No podien frenar-ho, però havien d'evitar que el nivell de l'aigua seguís pujant.

A la nit es van quedar desperts fins ben tard, la meva mare i la meva àvia van anar a dormir unes hores mentre el seu pare i en Franciscu intentaven frenar l'entrada de l'aigua. Cap a la matinada, pare i fill van anar a dormir, i van deixar la meva àvia i la seva mare treballant.

Per sort, a l'alba, la pluja va afluixar i va deixar d'entrar tanta aigua. Seguien sense poder fer-hi res, però el risc que l'aigua continués pujant i pujant ja no hi era. A mesura que passava el dia, el nivell de l'aigua anava baixant i l'expressió de tots els de la casa anava relaxant-se.

Aquella nit ja no va ploure i van poder dormir tranquil·lament, i quan es van despertar ja gairebé no hi havia aigua a la casa i ja no plovia pràcticament. Era dissabte, així que no havien d'anar a l'escola i van poder ajudar a netejar tota la casa. També van posar-se les botes i van sortir a arreglar el galliner. Els camps estaven tots inundats, el galliner també feia aigües, i tot estava destrossat. Es van acostar a veure el pou i l'aigua estava a dalt de tot, des de la llunyania es veia l'estany desbordat i una capa d'aigua que ho cobria absolutament tot. Era desesperant, però la pluja havia parat i eren feliços. A la meva àvia li recordava la història de l'arca de Noè, una que sempre li explicava el seu avi, i que ella també m'ha explicat a mi.

Fins dilluns van estar cada dia arreglant el galliner i la caseta de les eines. El camp seguia ple d'aigua, però de mica en mica anava baixant. Ja no plovia, sinó que feia sol.

I quan per fi tot començava a anar millor, tots dos germans van poder anar a l'escola. En arribar van tenir la sorpresa que no eren els únics que les havien passat molt magres amb la tempesta. Hi havia una noia que vivia encara més a prop del riu que ells i van haver d'anar-se'n de casa, i en tornar-hi l'aigua havia arribat fins a les habitacions. Tots tenien els camps inundats i fins i tot les professores feien cara de pomes agres. Havia sigut una tempesta devastadora per a tothom del poble.

Me'n recordo que explicava com anaven pel poble caminant ell i la mare, i com aquesta es parava a fer safareig amb les veïnes, que estaven totes amoïnades per com podrien recuperar les collites. Tots ho veïen molt negre, no podien fer res per salvar els camps, tots es trobaven en la mateixa situació, i no hi havia solució, només esperar.

Durant dues setmanes senceres tot el camp va seguir inundat, i finalment quan la terra va poder xuclar tota l'aigua, van trobar el que s'esperaven.

La visió era devastadora, el terra estava tot remogut i desfet. Pràcticament tot era fang sec i trencat. Tot el que havien plantat a la tardor ja no servia. Era un desastre. El seu pare estava desesperat, no sabien com se'n sortirien. Tenien el bestiar, però no era suficient.

Van fer reunions de pastors pel poble i molts van arribar a la conclusió que la terra necessitava descansar un any, fins al pròxim cop que plantessin. No sé ben bé com s'ho van fer els altres pagesos, però sé que la meva àvia va tenir la gran sort que podien comptar amb els seus avis. Ells tenien una de les masies més grans del poble, i els van cedir un tros de terreny durant mig any. A més a més, van poder vendre part de la carn. Aquell any van anar més justos, però van tirar endavant com sempre.

La meva àvia quan explicava aquesta història sempre s'emocionava, ho recordava com un any molt difícil, i sempre li venien al cap les expressions de por, que es podien percebre del seu pare.

Ara, segur que ella seria molt feliç veient el que passa. Plou com ella deïa que plovia, els rius es desborden com es desbordaven aleshores. I la gent té por igual que en tenien en aquell moment. Els camps s'inunden com els de la meva àvia. Tampoc sabem què fer, no podem salvar res, no podem evitar que els ponts caiguin, ni que l'aigua entri a les cases. No podem aturar res, igual que la meva àvia només podia veure l'aigua pujar mentre lluitava a contracorrent.

La tempesta de la meva àvia no tenia nom, i la meva es diu Glòria. Tanco els ulls i em trobo a la masia de can Soms. M'imagino l'entrada amb un pam d'aigua i la meva besàvia traient cubell rere cubell. Miro per la finestra i veig el que veia la meva àvia: camps inundats i el galliner fet pols. Camino pel carrer i m'imagino sent la meva àvia corrent, intentant escapar de l'aigua constant que queia del cel.

Em fico a la seva pell, gràcies a les històries que ens explicava amb tanta emoció i passió. Sento que puc viure al passat i al present amb les seves històries. Puc ser la meva àvia si vull.

Tant de bo fos aquí. Tant de bo pogués ser al meu costat, asseguda a la taula de la cuina dinant, amb la música ambiental de trons i llamps, mentre m'explica un altre cop la història que ens explicava cada dia de pluja.

Segon Premi Grup D
Victòria Collbatallé Cabrera
Mataró

RETROSPECCIÓ

L'herba m'acaronava els peus fent-me pessigolles i ericant-me la pell. Si algú m'hagués preguntat com havia arribat allà, no hauria sabut pas què respondre. No em sentia desorientada, però coneixia tan bé com el palmell de la mà aquell indret. El meu refugi mental. No podia controlar mai quan apareixer-hi, la seva calidesa i familiaritat eren sensacions que havia trobat a faltar. El món exterior, constantment sorollós, rabiós i fumejant, se'm feia asfixiant. Hi ha moments on desconnectar i trobar-te a tu mateix entre tota aquella remor es torna una necessitat vital. Del que no ens adonem (o no volem adonar-nos-en) a vegades, és que pot arribar a ser molt més terrorífic el bagul psíquic que no pas els horrors del món físic.

Vaig endinsar-me per fi en l'edifici del prat, recorrent la silueta de la porta amb els capcirons dels dits abans de girar el pom. El meu propi reflex em va rebre. Una jo menor, de l'època on començava a recollir records. Vaig somriure-li amb tendresa, lamentant no trobar en mi la mateixa brillantor als ulls. Un cop tancada la porta, vaig començar a lliscar pel passadís, la meva infantesa seguint-me fent saltirons a la paret. No era gaire llarg, el passadís. No hi havia gaires memòries, dubtava que fossin recuperables. Pujant les escales, vaig rebre el mateix escenari. Una única marcada diferència, el reflex havia crescut. Em vaig saludar amb més tímidesa. Sabia que a partir d'aquí arribar a les escales seria una tasca més aviat llarga. Recorrent les habitacions amb més calma, vaig reviure les primeres amistats, les primeres decepcions. Sempre cercant un lloc en una realitat on no semblava haver-n'hi cap per a mi.

Tot i això, el recordava amb calidesa, l'aprenentatge del camí vitalici. Següent pis. On les ombres amagades a les cantonades començaven a engolir-se zones de llum.

La meva imatge ja no somreia, m'observava cautelosa, culpant-me del seu present. Va aixecar la mà amb parsimònia. Després d'entelar el mirall amb l'alè, va inscriure amb pols ferm:

“Els monstres i els fantasmes sí que existeixen, són dins nostre, i a vegades guanyen.”

Amb un calfred horroritzat vaig observar com esdevenia pols i el vidre es tornava opac. El terra va agafar textura viscosa, retenint els meus peus, impossibilitant-me el moviment. Les parets i el sostre es van desfer amb la velocitat d'un llamp, i em van deixar pàl·lida en un buit fosc i llefiscós.

Aquella negror funesta va bombollejar segons més tard i en van sorgir figures diverses. Paralitzada, més per la por que per la mateixa substància, vaig adonar-me que no valia la pena córrer. Tot el que estava projectant-se davant dels meus ulls era producte de la meva ment, era jo. No es pot fugir d'un mateix. Cada un d'aquells monstres em recordava moments que preferia oblidar, aquells records tancats en calaixos recòndits ara sortien vociferant en silenci els pànics i les lamentacions. Tot i el seu aspecte abominable i més aviat fastigós, no van atacar-me. No van ni tan sols acostar-se. Aquells éssers em tenien respecte. Era jo qui els havia creat, jo, i únicament jo podia eliminar-los.

Davant d'aquell últim pensament, la llum de la valentia es va encendre darrere els meus ulls. Les figures, retorçant-se entre agònics crits, van anar desapareixent. La llur va obligar-me a aclucar els ulls, no era molesta, però si encegadora. Quan vaig tornar-los a obrir em vaig trobar amb una imatge molt diferent. Tornava a ser a casa, estirada al meu llit. Vaig mirar per la finestra, i vaig veure la gent desfilant en un peculiar arc de Sant Martí de mascaretes. Eren temps estranys, tothom tenia les seves pròpies pors a les espatlles. Al final, com tot conte de fades, sabia que arribaria el desenllaç feliç. Agredolç, si més no. I que els monstres tornarien al seu amagatall. Que teníem la força per fer-ho.

“Ens en sortirem”

Accèssit Grup D
Martina Farré Arnau
Tiana

UNA DE LES MIL VERSIONS

Tothom ha sentit a parlar alguna vegada de la popular llegenda de Sant Jordi, en la qual es relata la història d'un audaç cavaller que va salvar una bella i delicada princesa d'un gran drac ferotge i despietat. No obstant això, com totes les llegendes, hi ha diverses versions. I és que a cada casa s'explica a la seva manera. Fa uns anys vaig tenir la sort d'escoltar el meu estimat avi Pere com la narrava i em va semblar màgic. Feia goig veure'l, un somriure se li dibuixava d'orella a orella, tenia uns ulls brillants i plens d'il·lusió. Recordo una petita llàgrima que va brollar d'emoció al final del conte acompanyada d'un breu sospir de plaer.

Tot va començar un vespre de primavera en un poble humil i bufó anomenat Tiana. Molts dels arbres ja havien florit i havien omplert la vila de color i alegria. El Sol començava a amagar-se darrere les altes muntanyes de l'oest quan va néixer la Jordina. Era una nena de pell blanca com la neu i d'ulls blaus com el mar. Tenia uns llargs rínxols d'or que dibuixaven la seva silueta. Tot el poble admirava la seva gran bellesa. Fins i tot, alguns deien que semblava una princesa.

Fins a la seva adolescència la Jordina va ser una nena molt feliç. Regalava somriures i acontentava tots aquells que l'envoltaven. Sempre saltironejava quan passejava pels carrers, ballava quan anava a comprar al mercat i cantava quan tornava de l'escola.

A poc a poc, però, amb el pas dels dies, es va anar apagant. Tota aquella felicitat que havia després durant tants anys havia desaparegut. Tot el poble estava molt trist. Pels carrers es comentava que fins i tot els arbres estaven perdent les seves fulles, i les que quedaven no conservaven aquell color tan poderós propi de la primavera.

Els habitants es preguntaven quina desgràcia li devia haver passar. La gent més propera a la Jordina, familiars i amics, no es van atrevir fins un temps després a preguntar-li quina era la causa que tant l'havia afectat. Tanmateix, no en van obtenir resposta.

Com a tots els pobles, es van estendre rumors de tota mena, des que era un mal d'amors fins que algú li havia llençat un malefici perquè l'envejava. Lluny d'acostar-se a la realitat, aquests rumors també van anar arribant a les orelles de la Jordina, que estava cada vegada més abatuda.

Un dia, cansada d'aquella desesperada situació, va decidir sortir al balcó de casa seva i cridar què era el que li impedia exterioritzar el que passava. Feia referència a una mena de drac malvat i pervers que l'obligava a emmudir i silenciava els seus sentiments. Pensava que la gent mai emfatitzaria amb ella en el moment en el qual estava vivint.

Durant una llarga temporada, la Jordina no tenia forces per sortir de casa. Entre el veïnat es deia que sovint se sentien plors desconsolats i crits de desesperació. Arribat el seu límit, va prendre la decisió d'abandonar el poble i començar una vida nova lluny dels seus orígens, ja que no aguantava més el fet d'haver-se de reprimir. Abans, però, va decidir escriure una carta:

Estimat lector,

No tinc idea de quan trobaràs aquesta carta, o ni tan sols de qui seràs. Només desitjo que facis arribar aquest missatge a tots aquells que en alguna etapa de la seva vida van vetllar pel meu benestar.

Tothom em va conèixer amb el nom de Jordina. Durant molt de temps vaig ser una criatura molt feliç, però a mesura que vaig començar a créixer i a ser conscient de qui era realment, em vaig adonar que alguna cosa era estranya en mi.

En el món en què visc, la societat espera que tots siguem iguals, jo en canvi vaig néixer diferent de la resta i m'ha costat molt entendre que això és una de les coses més normals del món. Tinc dret a ser qui soc.

M'encantaria cridar als quatre vents que el meu veritable nom és Jordi, no Jordina. Però encara no em sento preparat. Estimo qui soc per sobre de tot, però existeix una gran bèstia que s'interposa entre la meva persona i la meva llibertat. Aquesta representa la por, la preocupació, el pànic i el terror a identificar-me com una altra persona.

Si els teus prejudicis t'impedeixen emfatitzar amb mi, llavors el problema no soc jo, sinó la teva mirada.

Fins aviat.

Jordi

Aquesta carta va ser amagada en un dels racons més secrets i ocults del poble.

Era l'hora de ser qui era. Havia arribat el moment d'acabar amb aquella bèstia carregada de males crítiques i dels jutjaments que tant el pertorbaven i li impedièn viure la vida que des de feia molts anys havia desitjat. En Jordi havia nascut en un cos equivocat i d'allò no en tenia cap culpa. Aquell drac ja no tenia poder sobre ell, ja no li podia tallar les ales, que ara eren molt més fortes i valentes. En Jordi havia guanyat la batalla i havia salvat el seu passat d'un futur ple de falsedat. Aquesta gran victòria el va portar a estimar-se a si mateix.

Uns anys després, una tarda d'un 23 d'abril, el meu avi Pere va trobar aquesta carta per casualitat al seu racó preferit del poble dels seus avantpassats, Tiana. En llegir-la alguna cosa dins seu va respondre, en aquell moment va saber que aquella carta l'havia escrit el seu pare Jordi, que en aquells moments es trobava a l'hospital greument malalt. La va guardar delicadament a la butxaca dreta del pantaló i va córrer direcció a l'hospital.

Una vegada allà, es va retrobar amb el seu pare. No sabia com expressar-li que era conscient de tot el que havia viscut. Incapaç de trobar les paraules adequades, va decidir entregar-li la carta que havia recuperat.

La sorpresa va ser que en ficar la mà dins la butxaca no hi va trobar cap paper, sinó una preciosa i delicada rosa vermella. Quan en Jordi la va veure a les mans d'en Pere, sobraven les paraules, sabia del cert el que havia trobat el seu fill.

Les seves mirades es van creuar i una llàgrima els va caure a la vegada. En Pere li va col·locar la rosa sobre l'arrugada mà i va somriure tímidament.

Aquella rosa d'aparença fràgil representava l'amor cap als altres i cap a un mateix. Un amor pur i sincer, un amor que no entén de raça, de gènere ni de creences. En Jordi va deixar la vida aquella mateixa nit amb la consciència tranquil·la, ja que la persona que més estimava, el seu fill, havia conegut l'autèntica veritat.

En Jordi va ser tot un heroi. Gràcies a personatges com ell cada dia les persones tenim més drets i la transsexualitat té cada vegada més visibilitat. Que mai ningú us digui qui sou, ja que només vosaltres ho podreu descobrir.

Avui dia estic plenament orgullosa de poder explicar aquesta versió de la llegenda a la gent que més estimo. Diuen que totes les llegendes estan basades en la ficció, però alguna cosa dins meu em diu que aquesta és ben autèntica.

Primer Premi Grup E
Joan Simó Rodríguez
Vilassar de Mar

SOL, SOLET

Hores abans que es produís el curiós fenomen, l'únic tema de conversa remarcable era la terrible xafogor que, des de la nit anterior, s'havia encarregat de turmentar la monòtona existència dels habitants de Viladecabres de la Platja. Ni els més vells de la tribu, aficionats —més per manca de distraccions que per supèrbia— a menysprear qualsevol anomalia climàtica amb l'excusa que ells n'havien vist de més grosses, s'atreviren a restar importància a aquella calda desmesurada, més pròpia d'un migdia sahrauí que de la costa catalana.

Com tothom sap, l'excés de temperatura acostuma a ser un al·licient per al desbocament de les ires populars; la Bastilla fou assaltada en ple juliol. Així doncs, tenint en compte el precedent històric, no és d'estranyar que els parroquians del bar de la Pepeta, situat a la Plaça Major, busquessin algun boc expiatori en el qual focalitzar el seu malestar suós. L'elegit fou el termòmetre de l'Ajuntament que, vell i espatllat, semblava estar insultant la intel·ligència dels veïns tot indicant uns 19 graus centígrads que poc o res tenien a veure amb l'angoixant calor estival d'aquell dissabte assolat.

Miquel Molins contemplava impassible l'auge de la insatisfacció entre els seus súbdits —també coneguts amb el nom més elegant i democràtic d'electors. Com a màxima autoritat política del poble, era aficionat a l'observació antropològica, una tasca lenta i feixuga practicada sempre amb la inestimable ajuda d'un enorme cigar. Sostingut entre els seus llavis, el pestilent havà feia l'efecte d'una palmera invertida, les fulles de la qual eren representades pels cabells del profund mostatxo que el governant lluïa com a símbol de poder inalienable.

—Alcalde, cabró! —va exclamar algú, provocant que un prepotent somriure fes sortir a passejar la groga dentadura del senyor Molins, acostumat a prendre's amb cert sentit de l'humor les absurdes queixes dels seus pocs, tot i que sorollosos, opositors.

Abaixant-se per un moment les ulleres, un vell tic que havia adquirit a còpia de veure milers de pel·lícules de gàngsters italoamericans, Molins va tractar d'identificar l'exaltat. Aquest va resultar ser un nebot llunyà, a qui va saludar brindant amb una copa de Martini negre.

—Salut, Joanet! Dona-li records a l'àvia de part meva.

La formes de l'alcalde, dotades d'un aire de cacic més propi del segle XIX que del XXI, eren simptomàtiques de la conjuntura en què estaven les coses al poble aquell migdia d'agost del 2057. L'aïllament relatiu en el qual vivien els viladecabrins d'ençà de la destrucció de les tradicionals vies de comunicació amb la capital —per tren i carretera—, a causa d'una sobtada crescuda del nivell del mar, havien sumit la vila en un cert ruralisme del tot impensable anys enrere. Arreglar allò que havia d'estar solucionat en cosa d'un parell de mesos va acabar convertint-se en una proesa del tot utòpica. Unes fortes riuades, una epidèmia gripal d'origen asiàtic, dues eleccions anticipades i tres aixecaments militars —d'escassa durada però indiscutible impacte— havien ajornat *sine die* les obres de construcció de les infraestructures necessàries per reconnectar Viladecabres amb el món exterior.

Com els terminis s'allargaren indefinidament, els vilatans varen optar per acostumar-se a la nova situació. Tenint en compte que les comunicacions via satèl·lit eren prou satisfactòries i els permetien teletreballar sense gaire problema, anar més enllà de les fronteres municipals va passar a ser considerat un caprici del tot innecessari. Els serveis mínims exigibles per a una població de 10.000 habitants quedaven ja garantits amb un hospital, un centre comercial i un poliesportiu. Pel que fa a l'adquisició d'aliments i tabac, el subministrament es produïa per dues vies: l'aèria —oficial, segura i realitzada gràcies a un helicòpter que, un cop per setmana, sobrevolava la serra del Montfosc— i la terrestre —practicada pels contrabandistes que, encomiant-se a Hermes, déu dels lladres i els viatgers, provaven sort travessant el bosc feréstec. La via marítima havia quedat descartada d'ençà que una banda de llobarros radioactius s'instal·lés en allò que un dia fou el barri dels pescadors, decidida a devorar qualsevol imprudent que s'hi endinsés.

***

Varen tardar a adonar-se'n. Ja se sap que, als mesos d'estiu, el Sol actua de la mateixa forma que aquell familiar pesat que

allarga innecessàriament la sobretaula com si tingués la intenció de quedar-se rondant per casa fins a l'arribada del proper àpat. Les vuit, les nou i les deu varen passar inadvertides, però l'arribada de les onze ho va deixar clar: la nit no s'havia presentat a Viladecabres. Un macabre silenci *ascensoril* es va apoderar de la plaça abans que l'inquiet so d'un murmurí comencés a estendre's d'una taula a l'altra. Què diables passava? Des de temps immemorials la foscor havia assistit, més tard o més d'hora, a la seva cita habitual. Una nit sense Lluna era acceptable, però una sense foscor suposava una greu ofensa que no podia quedar sense resposta.

—Això és cosa del canvi climàtic —pontificà el mestre de l'escola local abans d'iniciar un emotiu discurs que semblava voler exposar des de feia anys davant d'aquella audiència a la qual, secretament i no tan secreta, menyspreava. La Mare Terra torna a castigar-nos pel nostre comportament egoista, per la brutalitat constant amb la qual ens hem dedicat a subjugar, dia rere dia, la natura que ens envolta...

—Vés a cagar! —va respondre un dels oients, trencant l'atmosfera melodramàtica construïda pel professor i aconseguint, amb una simple invitació escatològica, que tothom retornés a les seves converses prèvies.

No era el primer cop que a Eusebi Vendrell el feien callar de forma brusca. Graduat en Humanitats en aquells temps llunyans en què l'assistència obligatòria dels estudiants a les universitats les convertia en focus d'irradiació (contra)cultural on s'aprenia més aviat poc però d'on tothom sortia convertit en vegà, comunista o lluitador en pro de la preservació dels ecosistemes en perill, l'Eusebi s'havia guanyat fama d'ovella negra dins l'endogàmic món viladecabré. Poca gent l'aguantava, principalment a causa de l'arrogant forma en què mirava els seus conciutadans i que algun mastegot li havia estat a punt de costar.

Però si una virtut tenia aquest esquerp personatge era la de predir els infortunis. Quan el suposat desglaç d'un llunyà pedaç de gel antàrtic va sepultar mig poble, les preventives polítiques del mestre ecologista, aleshores assessor de l'alcalde, varen aconseguir evitar una desgràcia major. Malgrat que la revolucionària idea de construir —mesos abans de la catàstrofe— un mur impermeable al bell mig de la vila va evitar centenars —si no milers— de víctimes, els capriciosos atzars de l'opinió pública van fer que la figura de l'Eusebi quedés associada a l'infortuni i esdevingués així una espècie de persona maleïda de la qual valia més allunyar-se. La infal·lible capacitat d'en Molins per detectar les dèries i fòbies

de la població el va portar a forçar la dimissió del mestre, podent així perpetuar un mandat, el seu, que ningú sabia recordar quan s'havia iniciat.

Respecte a la duració real del règim d'aquest mandarí de comarques, circulaven diverses teories, cada una més estrambòtica que l'anterior. El mateix es podia dir de la seva edat. La xifra era una autèntica incògnita que ballava entre els trenta i els cent vint, tot depenent de l'hora del dia. Si al matí aparentava ser un ancià, a mitja tarda iniciava un antinatural procés de rejuveniment que, ben entrada la nit, el feia adoptar les característiques corporals d'un adult jove i fornit. Ningú tenia una explicació per a un fet que, a pesar de la seva estranyesa, no semblava inquietar massa uns electors que mai l'havien defraudat a les urnes. Tenint en compte la casuística de les transformacions físiques de l'alcalde, seria lògic pensar que l'absència de foscó era quelcom que hauria hagut de preocupar profundament a en Miquel Molins que, tocadés les dotze de la nit, seguia essent tan vell com a l'hora del vermut. Però a diferència dels vulgars polítics corruptes d'altres latituds, el senyor Molins sabia que les seves inquietuds personals no eren importants davant l'únic vici que el mantenia amb vida: el poder. Un poder que depenia, més que de cap altra cosa, de l'alegria i el gaudi dels seus votants. Fou així com, sense pensar-s'ho dues vegades, ordenà a la Pepeta que servís una ronda a tots els usuaris del bar.

—Amb Lluna o sense, un dissabte és un dissabte —digué alçant la copa—. Aquesta nit convido jo.

La plaça es va omplir d'aplaudiments, brindis i crits d'alegria. A la primera ronda la va seguir una altra. En pocs minuts, l'estrany fenomen va quedar oblidat, ja se'n preocuparien l'endemà. L'únic que no semblava anar per feina ètica era el mestre Vendrell que, contrariat per l'eficàcia ideològica del populisme, única forma de govern coneguda a Viladecabres, va marxar cap a casa entre renecs.

***

La primera setmana, si és que d'aquella continuïtat assolellada de més de 160 hores se'n podia dir setmana, fou força estranya. Semblava com si no hagués passat res. Hi havia fins i tot qui negava el fenomen, al·legant que si a la televisió no en deien res, devia ser que es tractava d'una *fake news* d'aquelles que corrien per internet.

—A mi no em vinguis amb barbaritats *conspiranoiques*, aquí tot segueix i seguirà com sempre —afirmà el forner de la vila per tal

de liquidar la primera conversa que Andreu Sempere havia tingut sobre la notícia del moment.

L'Andreu era un dels molts que, davant la insòlita situació, va optar per no donar gaires voltes al tema i unir-se a la festa del dissabte anterior. Home jove, de poques conviccions i aspiracions escasses, tenia clar que la millor forma d'abordar els problemes era obviar-los en la mesura del possible. A ell, allò que fessin o deixessin de fer els astres li importava més aviat poc, o això pensava fins que sis nits sense foscor van començar a semblar-li quelcom excessiu. D'ençà de la primera vesprada assolellada, en la qual l'alcohol li va permetre dormir sense problemes, no havia pogut tornar a descansar d'una forma mínimament plaent. Més encara des que, a la feina, havien decidit allargar-li l'horari amb l'excusa que, a falta de foscor, marxar a casa a les vuit era una frivolitat que no s'adequava als valors propis del treballador del mes, l'únic entre els companys del supermercat destinat a percebre el sou íntegre que, per contracte, els corresponia.

El lògic malestar d'en Sempere l'havia portat a caure en el pitjor dels vicis de la seva era: Internet. Ell, un dels pocs de la seva generació a renegar de les pantalles en favor d'ocupacions antiquades i mal vistes com el futbol sala o la venipunció, es va veure, d'un dia per l'altre, enganxat al seu ordinador fins a altes hores de la matinada —les tradicionals divisions de la jornada es mantenien tot i ser del tot absurdes. Un dels seus webs preferits era el del Sol, solet, on passava hores buscant una explicació satisfactòria per a l'insòlit fenomen.

L'existència del portal *El Sol etern de l'Apocalipsi: trenta-novena i penúltima fase de la cruel venjança de Gaia* —sovint abreujat com a *Sol etern, Solete* o *Sol, solet*— era responsabilitat d'en Vendrell que, des del primer minut en què la foscor decidí fer acte d'absència, havia volgut convèncer el veïnat de les seves complexes teories —una mescla entre ecofeixisme, mil·lenarisme i adoració de Satanàs, combinada amb certs tocs de filosofia zen, xovinisme afrancesat i vudú empordanès.

***

L'onada inicial de suïcidis, morts per insolació i casos de bogeria per l'absència de son havia quedat pal·liada per un casolà regei que comptava cada dia amb més adeptes. Es tractava d'una solució ideada per un tal Aleix Burdeus, que havia revolucionat la vida del llogaret assolellat amb l'adopció de l'antifaç com a peça habitual de vestimenta. Aquest simple tros de tela permetia als ciutadans

poder restar temps al seu somni acumulat mentre es desplaçaven de casa a la feina, de la feina a casa i de casa al bar.

La pràctica del somni mòbil, batejada amb el seductor nom de *Sleep & Go*, no va tardar a convertir-se en tendència. El secret del seu èxit es basava a combinar la bena ocular amb un innovador *software* en el camp de l'ensinistrament durant el son. Inicialment ideat per facilitar l'aprenentatge del xinès durant la fase REM, el seu algoritme podia ser emprat per guiar el trajecte dels usuaris a través de freqüències auditives dotades d'una sorprenent capacitat hipnòtica. Tot i que el programa podia cometre alguns errors —a un viladecabrí el descobriren passejant pel mur marítim a punt de ser devorat pels anteriorment mencionats llobarros radioactius— la cosa acostumava a funcionar amb un gens menyspreable grau d'eficiència.

La veu s'escampà per tot el poble i, ben aviat, l'èxit aclaparador de l'aplicació, disponible per a tota mena de dispositius electrònics, va conduir les autoritats locals a prendre la determinació de fer-la obligatòria entre el gruix de la població. La maniobra política, que en una altra situació podria haver estat titllada d'exagerada o autoritària, va ser vista amb bons ulls. Al cap i a la fi, el seu objectiu no era cap altre que reduir el nombre de malalts, bojos i morts per càpita. Per tal de fer efectiva la llei, que durant un parell de dies també va afectar els habitants de la propera localitat de Riuet del Camí —sense motiu aparent i causant gran caos i confusió—, l'Ajuntament de Viladecabres de la Platja va veure necessari crear un cos policial exclusivament encarregat de la correcta utilització del mètode Burdeus, única eina capaç de salvar el poble del caos absolut.

La imposició per decret del mètode *Sleep & Go* suposava molt més que una simple qüestió de salut pública, es tractava d'una decisiva batalla en la guerra que enfrontava la civilització amb la barbàrie, el seny amb la rauxa, l'ordre establert amb les forces obscures de la maçoneria i el bolxevisme. Tenint en compte la transcendència de la disputa, l'administració local no va plànyer les despeses per tal de reclutar homes disposats a tot i sense escrúpols de cap mena, tant per garantir el correcte ús dels antifaços com per confiscar tots aquells productes amb efectes estimulants —tabac, cafè, sucre i begudes energètiques— que, d'ara endavant, quedaven terminantment prohibits amb l'entrada en vigor de les Lleis Somníferes. La nova legislació, sense precedent legal ni base jurídica de cap mena, també decretava l'establiment del toc de queda, el compliment del qual era supervisat per un

equip de deu algutzirs. Un dels homes elegits per a aquesta tasca fou Andreu Sempere.

Fart de la seva feina anterior i d'una vida que cada cop li semblava més monòtona i mancada de significat, el jove Sempere acceptà la tasca policial amb certa satisfacció. El primer sou li feu oblidar amb relativa facilitat tot allò que havia llegit al Sol, solet durant llargues nits d'insomni. Un matalàs d'aigües termals i l'ús habitual d'una bena ocular d'última generació perfumada amb valeriana eren elements de provada eficàcia en l'apolitització —o com a mínim en l'adopció d'un grau elevat de conformisme— dels subjectes corromputs per l'afectuosa carterera del capo Molins. Tenint en compte tot això, no és d'estranyar que la vida del nou guàrdia municipal experimentés una innegable millora en poc temps, una millora materialitzada en el sobtat naixement d'una panxa considerable i un somriure perdonavides mai vist abans en el rostre d'algú que, fins fa poc, treballava rere el taulell d'un supermercat.

La rutina dels guàrdies començava a les set de la tarda, una hora abans de l'inici de l'arrest domiciliari. Era en aquell moment que els partidans de la restricció es reunien al bar de la Pepeta per escalfar els ànims amb la ingesta de mitja ampolla de ratafia per cap. L'abús de l'alcohol, combinat amb la calor infernal —l'arribada de la vella tardor no va comportar cap mena de treva canicular—, despertava en els deu homes més temuts del poble un instint assassí que, a més d'útil per a la seva tasca, resultava força entretingut. Acabat el ritual, s'iniciava la cacera. Els mètodes emprats, com el lector pot imaginar, eren de tot menys proporcionats i amistosos. Des de l'aparició de les rondes “nocturnes” dels Guardians del Descans —així es feien dir—, els àrids carrers viladecabrins havien estat decorats amb el color de la sang. Tot aquell que transgredís les noves normes, fos per fumar un humil cigarret o per transitar per la via pública fora de l'horari establert, era reprimat amb una brutalitat mai vista abans per aquelles contrades. El valerós revolucionari Vendrell feu ús dels molts contactes de què encara disposava i, muntat en un gens discret helicòpter, emprengué una veloç fugida a la qual anomenà exili. Aviat s'escampà un rumor segons el qual, més enllà d'aquelles contrades, la Lluna seguia existint.

Tement que una onada migratòria deixés el poble buit, amb el consegüent dany que això suposaria per a l'economia local, l'alcalde decidí prohibir qualsevol trajecte no autoritzat de ciutadans fora de les fronteres del regne. La mesura, discutida per molts en un inici, fou finalment acceptada, sempre entre renecs, però, al cap i

a la fi, acceptada. I és que, si una cosa bona tenia l'hàbil governant era la seva permanent negativa a coartar la llibertat d'expressió, únic dret fonamental i inalienable per a Molins. Darrere d'allò que podria semblar un ferm compromís democràtic s'hi amagava, però, la certesa que la millor forma d'inutilitzar l'oposició era deixar-la parlar tant com volgués, a fi i efecte que es descredites ella mateixa. El *Sol, solet* —ara ja gairebé inactiu— havia estat un més dels molts mitjans digitals que havien pregonat teories conspiratòries, d'allò més absurdes, durant les primeres setmanes d'enlluernament perpetu. La gràcia d'aquests portals, dels seus redactors i, encara més, dels seus lectors incondicionals era que, de tant donar voltes al perquè de tot plegat, acabaven entrant en una espiral de paranoia, torbació i neguit que, abans de caure en la desesperació més profunda, els acabava retornant al molt més còmode món de l'ortodòxia.

Fou en aquest context, amb un tancament, ara sí, definitiu, que la vila i aquells que en ella habitaven es convertiren en l'ombra d'allò que havien estat. A l'etilisme exacerbat, no només practicat pels guardians, sinó per un important gruix de la població que veia en l'alcohol —única droga permesa— una vàlvula d'escapament, s'hi sumava una tristor congènita i un alentiment de l'activitat gairebé prehistòric. Quan quelcom s'espantava, ja fos la llum —poc necessària aleshores—, l'aigua corrent o les telecomunicacions, l'esperit de deixadesa col·lectiu feia que la solució del problema es posposés sense data límit. No es tractava d'un cas de falta de capacitat o de proveïment, sinó d'una passivitat profunda que impedia fer res als homes i dones d'aquella vila, cada dia més desmanegada i rònega. L'interès per qualsevol cosa que no fos beure, menjar o dormir havia desaparegut.

Quedava, però, una altra afició entre els viladecabrins, la de l'obediència cega de la llei. Un cop caigudes les telecomunicacions, hom podria pensar que el mètode *Sleep & Go* tindria els dies comptats. Fóra absurd caminar amb antifaç sense un *software* capaç de guiar els passos dels vianants. Així i tot, l'ús de la bena seguí essent obligatori. Només va caldre un xic de memòria i una substancial quantitat de bona voluntat per poder continuar caminant pel carrer a les palpenes sense causar cap incident destacable. Les instruccions digitals varen quedar substituïdes per l'ús de xiulets, bastons i gossos pigalls. Aquest cop, ningú protestà gaire. Ben mirat, tampoc n'hi havia per a tant...

Segon Premi Grup E
Neus Fernández Benito
Argentina

CAMINS D'ASFALT

Era un dia normal i corrent, en una vida normal i corrent, d'una persona corrent del segle XXIII. Em dirigia a la feina pel mateix camí de sempre, el més curt, el més directe. Però alguna cosa sobtada trencà aquella normalitat i va captar la meva atenció. Era un home, assegut al marge del pont, contemplant la munió de cotxes que s'estenia sota seu. La visió em va deixar esglaiat durant un instant, sense poder moure'm, congelat, els peus arrelats al paviment que començava a escalfar-se. Feia més de mig segle que no passaven aquestes coses. No des de que es va implementar l'Eutanàsia Assistida Universal. Ara, si algú volia morir, independentment de l'edat i el sexe, només havia de dirigir-se a les Cabines situades arreu de la ciutat, seleccionar la manera com volia posar fi a la seva vida, i la cabina se l'empassava al subsol per no sortir-ne mai més. De manera indolora, ràpida, sense donar explicacions a ningú. S'enviava una carta a la família amb les últimes voluntats del difunt, i es realitzava un banquet en el seu honor, una gran festa en memòria seva, plena de somriures i anècdotes. Feia temps que s'havia abandonat la paraula "suïcidi"; i pensar que temps enrere aquesta havia estat motiu de llàgrimes se'm feia estrany. La mort era quelcom natural, acceptat, i quan es desitjava la seva presència, només era qüestió de pitjar un botó. Però alguna cosa incòmoda i desconeguda va néixer dins meu quan vaig comprendre el motiu que impulsava aquell home a atansar-se al buit.

Potser no s'havia pres la seva dosi de Fluoxetina recomanada. Ja passaven aquestes coses, un descuit de la recomanació diària i a un li podia passar qualsevol cosa. Vaig decidir que no feia falta trucar a la Brigada Pacifista per tal de reconduir-lo, i vaig dirigir-me, amb compte, cap a ell. Observant-lo de prop, vaig veure que era un home, sí, però amb prou feines. Es trobava en aquella edat en la qual era massa aviat per ser un home, però massa madur per ser un jove. Portava una curiosa combinació de roba cridanera, amb una samarreta verd llampant i una armilla d'un vermell intens. Estava aferrat a l'altra banda de la barana, amb els nusos de les mans blancs, les cames temptant el buit, i els ulls fixos a aquella

alçada descomunal que conduïa al trànsit de cotxes.

—Disculpa —vaig murmurar amb cautela. Semblava que no m'havia sentit—. No voldria molestar, però es troba bé?—. Finalment va girar el cap, per mirar-me, faccions inexpressives. El silenci m'incomodava. Vaig escurar-me la gola.

—Potser voldria una Fluoxetina? Sempre en porto una a sobre. Ja veurà que després estarà molt millor.

—No la necessito —va dir adustament, tornant a girar el cap en direcció al buit.

—Mmm... —vaig cavil·lar, fent una pausa, insegur—. Potser vol llavors que el condueixi cap a una Cabina? N'hi ha una per aquí, no gaire lluny. Un amic meu la va fer servir fa poc. Molt còmoda, ràpida.

Ell em tornà a mirar, però aquest cop ho feu de debò. El seu esguard em va produir una esgarrifança, els seus ulls foscos i profunds plens d'una emoció que no entenia.

—Estic aquí precisament per no anar-hi.

Les seves paraules em van deixar en blanc.

—No... no l'entenc —vaig quequejar.

—A vegades... A vegades el que necessitem no és una mort ràpida. A vegades el que necessitem és ballar amb ella, atansar-nos al buit, per recordar el valor de la vida —digué, amb els ulls ara clavats a l'horitzó que s'estenia davant seu. Jo només l'escoltava, hipnotitzat—. Saps què és allò que ens allunya del nostre desig de morir?

Vaig trigar una estona a comprendre que m'havia fet una pregunta.

—El... el dubte, potser? —vaig reflexionar, dubtós.

Ell somrigué.

—No. La por —digué amb senzillesa. Però la seva veu es tornà greu i agafà una intensitat ferotge—. La por al patiment. La portem inscrita a dins, és el nostre instint innat de viure. Un món on s'han perdut les ganes de viure és un món condemnat a l'extinció. Quan la mort es torna fàcil i indolora, quan només podem ser feliços amb unes pastilles, sense poder sentir res més que alegria, la vida deixa de tenir sentit. És per això que vinc aquí. A recordar-m'ho.

—Llavors... no saltarà?

—No —digué, però afegí més fluix—, avui no.

—Bé... Si està bé, llavors me n'aniré a treballar, si no li sembla malament, o arribaré tard—. Ell no va reaccionar. Després d'una

última mirada de reüll plena d'estranyesa, vaig seguir el meu camí cap a l'edifici d'Oficines Estatals.

Vaig haver d'anar-hi a grans gambades, caminant a corre-cuita. Quan vaig arribar al llarg edifici de vidres brillants, l'enorme rellotge que n'encapçalava l'entrada marcava que eren les vuit en punt. Encara hi havia una petita concurrència d'empleats vestits amb roba de colors grisos, negres i blancs que conflüïen al lllindar de l'ample vestíbul marmori, però la majoria ja estaven als seus llocs de treball. No m'agradava haver arribat amb tan poca antelació, vaig pensar, mentre pujava al pis trenta-dos en aquell ascensor fortament il·luminat. Els miralls a banda i banda triplicaven la meua imatge i mostraven un rostre cobert per una fina pàtina de suor. Mentre me l'assecava amb un mocador de tela, el dringar m'indicà que ja havia arribat a destí. Vaig creuar les portes i em vaig dirigir al gabinet. La meua companya de secció, la Maria, em va rebre amb el més gran dels somriures.

—Bon dia, Aleix. Com es troba avui? —em preguntà efusivament.

—Perfecte, no podria estar millor —vaig contestar, corresponent al seu to animat amb un somriure cristal·lí. L'ombra d'aquella figura sobre el pont se'm clavà al fons de la ment, però la imatge va fugir tan ràpid com havia aparegut.

L'endemà em vaig llevar a la mateixa hora de sempre. Vaig dutxar-me i em vaig vestir amb la roba planxada que deixava sobre el llit. Em vaig menjar les torrades daurades, com a mi m'agradaven, amb mantega i melmelada de préssec, així com el meu cafè sol amb dos terrossos de sucre. A la ràdio sonava *What a Wonderful World*, de Louis Armstrong, que vaig taral·lejar amb entusiasme mentre posava a rentar els plats. Em vaig prendre la Fluoxetina i me'n vaig guardar dues a la butxaca. Una, per a la dosi del migdia, l'altra sobrant, per si de cas.

Vaig anar a la feina pel mateix camí de sempre, el més ràpid i directe. Però quan estava a mig camí, creuant el Pont de la Llibertat, em vaig aturar en sec. Era el mateix jove d'ahir. Tornava a estar assegut al pont. Podria haver passat de llarg, seguir el meu camí. Però m'hi vaig acostar de nou.

Em vaig situar a prop seu, però ell no va fer acte de notar la meua presència. Vaig seguir la seva mirada, fixada en algun punt de l'horitzó, intrigat per saber què contemplava. Sempre passava per aquell indret a la mateixa hora del dia, però no m'havia adonat mai de com els primers raigs sorrencs formaven un escampall de colors ocres brillants amb els blaus pàl·lids del cel dorment. De com els arbres del Parc Central es perfilaven a l'horitzó, alçant-

se tímidament, com brins d'herba sota la pluja. A mesura que el sol s'elevava, els llargs i majestuosos edificis es van convertir en esteles brillants que desafiaven la mateixa lluentor del gran astre, estenent-se com les onades ondulants d'un mar fulgent. Havia fet aquest camí gairebé tots els dies al llarg de vint anys, però ara era el primer cop que ho veia.

—Avui fa un dia preciós, no troba? —vaig dir amb entusiasme. Ell sospirà.

—Suposo que qualsevol persona que prengui Fluoxetina ho podria veure així —digué amb certa resignació.

—Per què ho diu? Vostè no en pren? —vaig preguntar, astorat.

—Fa temps que les vaig deixar.

—Però... per què? Des que tothom les pren, tot ha millorat! Ja no hi ha suïcidis, ni depressions, ni ansietat, estrès, violència... Fins i tot han acabat les guerres arreu del món. Tothom és pacífic.

—Ho creu de debò, o és el que li han dit?

Vaig obrir la boca, disposat a contradir-lo ràpidament, però després d'un instant la vaig tancar, dubtant.

—Provi de no prendre-se-les durant un dia. Veurà les coses molt diferents.

—Però... tothom se les pren. Per què no ho hauria de fer? Seria estrany. A més, els que no ho fan tenen més probabilitats d'acabar en una Cabina, o... sobre un pont —vaig dir, arrufant les celles. El vaig mirar de reüll, esperant que s'hagués ofès. Però ell proferí una riallada. Em vaig adonar, sorprès, que tot i que el més comú era veure la gent animada, el seu somriure brillava més, semblava que sortís d'algun lloc de més endins.

—Això és cert —em concedí amb aquell somriure. Però tal com havia aparegut, s'esfumà, com quan el sol queda ocult pels núvols—. Però mai s'ha parat a pensar per què ho volen així? En un món on tot és gris, on la gent només viu per treballar, on les relacions entre les persones s'han perdut... No li sembla que el més lògic perquè el sistema funcioni és tenir controlada la població amb unes pastilles que provoquen felices quimeres? No li sembla que en un món així, la institucionalització de la mort avançada és eliminar les peces dissonants, aquells que pensen diferent? Aquells que veuen la realitat, una realitat que no canviarà per més pastilles que prenguin. Potser les pastilles no atorguen una vida més feliç, sinó que ens allunyen de la llibertat de viure. Les presons més belles són de les quals és més difícil sortir.

Es feu un llarg silenci, mentre jo intentava assimilar el que m'acabava de dir. Les seves paraules eren peces d'un trencaclosques que no podia encaixar dins el meu cap.

—Vostè què en pensa? —preguntà, mirant-me. Esperava una resposta que jo no podia donar-li. El silenci es prolongà.

—Jo... jo hauria de marxar a treballar —vaig dir finalment, sense mirar-lo als ulls.

—Sí, és clar —semblava decebut. Vaig fer-li una última llambregada, però ell tornava a contemplar absort la llunyania.

Era el primer cop que arribava tard a la feina. Quan vaig arribar al gran edifici platejat, les agulles del rellotge marcaven un quart de nou. L'entrada estava deserta. Tothom ja estava al seu lloc, teclejant furiosament, mirant les pantalles. La Maria m'esperava amb el seu gran somriure habitual.

—Bon dia, Aleix. Avui ha arribat tard, li ha passat alguna cosa? S'ha adormit, potser?

—Suposo que alguna cosa així... —vaig dir, forçant de retruc un somriure tibet. Ella no s'adonà de la diferència.

—Ja passen, a vegades, aquestes coses! Li he deixat aquí els informes que necessitava.

—Maria, esperi... —vaig dir, en un gest una mica aprensiu, agafant-li el braç. Ella em mirà amb sorpresa—. Vostè... vostè mai ha pensat de deixar les pastilles? —vaig quequejar, fluix, esperant que ningú ho sentís.

—Deixar-les? —exclamà sorpresa, abans d'esclatar a riure—. Quines idees! El que hauria de fer vostè és duplicar la dosi un parell de dies. La falta de son pot jugar males passades. Si em necessita, seré al meu gabinet —digué, acomiadant-se somrient.

S'allunyà, i la vaig contemplar fins que es va perdre per la cantonada. Quan hagué marxat, em va deixar més sol i perdut que mai.

Arribà l'hora de dinar i tothom es va prendre a l'uníson la seva dosi de Fluoxetina. Jo me la vaig guardar dins la boca, sense empassar-me-la. Quan vaig anar al lavabo, la vaig escopir. Mentre estirava la cadena i la veia desaparèixer aigües avall, vaig notar que alguna cosa més es perdia en aquella espiral de descens sense retorn.

Em vaig llevar a les 6:30. Dutxa. Vestir-me. Esmorzar torrades i cafè. A la ràdio sonava *Wouldn't It be Nice*, dels Beach Boys. La vaig apagar ràpidament, irritat, i vaig contemplar la pastilla verda que m'esperava sobre la taula. Després d'uns instants, la vaig llençar a la brossa.

En sortir per la porta, em vaig dirigir a la feina, però deambulava absort fins que em vaig adonar que havia arribat al Pont. El jove ja era allà. M'hi vaig acostar.

—Bon dia. Veig que torna a ser aquí —digué amb un cop de cap. Però no hi havia retret a la seva veu, era càlida. Jo em vaig limitar a creuar aquella barana i vaig seure al seu costat, tots dos amb les cames penjant al buit, contemplant el no-res que s'estenia sota el pont.

—Avui no m'he pres la pastilla —vaig dir, fluix, trencant la quietud del nostre silenci, només interromput per la remor de la ciutat.

—I doncs... com et sents? —preguntà amb cautela.

—Igual que sempre, diria—. Però no era del tot cert, vaig pensar, contemplant el cel. —Avui el dia és gris, i sembla que el pes dels núvols caigui sobre les meves espatlles —vaig reflexionar. Ell em mirava fixament.

—Què veus, avui?

Sabia a què es referia. Vaig contemplar el que ell contemplava sempre que era allà dalt. I ara no només en vaig saber veure la bellesa, sinó també la lletjor. No hi havia verd en el camp d'edificis que s'estenia davant meu. Sota el cel infinit, la bellesa es moria. Els pocs paratges que no emetien una llum calenta i artificial eren parcs diminuts d'arbres que no podien competir amb aquelles agulles afilades i colossals. Papallones d'ales platejades escampaven el negre des del cel; els cotxes, com formigues enutjoses, enfilaven en forma de plaga pels senders de cendra. Ja no hi havia verd. Només camins d'asfalt.

Les persones desfilaven com fantasmes d'un altre món, uniformes, ordenades. No els veia la cara, però estava segur que totes tenien el mateix somriure indiferent, la mateixa mirada vidriosa i perduda, veient sense mirar. Eren ombres de vides buides, ombres ombrívoles, que en la foscor de les llums caminaven.

—Buit. Destrucció. Artificialitat —vaig dir amb un fil de veu. Es feu un silenci, i llavors ell m'atansà la mà.

—Em dic Hug.

—Jo Aleix —vaig contestar, atansant també la meua.

Però l'endemà ja no va venir més al pont. Feia dies que l'Hug no apareixia. Jo passava per aquell punt tots els dies, esperant trobar-lo, en va. Aquest fet em rondava pel cap, em preocupava, era la meua obsessió. Si bé sabia que només havíem coincidit en aquell pont, en no trobar-lo allà, vaig començar a buscar per tota la ciutat, fins que la suau nit apartava amb els seus dits la lluentor

del dia. Faltava a la feina, ja no em prenia les pastilles. Deambulava pels carrers buits i ocasionalment em trobava amb algun individu descarrilat com jo. Em notava al llindar de tot abisme, a punt de creuar la fina línia que separava el seny de la bogeria.

Fins que un dia per fi el vaig veure, però no al lloc que m'esperava. Apareixia a les notícies. Informaven que havia succeït el primer suïcidi en més de mig segle. L'individu en qüestió s'havia precipitat al buit des del Pont de la Llibertat. Havien hagut de tallar aquella carretera tan transitada durant tot el dia, es lamentaven. De cop, tot es feu borrós. Jo també em precipitava al buit. Em vaig aferrar a la cadira de la cuina, intentant mantenir l'equilibri. Alguna cosa em mullava el rostre, m'impedia veure-hi amb claredat. Em vaig fregar la galta, amarada de líquid, i vaig contemplar les gotes que em besaven els dits. Llàgrimes. Jo estava plorant.

Seguidament em va venir una altra sensació desconeguda. Se'm va fer un nus al pit. Els pulmons estaven contrets i s'eixamplaven en busca d'aire, com si m'estigués ofegant. El cor em pesava dins el pit, com si s'hagués tornat de pedra. Però era una pedra capaç de sentir el dolor. I llavors me'n vaig adonar... que no era que ara fos de pedra, sinó que ho havia estat sempre fins ara. El dolor d'una pèrdua. La pena d'una vida perduda. El dolor era el sentiment més real que hagués experimentat mai... però era massa intens per ser suportat.

Em vaig abocar al pot de pastilles. No sé quantes me'n vaig prendre, però vaig tenir un son profund, sense malsons. L'endemà, un somriure sense ombres em tornava a cobrir el rostre.

Primer Premi Grup F
Carla de la Fuente Cerezo
Canet de Mar

JALILA

Em batega el front quan recordo el passat.

Se m'enganxa el cor al front, s'uneixen amb la pega de l'agonia. Em miro la mà dreta i sobre el dit gros hi ha la marca de les seves dents incisives. Són com dos maons nans que s'ensorren a la pell.

A Asilah el sol feia brillar les ones. M'ho mirava bocabadada i m'hi llençava de cap.

Allà l'aigua absorbeix la gana. M'empassava sal i podia dormir tranquil·la. Feia temps que el pare no treballava perquè hi havia crisi. A casa fèiem un sol àpat i vaig deixar d'anar a l'escola amb onze anys per ajudar la mare a brodar mitjons. Em feia matar l'angoixa tirar-me al mar. Sentia que les pors esdevenien astres i que després el sol els feia brillar a les ones. Brodàvem cocodrils petits a mitjons blancs que venien en paquets de cent parells. De vegades somiava que el cocodril travessava el mitjó i em mossegava les ungles. Jo sagnava i plorava sense parar de brodar, com si de sobte fos un robot programat.

El pare es passava les tardes fora de casa i tornava al vespre, mort de gana i exigint el seu plat de sopar a taula. Venia amb els ulls vermells de sang enrabiada. Quan la comanda havia estat alta, la mare no trobava rellotges que li permetessin cuinar. Aleshores ell li escopia a la cara, li arrencava el hijab i l'arrossegava dels cabells pel menjador de casa. Jo, que mai li havia tingut por, li plantava cara: li llençava les espadenyes o intentava donar-li un cop. Moltes vegades deixava la mare espantada i plorant a terra per atrapar-me a mi i clavar-me un joc d'hòsties fins que quedava esgotat. L'endemà tenia marques de guerra als meus braços ossuts i a les meves cuixes escanyolides i només el mar em feia néixer crostes: m'ho curava tot.

Cada deu mitjons sortia al replà de casa i jeia a la vorera. Veia passar la gent i alguns ases carregats amb gàbies de gallines i galls. El meu veí, l'Ismail, sovint jugava a pilota al carrer i em preguntava si tornaria a la classe algun dia. Havíem compartit escola des dels cinc anys i també pupitre. L'Ismail tenia la pell més torrada que jo

i els seus ulls eren com la gespa fresca que fa florir la primavera. Portava mitja cabellera. Els seus cabells eren ondulats, fins i tot del color del carbó. Venia i s'asseia a la vorada amb mi. De vegades m'oferia dolços o un tros d'entrepà. Ell ho sabia, sabia que no podia anar a l'escola perquè a casa s'havia de treballar. Però era prudent i tenia l'esperança que jo aparegués per la porta de la madrassa algun dia.

Al carrer hi tenia altres amics i amigues, però qui m'embolcallava de seguretat i tendresa era l'Ismail. Quan el seu somriure i la seva mirada es fusionaven, s'esdevenia un microclima dins del meu cor. Era un clima calent i fresc alhora que m'eriçava la pell de tot el cos.

Crec que el dia que ho vaig passar pitjor va ser el dia que el pare em va clavar les dents incisives a la mà dreta. Quan m'ho miro recordo la seva barba, de pèl gruixut i de punxa, rasant-me el braç. Aleshores l'educació sexual era ben prohibida. La primera vegada que vaig menstruar vaig tenir un ensurt. Ja quasi tenia el cocodril acabat quan de sobte una humitat em va pujar per la vulva. Pensava que se m'havia escapat l'orina i de seguida vaig anar a la latrina. En abaixar-me les calces, hi havia una taca petita de sang. Vaig tancar els ulls fins a deixar-los com panses i mentalment em deia: "És un somni, els cocodrils dels mitjons no són reals, no mosseguen".

Com podia ser que em sortís sang de la vulva? Allò era hàram segur i el pare m'ho faria pagar ben car. Així va ser. Quan va tornar al vespre, la mare li va fer saber. Aquesta va ser la frase: "La Jalila ja té allò". Ella li va explicar amb il·lusió, però ell no s'ho va prendre bé. Ara me n'adono que, en realitat, la notícia li va ser indiferent, de fet crec que ni se'n va assabentar. Em va clavar aquella pallissa per defogarse, només això. Estava farta que actués d'aquella manera amb nosaltres i el vaig trepitjar ben fort al peu amb intenció que se li evadís el dimoni que el posseïa. Volia que deixés de pensar que podia decidir sobre la nostra vida i maltractar-nos quan li vingués de gust. Ell, amb una ira desenfrenada, em va agafar la mà dreta i em va clavar les dents ben fort sobre el dit gros. A partir d'aquell moment el somni del cocodril es va modificar i va ser més constant. El cocodril tenia el cos i els ulls del pare i sortia dels mitjons per atacar-me.

Aquell malson se'm va repetir fins a la seva mort. Jo ja tenia divuit anys. La cirrosi el va matar, sempre havia estat un borratxo. Quan el pare va marxar de la nostra vida, a la mare li va florir pau als ulls. Ho vaig saber a l'instant. Ens vam mirar i vaig veure que el turment que li enfosquia l'iris ja no hi era: la seva mirada despenia

colors preciosos. Ara, quan vull sentir-me lliure, recordo els ulls de la mare. Em dol molt no tenir-la a prop, però sobreviure i créixer a Asilah és molt dur, no hi ha futur. Vaig decidir marxar perquè volia que la mare deixés de brodar aquell puto rèptil.

Una tarda, dos anys després de la mort del pare, l'Ismail em va recollir al portal de casa. Conduïa una moto de pedals blava que m'agradava molt. Jo no sabia on em duia, va conduir una bona estona fins que va parar en un mirador. Flors rosades vestien les branques dels arbres. La brisa n'arrencava alguns pètals i els feia ballar pel cel fins que queien a terra. Al fons es veia el mar. El sol feia estrelles sobre les ones, hi veia pampallugues sense parar. Vam seure junts a contemplar el paisatge. L'Ismail se'm va acostar i em va besar suau els llavis. Sentir la seva boca va ser com mossegar un tros de cotó de sucre. Vam confessar-nos l'estima i amor que ens teníem des de nens. La meva ànima es va desfer com la mel. Ell em va parlar d'un país diferent, on hi havia feina i un futur per llaurar.

Acabem la temporada i marxem Jalila, provem-hi sort.

La mare va plorar dies i dies seguits, però sabia que aquella decisió era la més encertada. Ella i la Munia (la mare d'Ismail) ens van ajudar a reunir els diners necessaris per pagar la pastera.

En arribar a la riba, més de vint persones esperaven per pujar-hi. La imatge em va fer més por que el record del pare. Era impossible que totes aquelles persones hi tinguéssim lloc. Vaig apropar-me a l'orella de l'Ismail i li vaig dir que tenia por. Ell no va dir res, em va estrènyer la mà i prou: també estava espantat. El trajecte va durar dues hores, però vaig tenir la sensació de viatjar mesos. Els cossos s'estrenyien uns amb altres, minats de suor freda i tensió. A alta mar les cares eren retrats de la por. Ningú pestanejjava i entre amics i família molts s'agafaven fort la mà. Tothom portava una bossa d'utensilis personals, res més. En algun moment l'aigua ens va esquitjar la cara i el cos. Era freda. De tant en tant mirava el fons del mar, profund i negre. M'imaginava baixant aigua endins. No podia evitar mirar el mar i pensar-ho. Durant una estona vaig decidir enfocar els ulls al terra taronja i de plàstics de la barca. No ho podíem veure, però la mort també jeia a la pastera i ens minava de terror. Quasi no vam parlar, però dels llagrimalls ens sortien paraules carregades d'esperança i suport. Tot eren homes, excepte jo i una altra noia jove que, de tant en tant, em mirava i em somreia.

Quan ja portàvem una estona d'infern, la noia es va aixecar i quasi trepitjant les cames i els caps dels altres es va acostar a

l'aigua. Va treure el cap i va vomitar com si fos una aixeta. Girava la cara cap a la barca i cap al mar, en funció de si havia de seguir traient. Jo la mirava. La seva cara era d'un verd poma. Es va posar les mans sobre el ventre i, per sorpresa meva, tenia la panxa més grossa del que era normal. Aquella noia esperava un nadó.

Em trobava en un moment molt tens i m'imaginava que dins el seu estómac li rebentava la bossa que cobria la criatura. Veia un volcà de líquids interns en erupció que li pujava per l'esòfag i la descomponia, fent-la vomitar sens fi. Les mans se'm van humitejar i tenia el front cobert de petites gotes que em queien per les temples. Per uns instants creia que jo també vomitaria, però vaig poder aguantar fixant la mirada al màxim en aquell terra taronja fluorescent. I distreia la ment: butà, radiador, foc, senyal de trànsit, semàfor, llums del cotxe, mandarines, safrà, i un llarg etcètera d'objectes i aliments de color taronja.

En arribar a Espanya molts agafaven la bossa d'objectes personals i sortien comes ajudeu-me per no tenir problemes en cas que vingués la policia. Jo només podia pensar en el calvari que havia passat aquella noia. Agafada de la mà de l'Ismaïl, amb la bossa i tocant terra ferma, buscava per totes bandes la seva cara. No volia marxar sense preguntar-li si es trobava millor. Tothom corria i topàvem els uns amb els altres. Només veia cares, braços i cames desplaçar-se al meu voltant. Un remolí de persones que m'envoltaven. Vaig rebre cops i empentes. A l'Ismaïl li suava cada vegada més la mà, m'havia d'agafar ben fort perquè ens relliscaven.

De sobte la vaig veure. La noia estava estesa a terra, també hi havia un noi que intentava ajudar-la perquè s'aixequés. L'Ismaïl i jo vam córrer cap a ella. En arribar-hi, un riu de suc de mores li banyava una part de la túnica. Ella gemegava i plorava mentre s'anava posant les mans entre les cames. Les seves mans desprenien olor de vida, de ferro: una gelatina roja se li estenia fins als canells.

—Estàs parint? —li cridava jo, descomposta.

—No hauria de ser ara, no hauria de ser ara! —repetia ella entre llàgrimes i gemecs.

No sabia què fer, em vaig ajupir a prop de la seva cara i la vaig mirar.

—Tranquil·la, mira'm, només mira'm, ja tenia nom?

Ella, gesticulant de dolor, em va dir:

—Alí, el meu petit Alí.

Aleshores vaig veure que el riu ja tocava a terra: s'havia fet molt més gran i traspassava la roba. Un tros de sorra era roja, d'un roig fresc i moll. L'Ismaïl s'havia quedat apartat a prop meu. En algun moment el vaig mirar, semblava una figura de guix vestida, pàl·lid i quiet.

Ens estimem molt la Nora i el Malek. Ens hem ajudat des del principi, de fet encara vivim junts i ja han passat quatre anys. La Nora em confessa que encara es lleva suada i amb el cor bategant a mil per hora. M'explica que somia que li neix un nadó estrany i mort. Que, en comptes de sang, l'envolta una massa espessa i negra. Aquell dia la Nora va perdre el que més estimava.

De vegades l'Ismaïl i jo mirem junts el cel i resem. El nostre petit es dirà Alí, perquè pensem que és una bona manera de fer homenatge a històries com la nostra.

Segon Premi Grup F
Miquel Esquirol Jiménez
Teià

EXITDÈMIA

Conduïa distret el seu Peugeot 303 pels carrers encara deserts. Una brigada municipal de neteja matinadora escombrava les fulles caigudes dels plàtans que inundaven les voreres. La tardor es trobava en plena expansió i el dia començava rúfol i gris. Tenia per norma no anticipar-se a les escenes de les morts que havia de resoldre i deixava que la seva ment divagués, papallonejant sobre pensaments diversos, fins que es va refer del 6,9 que havia vist en sortir del seu edifici. Començava el dia amb una mala nota, no li agradava haver baixat del 7. Feia dues setmanes que les seves notes estaven entre el 7,2 i el 7,1, la qual cosa era una mica justa. Era per culpa de la feina, no aconseguia relaxar-se com calia, i això el penalitzava. Si no fos per l'estrès trauria sempre un 7,5. Es cuidava molt però tenia massa feina. Ahir a la nit, quan va arribar tard a casa tenia un 7,1; va fer un sopar frugal i es va entretenir llegint una bona estona al llit fins que els ulls es van rendir sense remissió. L'única explicació d'haver baixat dues dècimes era haver sabut per endavant el nom del mort, ni més ni menys que en Maximilien Hoff, el gran Hoff. La Susan l'havia despertat amb una veu lleugerament angoixada. Estava acostumat a les seves trucades intempestives, però solia emprar un to professional bastant neutre i lacònic.

—Conrad, tenim un mort al carrer Monstreux, 18. És en Hoff.

—En Hoff? El gran Hoff? —malgrat la seva experiència, havia sentit una mica de vertigen per les conseqüències que implicaven la mort d'una persona com en Hoff.

Maximilien Hoff es va fer famós arran de la pandèmia del coronavirus COVID-19 de l'any 2020 per la creació d'un sistema revolucionari de detecció del virus a través d'una anàlisi de sang ultraràpida i instantània. Amb una simple i lleugeríssima micropunxada totalment indolora al dit polze de la mà, un programa d'ordinador especialment dissenyat per ell podia determinar al moment si la persona estava infectada pel virus o estava neta. Va batejar el sistema amb el nom d'Exitdèmia. Ningú podia imaginar que el que es va denominar per aclamació popular com l'invent del segle i va suposar la fi de la pandèmia que assotava el planeta,

havia de tenir unes conseqüències nefastes per a la societat, al nivell de la crisi sanitària i econòmica que el virus havia provocat.

Maximillien Hoff tenia una ment brillant i sempre anava un pas o dos més enllà. No es va conformar amb haver-se tornat arximilionari amb la seva patent, volia expandir l'ús del seu programa. No podia concebre que l'Exitdèmia s'apliqués únicament al centres sanitaris. Va fundar l'empresa Arcsoft Corp, i va dissenyar i fabricar uns arcs de detecció del virus, uns simples arcs de seguretat com els que hi ha als aeroports i edificis de l'administració, que incorporaven la funció Exitdèmia. Els va anomenar Exitarc. La seva nova creació va tenir un èxit immediat i tots els arcs de seguretat existents es van substituir pels que fabricava Arcsoft Corp, i es van implantar a totes les institucions, aeroports i estacions de tren per garantir que cap persona infectada pel virus entrés als seus edificis o viatgés a un punt o altre del planeta. L'Exitarc incorporava una pantalla que emetia una llum verda o una llum vermella. La llum vermella barrava el pas sense excepcions i el seu incompliment era motiu d'arrest policial, com si hom portés una bomba a la mà, tot degudament aprovat pels governs competents.

El departament d'I+D instal·lat a la ment d'en Maximilien Hoff no deixava mai de treballar i de seguida va percebre un nou segment de negoci al mercat. A la pregunta de per què no es podia instal·lar l'Exitarc en un restaurant, una botiga o una cafeteria, la resposta va ser: per què no? I es va aplicar amb la seva empresa a minimitzar i abaratar l'Exitarc perquè fos assequible a tothom. En pocs mesos va transformar l'embalum dels grans arcs de seguretat en uns petits mecanismes d'ús particular que s'adaptaven a qualsevol porta i amb un cost assumible per a qualsevol economia. Simplement calia suprimir la funció de detecció de metalls, ja que allò no tenia cap rellevància a nivell domèstic. Dels restaurants, botigues o cafeteries, l'Exitarc va passar a instal·lar-se als edificis d'oficines i als edificis d'habitatges. Tothom el volia. El lema era "Per la teva seguretat. Per la de tots". Tots els portadors del virus quedaven detectats a l'instant i no podien anar a cap altre lloc que no fos casa seva, o l'hospital, que era l'únic lloc públic que no vetava l'entrada de persones infectades. Amb la llum vermella no es podia entrar ni al supermercat ni a la farmàcia. Sense excepcions.

L'eficàcia de l'Exitarc va ser de tal magnitud que va semblar que l'invent aviat quedaria obsolet, ja que gràcies a la ràpida detecció del virus i el seu obligat tractament, cada cop hi havia menys persones infectades. Però Exitdèmia era només el primer pas del pla dissenyat per en Hoff. A més de la detecció del virus Covid-19, es van anar incorporant al programa de detecció noves funcions

addicionals que ampliaven nous tipus d'anàlisis. Primer van ser les més bàsiques i populars com el virus de la grip, el colesterol i la glucosa. Per saber-ne els resultats, el programa requeria la descàrrega d'una aplicació gratuïta al mòbil o a l'ordinador, i la introducció de totes les dades personals, imprescindibles perquè el programa funcionés. Tothom volia saber els seus resultats i poder comprovar la seva salut. Amb cada actualització del software, que arribava de forma automàtica per la xarxa, el sistema ampliava els tipus de les anàlisis possibles: urea, hematies, leucòcits, plaquetes, creatina, bilirubina, albúmina, triglicèrids, sodi, potassi, marcadors tumorals (que van tenir un gran èxit) i un llarg etcètera. L'aplicació incloïa amb els resultats de les anàlisis unes petites indicacions i recomanacions de salut a tall de conclusió, suggeria visitar el metge de capçalera, l'endocrí, l'oncòleg i emetia un prediagnòstic —grip, grip A, coronavirus, hipotiroïdisme, estrès laboral, hipertensió, diabetis, SIDA, hepatitis, etc.—, suggeria canviar alguns hàbits d'alimentació i fer més activitat física, entre d'altres. Amb cada actualització del software, els algorismes eren més i més eficaços fins al punt d'incloure prediccions de salut cada cop més exactes, de moment a curt termini. La gent especulava si algun dia el programa podria fer una predicció sobre la data de la mort.

Era conegut per tots que l'Exitarc estava interconnectat entre si, com una gran xarxa; de bon matí et feies una anàlisi en sortir de casa, una altra en arribar a l'oficina, una tercera al restaurant on anaves a dinar, una quarta al gimnàs a la sortida de la feina i una cinquena en tornar a casa. Al cap del dia havies estat monitoritzat d'una forma tan exhaustiva i el programa havia anat carregant tantes dades, que al punt de les 21 h tothom rebia de forma automàtica a la seva aplicació el seu report diari. No cal dir que l'aplicació, tot i tenir els seus detractors, tenia un ús generalitzat. A més, els comentaris finals generats pel programa enganxaven —detalls del departament de desenvolupament d'Arcsoft Corp— indicacions personalitzades amb el nom de la persona per portar una vida més saludable.

Un dia en Maximilien va incorporar la funció definitiva, la que va suposar el cop de gràcia a la societat, una valoració de la salut del 0 al 10. Cada cop que algú passava per l'Exitarc, la pantalla que al principi emetia una llum verda o vermella exhibia ara una puntuació numèrica amb un decimal, a la vista de tothom durant cinc segons. Del 0 al 4,9 en vermell i del 5 al 10 en verd. El programa considerava que el 0 era la mort, entre 0 i 1 una persona agonitzava, de l'1 al 2 estava en perill de mort, del 2 al 3 requeria un tractament mèdic sever —preferiblement hospitalitzat—, del 3 al 4 una medicació

exhaustiva i controls periòdics, entre 4 i 5 es podia dir que la persona anava justeta per la vida, a partir del 5 es podia viure sense gaires preocupacions però sense fer cap tipus d'excés, per sobre del 6 es podia portar una vida normal i considerar-se sa, més enllà del 7 la persona estava en una zona de confort digna de qui té uns hàbits saludables de vida. A partir del 8 eres l'enveja dels altres, normalment una persona jove, sense cap patologia ni factors de risc i que es cuidava molt en tots els aspectes de la seva vida, tant físics com psicològics, sense estrès ni problemes emocionals. Superar el 9 era quasi impossible, únicament a l'abast de quatre escollits que ningú havia vist mai, i arribar al 10 suposava, segons el programa, assolir el nirvana.

Aquestes puntuacions, anomenades popularment “les notes”, es van convertir en l'última obsessió mundial. Tothom rebia les seves notes en tot moment, a la vista dels altres, i a poc a poc anaven condicionant la vida de les persones. Un 6,7 et permetia entrar tranquil a un restaurant, però amb un 5,2 ja et miraven amb mala cara segons què demanaves i no podies esperar que et convidessin a un xupito. Als edificis de l'administració no es permetia l'entrada amb menys d'un 4. Amb un número vermell tan baix es considerava que una persona podia patir un atac de cor en qualsevol moment o contagiar una malaltia als que l'envoltaven. La societat va començar a tenir molt en compte les notes. Els verds estaven ben vistos a casa seva, a la feina, entre els seus amics. Els vermells s'havien de sotmetre a tractaments per millorar la seva puntuació. I entre els verds no era el mateix anar per la vida amb un 5,4 que amb un 6,8. Dels policies, bombers i forces de seguretat, s'esperava sempre més d'un 7. Del personal sanitari no s'acceptava una puntuació inferior a 6,5. A les empreses, menys d'un 6 era un nivell perillós per a un treballador, no era motiu d'acomiadament —de moment— però la persona rebia certes pressions i pràctiques indesitjables. Ningú era aliè a les notes, el seu ús es va expandir a tots els nivells —personals, socials i laborals— i tothom estava pendent de les pròpies notes i de les que els rodejaven. Per sort, les notes variaven a diari i no eren conegudes més que als entorns més propers. El govern, per una vegada, va reaccionar amb agilitat i per real decret llei, tant de moda en els temps de la pandèmia, va prohibir la discriminació basada en les notes i l'ús o cessió de les dades. Sobre Arcsoft Corp va planejar una amenaça d'expropiació, però tothom admirava en Hoff, la gent agràia els seus avenços i les seves generosíssimes donacions, i com a societat es confiava que les dades personals estaven més segures a les seves mans que a les dels governants, que no dubtarien a usar-les en benefici

propi, en perjudici dels ciutadans o a cedir-les a les companyies d'assegurances, a les entitats bancàries, a les mutualitats de salut, a qualsevol departament de recursos humans de les empreses o simplement a la policia. Era extremadament perillós que el govern tingués accés a Arcsoft Corp.

Maximilien Hoff no semblava tenir enemics, però tot i així ara era mort a casa seva. El carrer Monstreux era un carrer exclusiu sense sortida, tancat al pas amb una caseta de vigilància i una tanca. Un vigilant bastant corpulent va comprovar la placa d'en Conrad abans de permetre-li l'accés. Era un carrer ample amb poques cases a ambdós costats, menys d'una vintena, grans cases entre arbres i jardins ben cuidats al seu voltant. Al davant del número 18 ja hi havia una ambulància, dos cotxes patrulla i el cotxe de la Susan. Un agent de policia vigilava la porta. Va entrar a la casa, a mà esquerra una gran porta menava a la biblioteca. L'estança era clarament el Sancta Sanctorum del gran Hoff. Dues pantalles d'ordinador de grans dimensions dominaven l'àmplia taula de treball, pulcrament ordenada. Un parell de còmodes butaques al costat d'una làmpada de peu sobre una gruixuda catifa ofería un espai càlid per conversar, llegir o escoltar la música que reproduiria l'equip estèreo d'alta gamma que hi havia al costat. Les parets estaven recobertes amb infinitat de discos i llibres. Entre estanteria i estanteria, alguns quadres de qualitat decoraven les parets. D'un pany de paret penjaven multitud de fotos d'en Hoff, títols i certificats. Mentre acabaven els companys de la científica, en Conrad va tafanejar una mica els títols dels llibres, com a bon lector sempre li cridaven l'atenció; la gran varietat de títols mostrava la infinita curiositat intel·lectual d'en Hoff. Del sostre penjava una gran làmpada moderna que il·luminava amb claredat el cos d'en Maximilien Hoff, estirat a terra, vestit amb un pijama negre i una bata carmesí. La cara mostrava un rictus de dolor i els gran ulls blaus encara eren oberts. Els cabells rossos estaven despentinats. No hi havia taques de sang al voltant. A pocs centímetres de la seva mà dreta hi havia un telèfon mòbil.

La Susan estava a la sala gran de la casa parlant amb Isabella Fischer, la dona d'en Hoff —ara la seva vídua—, una dona prima, alta, amb els cabells rossos com els d'en Hoff. L'havia vist algun cop a la televisió, pocs, ja que no es prodigava gaire en els actes públics, però sempre mostrava un semblant amable i elegant. Era sabut que participava amb discreció en moltes organitzacions benèfiques. En Conrad s'hi va apropar:

—El meu sincer condol, Sra. Fischer —va dir amb veu professional,

a la vegada que allargava la mà dreta—. Soc l'inspector Joachim Conrad.

—Gràcies inspector —l'encaixada de mans va ser curta i suau.

—La Sra. Fischer em deia que en Max es va llevar cap a les 03.00 h per treballar. Sembla que cada dia es llevava a les 04.00 h —va intervenir la Susan.

—Era el seu temps personal —va aclarir la dona—. Al Max li agradava anar a dormir aviat i matinava molt. Deia que era quan tenia les millors idees. Durant el dia l'arrossegaven les reunions, les trucades, els viatges, els compromisos. Eren part consubstancial de la seva feina, però que l'impediien treballar en la creació. Aquesta matinada s'ha llevat a les 03.00 h, ho sé perquè m'ha despertat, semblava inquiet. He sentit que baixava però jo he seguit al llit fins a les sis, com de costum, fins que he baixat a preparar l'esmorzar i llavors l'he vist al terra de la biblioteca, tal com està ara. He trucat a urgències, al vigilant del carrer i després han vingut vostès.

—Ha sentit cap soroll a casa? —va preguntar en Conrad.

—No, cap —va negar també amb el moviment del seu rostre.

—Té constància de l'existència d'algun enemic? Rebia amenaces?

—No, que jo sàpiga. El meu marit era elogiat allà on anava. Soc conscient que els seus invents han generat un gran debat i molts canvis a la societat, però no em consta que rebés amenaces ni res semblant. Al contrari, sempre que sortíem tothom li mostrava un gran afecte.

—I tenia bona salut?

—Sí, les seves notes eren sempre per sobre del 7,5. No patia cap malaltia. No era gaire amant dels metges però es va fer una revisió fa dos o tres anys i estava perfecte.

—Podríem mirar el seu ordinador? Potser ens dona alguna pista relacionada amb la seva mort.

—Sí, és clar, no hi ha problema. Confio en la seva discreció, pensi que allà potser hi haurà informació molt sensible. En Max era l'únic que hi accedia, ni tan sols jo el tocava mai.

—Vindrà la nostra experta, la Jennifer González. No pateixi. És de la nostra màxima confiança.

En Conrad i la Susan van fer un repàs de tota la casa i van tornar a la biblioteca. El cert era que no hi havia senyals de violència evidents enlloc. No hi havia sang. Res regirat. No hi havia portes ni finestres forçades en tota la casa, l'alarma no havia donat cap avís. Tot semblava indicar que es tractava d'una mort natural,

probablement un infart o potser s'havia suïcidat, encara que a simple vista no es veia amb què. Potser amb un verí. En qualsevol cas, haurien d'esperar el resultat de l'autòpsia. La jutgessa i la forense ja venien de camí.

—Truca a la Jenny perquè vingui a mirar l'ordinador. Me'n vaig al despatx, ja m'avisaràs de qualsevol novetat. He d'informar la meua cap.

Al carrer ja havia començat l'enrenou matinal habitual de la ciutat. Va trigar força estona a arribar a comissaria. Va anar directe al despatx de la Morrison, que ja l'esperava expectant amb un cafè a la mà, arremangada, amb una taula plena de papers desmanegats. La seva cap era una fanàtica de la feina. Era estrany no haver-la trobat a casa d'en Hoff.

—Què hi ha, Conrad? Què tens? —li etzibà així que va entrar per la porta. Ni bon dia.

—En Hoff ha mort, no sé si per causes naturals o si s'ha suïcidat. No hi ha cap signe de violència en tota la casa. Hem d'esperar el resultat de l'autòpsia.

—Això és una bomba. Confio en la teua precisió i rapidesa, Conrad. No hi ha temps a perdre —la Morrison semblava la capitana d'un vaixell a punt de salpar per fer-se a la mar, sempre exigint el màxim de la seva tripulació.

Va aprofitar per documentar-se una mica sobre en Maximilien Hoff. No es podia descartar res a aquelles alçades de la investigació. Una persona com ell era normal que tingués enemics, però no va trobar cap denúncia a la base de dades de la policia. L'empresa era seva, no tenia socis i mantenia una línia empresarial estable. A l'hemeroteca digital tampoc no hi havia res destacable excepte les notícies relacionades amb les seves creacions. Cap a les deu va trucar la Susan:

—En una anàlisi preliminar la forense creu que ha mort d'un infart. Ja se l'han endut a l'hospital. Diu que no hi ha lesions ni signes d'enverinament. Estic amb la Jenny mirant l'ordinador. Ja et diré.

—Me'n vaig a l'empresa a parlar amb els seus col·laboradors més propers.

—La Sra. Hoff m'ha dit que el seu home de confiança es diu Jonas Stratch. Ja t'espera.

Arcsoft Corp estava en un polígon proper i ocupava una nau enorme. En entrar a la zona d'oficines, l'Exitarc li va donar un 7,1 i es va quedar més tranquil que a primera hora. Pensar que en Hoff

semblava haver mort per causes naturals havia apaivagat la seva angoixa inicial. No semblava que hagués de buscar cap assassí. En Jonas Stratch era un home prim, pàl·lid, “no sé quines notes deu tenir, però no fa cara de gaire salut, segur que no arriba al 7”. En Conrad intentava evitar aquests tipus de pensaments, però en poc temps s’havia instal·lat en la quotidianitat i encara que era una pràctica que li semblava rebutjable, s’estava convertint quasi en un acte reflex, no només en ell, sinó en tothom.

—Sr. Stratch, soc l’inspector Joachim Conrad, investigo la defunció del Sr. Hoff. No sabem encara la causa de la seva mort. Quan el va veure, vostè, per última vegada?

—Ahir a la tarda, vam estar treballant aquí mateix, perfeccionant el sistema predictiu de l’Exitarc, ja gairebé enllestit. En Max estava entusiasmat amb aquesta funció, feia temps que aspirava a la predicció total.

—Hi ha alguna cosa que em pugui comentar, no ho sé, enemics, competidors, amenaces, alguna cosa que els tingués en alerta?

—Sempre hi ha hagut grups contraris a l’Exitarc, però res seriosos. Mai hem tingut amenaces ni ningú ens ha atacat, ni al nostre personal ni a les nostres instal·lacions. Tampoc hi ha competència que ens amoïni.

—Ahir mateix, estava bé físicament? Cap símptoma de malestar, de cansament?

—No, i ara! Sempre em cansava jo abans. Ell tenia una energia desbordant. Una salut de ferro. Això sí, a les 18 h, tots a casa. Li agradava tenir temps per anar a nadar, la seva altra passió, una de tantes en realitat.

—Quines notes treia? —la pregunta era necessària.

—Normalment estava al voltant del 7,7. Un exemple per a tots els que treballem aquí, encara que no som especialment exigents. Jo mateix acostumo a treure un 6,3 diàriament.

Abans d’anar a dinar, en Conrad va anar a l’hospital. A l’entrada va tornar a treure un 7,1. “Bé, ja em conformo”, va pensar. Pel llarg passadís de l’hospital pensava en Hoff, que treia cada dia un 7,7. No recordava haver tret mai un 7,7 ni en els millors moments. Potser si les notes haguessin existit fa deu anys, ho hagués aconseguit, però no n’estava gaire segur, d’allò. En realitat des que existien les notes es cuidava més que mai, com gairebé tothom que coneixia. Es podria dir que les notes eren un estímul per a tots. El fet que fossin públiques havia estat determinant per esperonar les consciències. La privacitat en qüestions sanitàries estava més en discussió que

mai, l'època del coronavirus havia estat determinant i havia posat sobre la taula aquesta qüestió, ja que la salut d'una persona tenia conseqüències directes en la salut dels altres. Era un debat diari.

La Dra. Wong s'estava rentant les mans quan en Conrad va entrar al dipòsit. L'olor d'aquell lloc ja feia anys que no el molestava, però no havia pogut acostumar-se a l'ambient gèlid de la cova, com l'anomenava l'Emily. Ja no es preguntava com a algú li agradava treballar allà, amb el temps havia aconseguit veure l'aspecte científic del procés i allò li permetia observar les autòpsies sense immutar-se. Per sort la Dra. Emily Wong era una forense molt pulcra i professional, i no es recreava més del necessari. Era una dona menuda, de trets dolços, ulls verds ametllats, un nas xato i uns llavis fins. Portava els cabells negres recollits amb una diadema de color taronja, que feia joc amb el seu rellotge esportiu. A Conrad el fascinaven els moviments precisos de les seves mans i la veu ferma amb la qual descrivia la seva feina. La bata blanca, com sempre, estava impol·luta.

—Hola Emily, com ho portes? —va saludar-la.

—Com sempre, estimat, rodejada dels meus amiguets, ja ho veus, no s'acaben mai. Per cert, avui me n'has encarregat un de categoria. No m'havia pensat mai que veuria l'execrable Hoff a la meua taula, sempre que l'he vist a la televisió aparenta tanta salut que em fa no sé què tenir-lo aquí.

L'Emily detestava l'Exitarc, com gairebé tots els que integraven el sector sanitari, consideraven que banalitzava una qüestió tan seriosa i tan íntima com la salut de les persones, i hi estava especialment en contra des que van començar les notes i les actualitzacions predictives de salut.

—En tens alguna conclusió, ja? —va deixar anar en Conrad una mica brusquement. Havia matinat tant que ja tenia gana i no volia allargar-se gaire. Ben pensat, menjaria al restaurant de l'hospital on cuinaven un pastís de carn que trobava boníssim.

—Un infart de miocardi. De llibre.

—N'estàs segura? Aquest home estava molt sa, m'han dit que cada dia treia un 7,7.

—No em fastiguegis amb les notes, Conrad —va dir l'Emily arquejant les celles i aixecant les espatlles—. Aquest home ha mort d'un simple atac de cor, tenia les artèries fatal, no entenc com no ha rebotat abans. Si treia un 7,7 és que alguna cosa falla. I no soc jo, t'ho asseguro. Ja saps el que n'opino, de les notes; mai m'han agradat els prediagnòstics, i menys les prediccions.

En Conrad per fi va haver de reconèixer i mirar de cara aquell petit núvol que l'amenaçava des de feia estona. Aquell pensament que es resistia a aprofundir amb l'excusa de la visita al dipòsit de cadàvers. La improbable tesi del verí s'acabava d'enfonsar i no tenia més remei que afrontar-ho. Un 7,7 no quadrava amb una mort natural. La confirmació de la Dra. Wong li havia tret la gana. El pastís de carn hauria d'esperar una altra ocasió. Si el 7,7 no era cert, on era l'error? En el programa? O algú l'havia informat malament? Va agafar el telèfon.

—Jenny, has pogut mirar l'ordinador d'en Hoff? —alguna cosa li deia que allà tindria la resposta a la seva pregunta.

—Cap, hi estic treballant, m'ha costat bastant d'entrar-hi. La dona només sabia una contrasenya i aquí n'hi ha unes quantes, però ja he aconseguit entrar al laberint.

—M'interessa que miris en què estava treballant durant els darrers dies i especialment aquesta matinada. Vinc cap aquí.

La lògica li deia que no podia ser que l'Exitarc tingués errors. Ja feia temps que funcionava i ningú havia denunciat errors amb anterioritat. Però per una altra banda, no li quadrava que en Hoff falsifiqués les seves notes. Si entre 6 i 7 es considerava el més normal, el que tenia la majoria de la gent, quina necessitat tenia d'aparentar tanta salut? I a més, com podria falsificar-la? Una de les característiques de les notes era la seva immediatesa i la seva publicitat. Quan passaves per l'arc, pam!, allà ho tenies, a la vista de qui estigués a la vora, durant cinc segons. Podria ser que a la seva oficina entrés per una porta sense arc, però cada dia anava a molts llocs a fer reunions, a fer entrevistes, a dependències del govern, a restaurants, a la piscina exclusiva on nedava i no hi havia manera d'evitar-ho. Potser havia inventat un inhibidor de notes?

La Jenny estava concentrada al davant de les dues pantalles de l'ordinador. La taula ja estava plena de papers escampats amb les seves anotacions. Una tassa de cafè fred i un plat buit amb molles de pa acompanyaven el desordre. La Sra. Fischer s'havia estirat una estona i l'havia deixat sola. Podien parlar amb llibertat.

—Mira, Jenny, segons la seva esposa i la seva mà dreta de l'empresa, Maximilien Hoff era una persona saníssima —cada dia treia entre 7,5 i 7,7—, però la forense diu que ha mort d'un simple atac de cor, tenia problemes a les artèries, per tant no era una persona tan sana com podia semblar, ni molt menys. Alguna cosa no rutlla.

—Precisament aquesta matinada en Hoff ha estat treballant en el programa i ha fet algunes modificacions, crec que bastant

radicals, en el software de valoració, en les notes. Hi ha alguns paràmetres que no acabo d'entendre, però a les 04:52 h s'ha sotmès a l'Exitarc i ha tret un 4,3. Em sembla que després ha estat treballant en el software de predicció de salut, però encara no he avançat gaire en això.

—Molt bé, això és important, però hi ha d'haver alguna cosa més. Descobrir que tens un 4,3 en comptes d'un 7,7 no et mata. Suposo que l'ensurt és monumental i no només per descobrir que tens problemes de salut, sinó per descobrir que el programa té un error. Com es presenta això davant l'opinió pública? Quines conseqüències tindrà per a l'empresa? La credibilitat del producte queda en entredit, un daltabaix planetari, encara que es podria recuperar amb les explicacions, rectificacions i demostracions adients, vés a saber.

—Una altra cosa, Conrad, he estat revisant el seu correu electrònic. Gairebé no té correus personals però ha estat escrivint-se amb una dona durant les tres darreres setmanes. Hi ha alguns correus de la dona, sembla que el seu marit va morir amb unes notes altíssimes i li deia al Hoff que hi havia d'haver un error.

—Creus que l'amenaçava, li feia xantatge? —va preguntar.

—No d'una forma directa, però es podria interpretar així segons alguns comentaris.

La Jenny va recollir les seves notes i va marxar cap a la comissaria a fer un informe. Només amb això ja n'hi havia prou per donar el cas per tancat, però en Conrad tenia la sensació que hi havia d'haver alguna cosa més. No s'imaginava en Hoff patint un infart només pel fet de descobrir que el seu programa tenia un error. Que venia tempesta, segur, i de les bones. La nova actualització del software faria que molta gent veiés les seves notes modificades i seria un daltabaix per a Arcsoft Corp. Les pèrdues serien milionàries, denúncies, reclamacions com les d'aquella dona i es podria perdre la confiança de molta gent, fins i tot de l'Administració.

A la pantalla de l'escriptori de l'ordinador apareixia la famosa icona d'Exitdèmia, que tothom tenia al seu ordinador i al seu telèfon mòbil, com ell mateix. Va consultar l'historial i va veure que efectivament en Hoff treia entre 7,5 i 7,7 cada dia, a excepció d'aquesta matinada que havia tret un 4,3. No tenia prediccions rellevants. Estava a punt de donar el cas per tancat quan en un punt de la pantalla de prediccions va advertir una pestanya diferent de la que tenia a la seva aplicació. A sobre de la pestanya hi havia una petita calavera. En clicar-hi a sobre, va emergir un avís que posava "Atenció. Vostè està a punt de saber la data de la

seva mort. Vol continuar?”. En Conrad va contenir la respiració de forma instintiva. Es va prendre uns segons i va fer clic sobre el botó d’acceptar. De nou va aparèixer un missatge emergent: “N’està segur? Aquesta informació el pot afectar de forma molt rellevant”. Va tornar a fer clic sobre l’opció Acceptar i va aparèixer un missatge: “Segons les dades obtingudes per Exitarc i les anàlisis realitzades de la seva sang que consten en la nostra base de dades, la data possible de la seva mort serà el dia 5 de novembre de 2025”. En Conrad va sentir que se li accelerava el pols i una esgarrifança li va recórrer l’esquena. Avui era el dia 5 de novembre de 2025. En aquell instant va ser com si veiés davant dels seus ulls una pel·lícula de les últimes hores d’en Hoff, tota la tarda del dia 4 treballant a l’oficina amb els seus col·laboradors en el sistema de predicció. Més tard, mentre nedava a la piscina, volta rere volta, la seva ment rumiava l’error que havia de tenir el sistema de valoració i que feia tres setmanes que buscava, des que va rebre el correu d’aquella senyora. Durant el sopar a casa amb la Isabella Fischer va polir mentalment uns paràmetres del sistema de predicció en què havia estat treballant amb el seu equip i mentre dormia, el seu subconscient li va donar el cop de mà genial que necessitava. Es va despertar de cop i es va llevar gairebé d’un salt, es va posar la bata carmesí sobre el pijama de seda negra i va baixar a la biblioteca on va teclejar durant molts minuts. Primer va corregir l’error del programa de valoració i després va donar el toc definitiu al programa de predicció. A continuació va anar cap a la porta de casa i va comprovar la seva nota. Es va quedar perplex en descobrir que treia un 4,3. Mai ho hauria imaginat. Massa feina, potser. Sense pensar-s’ho dos cops va fer clic sobre la icona de la calavera, per si de cas, i va veure que avui era el seu dia. De cop va ser conscient dels batecs accelerats del seu cor, d’una lleu pressió al tòrax i d’un formigueig al braç esquerre. Va apagar l’ordinador mentre un calfred li recorria l’esquena, el front se li va amaranar de suor, va agafar el mòbil i es va aixecar de la cadira, però ja no va poder fer més de dues passes i va caure a la catifa fulminat.

—Mai sabrem si va tenir l’infart per saber la data de la seva mort o és que la predicció va ser extremadament precisa —deia en Conrad mentre menjava el pastís de carn a l’hospital amb la Dra. Emily Wong. Havien passat quatre setmanes des de la mort d’en Hoff i tot s’havia fet públic. S’havia organitzat un bon sarau quan es va conèixer l’errada del sistema, però de seguida va ser corregit i es va implantar d’immediat com una cortina de fum l’última actualització, la Predicció Total, que en Jonas Strach va presentar al més pur estil Steve Jobs, i ja no es parlava de res més.

Ja ningú pensava en les correccions. Ara la societat estava dividida entre els que volien saber quan moririen i els que no. El debat era interminable.

—Va, Conrad, si us plau, com vols que el programa endevini el dia de la teva mort? —deia l'Emiy—. Va home, que la medicina i el cos humà són molt més complicats que això. Em resisteixo a creure que es pot predir la data de la teva mort a base d'analitzar les bases de dades de salut. A més, qui vol saber la data de la pròpia mort? Saps el que pot ser viure sabent això?

—Jo ja ho sé —va contestar en Conrad amb un cert suspens.

—De debò? Com t'hi has atrevit? —l'Emily es va quedar estupefacta, muda de la impressió, com si li haguessin donat una bufetada inesperada. Per algun prejudici sense fonament pensava que aquesta opció només l'escollirien els poca-soltes, persones amb poc fonament, gent que viu al dia sense importar-li ni l'endemà ni els altres, gent desesperada, malalta, que voldria saber el que els quedava per exprimir els últims moments de vida. No s'imaginava que una persona com en Conrad, a qui tenia per una persona culta, intel·ligent, instruïda i sana, pogués sumar-se a aquest joc per molt infundada que li semblés la Predicció Total.

—Ho vaig estar pensant molt abans de decidir-me. Em preguntava si seria capaç de viure sabent la data de la meva mort. Per una banda, penso que és impossible que el programa pugui predir la data de la mort d'una persona per moltes dades que arribi a emmagatzemar, potser es pot arribar a fer una previsió a grans trets, però donar una data concreta no ho acabo de creure. També vaig pensar que aquest coneixement, encara que tingui dubtes de la seva credibilitat, seria un estímul per viure la meva vida amb més compte i amb més intensitat. D'altra banda, vaig pensar que encara que em digui una data concreta, no crec que estiguem predeterminats a res i tenim capacitat per dirigir la nostra vida. Sempre he cregut en el lliure albir, cadascú construeix la seva vida i és responsable dels seus actes, es pot tenir més o menys sort, però tot depèn de nosaltres. Així que em vaig decidir i ho vaig mirar, tenia molta curiositat.

—M'has deixat gelada. Mai m'hauria imaginat que una persona com tu caigués en aquesta juguesca. Què hi guanyes sabent una cosa així? Jo no m'ho he plantejat ni per un moment, de fet no tinc ni l'aplicació instal·lada, sempre m'ha semblat una bajanada tot això de les notes, i això de la Predicció Total ja és el sùmmum d'aquesta bogeria, la flor i la nata, rien ne va plus—. L'Emily estava aclaparada, fins i tot havia alçat una mica la veu com si estigués

enfadada, que ho estava...

—I doncs?

—24 de novembre de 2063. Em queden 38 anys. Estic a la meitat de la meua vida.

—No m'ho puc creure. I ho has mirat més vegades?

—Sí, ho miro quasi cada dia.

—Cada dia? Però això ja és una obsessió! Joachim, si us plau! —va deixar la forquilla al plat amb un cop. Es va passar les mans pels cabells, astorada.

Un silenci incòmode es va imposar durant uns instants. En Conrad també estava sorprès amb l'Emily. La seva reacció li semblava desmesurada. Eren amics, més que amics professionals, amics íntims, en realitat, tant com per tenir els seus moments de tant en tant. Aquesta resposta li estava donant un nou enfocament a la seva relació, els ulls se li havien humitejat, les mans no paraven quietes sobre la taula i l'havia anomenat pel seu nom de pila, cosa que només feia en moments de màxima intimitat.

—I? —va insistir l'Emily.

—Sempre surt la mateixa data. No varia.

—Bé, tampoc han passat gaires dies des que es va implantar —va reaccionar la ment analítica de la doctora— no canvia la salut en deu dies. A més, en realitat tu ja portes una vida ordenada i saludable. No sé si tens la pretensió d'allargar la teua vida. Suposo que sí, és l'instint natural.

—Dona, morir-me als 76 anys no és un límit que em satisfaci gaire. Em sembla poc, si et soc sincer.

—Quina parida! Aquesta Predicció Total és impossible, científicament parlant, i ho saps, però hauràs de viure la resta de la teua vida amb aquest dubte. Encara que no ho tornis a mirar mai més, quan s'acosti el 2063 te'n recordaràs del dia 24 de novembre. No m'agradaria estar a la teua pell. Com has pogut fer-ho, Joachim?

—És igual Emily, ja està fet. Així sé que he d'aprofitar més el dia a dia. En realitat, per això soc aquí, no només pel pastís de carn —va dir en Conrad improvisant sobre la marxa, a la vista del rumb que havia agafat la conversa. Va fer una pausa mentre s'eixugava amb cura els llavis amb el tovalló i bevia un glop d'aigua. Va agafar aire, la va mirar als ulls i va dir amb veu suau:

—Emily, et vols casar amb mi?

—És clar, tanoca, mira que t'ha costat decidir-te.

XXXVIII

MOSTRA

LITERARIA

Poesia

DELLA
MAREMME

Teia 20
21

Primer Premi Grup A
Xavi Navarrete Álvarez
Vilassar de Mar

LES ESTRELLES

És tan agradable
veure les estrelles
que et podries
adormir mirant-les.

Quan les mires
amb el telescopi
les veus movent-se
com si fessin una dansa.
Una dansa de l'espai.

Quan m'adormo
m'imagino que
soc una estrella
i la meva cara
es torna lluent!

Segon Premi Grup A

Miquel Prat Rubio

Mataró

ELS PICOTS

Tots els picots tenen quatre urpes a cada pota
i a dintre del bec punxegut tenen una llarga llenguota.
El picot fa forats als arbres per fer-hi un niu,
que és on ell viu.
El picot negre és el meu ocell preferit,
encara que no sigui gaire acolorit.
Quan el picot es posa en una branca
se li pot veure la panxa blanca.
La part de dalt del cap és de color vermell
i això el fa més bell.
Si vas al bosc i sents *toc-toc*
segur que és un picot.

Primer Premi Grup B
Manel Vilana Ferreres
Mataró

COVID MALEÏT

Aquest any no ha estat normal
i res està com cal,
per la televisió hem sentit parlar
que a la Xina un virus hi ha.

Es passeja per tot arreu,
i ningú no el veu,
és petitó però molt contagiós,
s'ha de vigilar perquè és perillós.

A Catalunya ha arribat,
i a casa a tots ens han enviat,
els dies han passat,
i a l'escola no hem tornat.

Oh, virus maleït,
si n'ets de reduït,
oh, virus maleït,
volem viure sense neguit.

A casa confinats,
jugant, estudiant i cuinant tots plegats,
en família hem estat,
i bons moments hem passat.

Pel *Classroom* treballem,
i amb les mestres ens comuniquem,
videoconferències anem fent,
per parlar amb tota la gent.

Les mans hem de rentar
si el coronavirus volem espantar.
La mascareta hem d'utilitzar
si el virus volem eliminar.

Oh, virus maleït,
marxa que estic trist,
oh, virus maleït,
et volem a l'oblit.

Ens han deixat tornar a l'escola,
però amb uns grups bombolla,
mascareta haurem de portar,
si no, ens tornaran a confinar.

Ni campaments ni cavalcada,
ni Carnestoltes ni Castanyada,
ens has deixat sense gresca,
als balcons prenent la fresca.

I ara estem amb la vacuna,
en tenim més d'una,
volem tornar a les abraçades,
fent festes i cantades.

Oh, virus maleït,
ja n'estic ben tip,
oh, virus maleït,
et volem veure rendit.

Segon Premi Grup B
Adriana Ruiz Carrillo
Tiana

M'ENCANTA...

M'encanta quan vaig al carrer,
fer la volta al món,
passar per un bonic pont,
i olorar un cirerer.

M'encanten les grans aventures,
també les boniques flors,
absolutament tots els colors,
i les bones llaminadures.

M'encanta quan arriba el gener,
sobretot anar a la muntanya,
veure caminar una aranya,
i veure un bonic llimoner.

M'encanta viure en pau,
amb gent que estigui contenta,
sentir l'olor de menta,
i mirar el formós cel blau.

M'encanta ballar, riure i somiar,
també parlar amb les persones,
compartir les bones estones,
i finalment no deixar d'estimar.

Primer Premi Grup C
Laura Masferrer Soto
Tordera

PINZELADES DE COLORS

La pintura és la meva passió
que practico amb molta il·lusió.
Els dimecres a classe de dibuix vaig
i molts dibuixos bonics faig.

M'agraden molt les aquarel·les i els retoladors
i amb ells faig dibuixos de molts colors.
Els colors vibrants són els meus preferits
per fer quadres molt colorits.

Quan estic contenta pinto el mar, la lluna i les estrelles,
i amb el pinzell acabo fent unes boniques orenetes.

Quan estic trista no em puc inspirar,
així que deixo el meu dibuix per l'endemà.

Per a mi la pintura és art i a la vegada distracció,
també és relaxació i diversió.

És el meu *hobby* preferit
que no deixaré mai en l'oblit.

Segon Premi Grup C
Marc Alcoriza Martí
Sant Andreu de Llavaneres

LES VOCALS

Avui parlaré de les vocals
mentre menjo vegetals.
Amb la A d'animal
farà que guanyi el recital.

Amb la E d'estirat
mentre penso que estaré jubilat,
però no retirat,
fent aquest poema embolicat.

Per la I d'indestructible
el meu poema serà invencible,
i amb la o d'un ou,
aquest poema serà un xou.

Aquesta és la penúltima estrofa,
he escrit tant que tinc una butllofa,
per la U d'unitat
de tant pensar estic una mica pirat.

Ho he fet tan bé
que segur que guanyaré.
He pensat tant
que m'he desmaiats i he tingut un espant.

Primer Premi Grup D
Marta Lozano Tornamorell
Tordera

POESIA DESORDENADA

Començar una poesia de maneres diverses.
Estimar amb roses o prendre el silenci.
Perquè crec que pensar(-te), així, fluixet,
amb tan sols un record a cau d'orella...
No sé com dir-ho, però és més bonic.

Que un mar i un cel m'ensenyin un sol paisatge,
la lluna i les estrelles sempre mantenint el posat,
el costum de la rialla sense el somriure.
I llavors aquella rosa,
(amb la qual un estima o la que un s'estima),
s'ofega, s'esfuma, se'n va.

M'agrada el nom de desordre.
I també tot el que (et) tingui a veure.
Llàstima que no s'hi pugui conviure per sempre.
Però suposo que aquesta deu ser la gràcia.
Acabar una poesia de diverses maneres.
Estimar sense roses i que el silenci et prengui.

Segon Premi Grup D
Lucía Sordo Tobar
Arenys de Munt

LA DEFUNCIÓ

La Mort sota l'aigua
i la nit que navega lentament,
ferida va la meva sang,
més lleugera que el son.

Esforç que m'enfonsa en allò destruït.
I la mort de mi tindrà compassió,
a través del vidre en què m'ofego.
No sentir res en els últims instants,
ja amb el cel i el mar a soles.

Així em vaig perdent, proper al meu silenci.
Deixo surar la meva pell
com un mirall en la nit,
lletrejant "absència" entre les mans.

En tornar-se les cortines de sang,
la boca atropellada pel silenci,
en la solitud, ombra del meu ésser,
a la porta de l'altre regne de la mort,
on, com en aquest,
els ulls perviuen una mica de temps
i ens miren amb burla.

Des d'aquestes tombes,
en el llastimós capitell,
on els rics s'adormen
sota l'enganyosa glòria,
a la ciutat on sempre es desborda el plaer,
sobre l'amargor i el poder, han caminat fins a la
Terra silenciosa...

Cansades ja les seves ànimes de trobar la pau,
la malenconia és tan profunda en el crepuscle
que ni tan sols el gandul pessigolleig
d'aquest minut que ha de venir
per la tristesa dels ulls, de la medul·la de l'ànima,

pot parlar i s'anul·la en un silenci tèrbol.
I la remor que brolla de la nit
no és el destí original,
no és un record.
És un pensament fosc,
que em recorda algunes preguntes
sobre la dona que surt del no-res
i torna sola a l'habitació.

La Mort va arribar calladament al meu costat,
com si fos un membre proper de la família.
Em va acariciar les mans i em va besar al front;
i jo ho vaig comprendre tot...
I, des d'aquesta vigília,
ella marxa amb mi,
i se'n va a dormir al meu llit
i la seva mirada fosca abasta tota la meva vida...

Ets esclava del destí, de l'atzar, dels reis i
dels desesperats,
i habites en el verí, la guerra i la malaltia.

Les coses que moren mai ressusciten;
les que moren no tornen mai.
Quan els capolls cauen de la branca
dues vegades, ja no floriran...
Que tristes les ombres, les ombres nefastes,
les ombres creades per la nostra maldat.
Després d'un breu somni, despertarem eternament
i la Mort ja no existirà.

Primer Premi Grup E
Estel Pou Prim
Vilassar de Mar

MARCIDA

“Malgrat el pas de les estacions jo et seguiré enyorant”

PRIMAVERA

L'esperava veient les hores del matí avançar
sota el cel ennegrit que presagiava una tempesta
només comparable amb la de la meva ànima,
sense control, inesperada, sobtada.

Finalment va arribar la primavera,
va ser com despertar d'una freda il·lusió
i va desfer la neu que s'havia acumulat
dins meu, després de tants hiverns.

I passejant per camins florals
vaig trobar la més bella de les roses,
la de les espines més afilades
que m'acompanyaria pel pas de les estacions.

Encara que plogui, les teves pupil·les
tornen les gotes d'iridescents tonalitats
en llums multicolors que il·luminen el camí
que em torna a tu, a l'edèn dels teus braços.

Promet que et quedaràs quan arribi la fredor,
esperem la primera llum de l'alba,
el cant dels ocells en néixer un nou dia,
i passem junts la primavera.

ESTIU

Ets llum radiant de l'alba assolellada,
de càlids raigs que desperten i escalfen
els fruits de l'amor cada matinada.

Neixes entre muntanyes que escalen
cap al zenit, a la recerca del llunyà ponent,
vas apuntant tímidament la teva brillantor
il·luminant el món, esborrant les ombres.

Durant les tardes em perdo
en la tonalitat de les teves pupil·les,
un degradat d'estiu que es fon en la tardor
i en com floreixen els teus pètals
tement que la calor els fongui.

Cau el vespre i amb ell arriben
les cançons d'amor difoses al vent,
els desitjos xiuxiuejats en el crepitjar
del foc negre que consumeix la nit.
I l'horitzó es perd fins que el troba l'alba.

Fugen veloços els millors instants
durant les nits d'estiu en la teva companyia,
demano a les estrelles que siguin eterns
perquè em facin sentir cada vegada més viva
i una mica menys buida.

TARDOR

Reneixes en cada flor
que, sense ser època florida,
brot a la tardor quan les fulles
cauen dels arbres gairebé nus.

Ja no importa l'estació,
si el teu amor resisteix l'avatar del temps,
en l'ocàs de la nostra vida
sense encara arribar a l'etapa de repòs
i havent viscut ja els millors moments.

I tu, herbàcia perenne,
transformes el jardí de l'ànima
de formes i colors diversos,
per finalment cedir al fred
acabant la floració i maduresa,
en la tardor de les nostres vides.

HIVERN

En un regne ple de tempestes de neu,
el vent esborra el rastre de la vida passada
i les ruïnes s'obliden rere el solstici.

Enmig de la neu tremola una veu,
un últim crit desesperat
sense eco, sense retorn,
ets tu que em dius adéu.

Des d'aquell moment
resto condemnada a errar sola
per l'immens hivern de la vida,
vetllant la teva tomba, glaçada.

Que no m'ho demanin, no podré
superar la pèrdua de tot un futur
que no arribarem a viure mai.
Perquè canviaria mil primaveres
per un hivern més amb tu.

I lentament m'afrevoleixo,
atrapada en l'eternitat gelada,
comprent que és en soledat
quan les flors es marceixen.

EQUINNOCI

Van caure d'un en un els pètals de margarida
com els dies de la vida se'n van, pansits,
com la flor que mor en arribar la nit.

Els anys es mostraran en les arrugues a la pell
però el remordiment envellirà dins l'ànima
i el temps aturat haurà estat el testimoni mut
dels dies que he passat esperant la posta de sol
per mai veure't tornar.

En temps de pluja, despunta el roig a l'alba
desflorant els dies com pètals de margarida
marcada en el temps, espero la posta de sol
fins que em queden les mans arrugades.

I si algun dia tornes,
veuràs tots els pètals espargits als meus peus
menys el de l'esperança emmetzinada.
Pensa: Què faràs quan en deixi

c

a

u

r

e

l'últim?

Segon Premi Grup E
Marçal Nonell Ruscalleda
Tordera

VIA CRUCIS

I. Caos

Abans de tot, no hi havia res.
Ni la claror, ni la foscor.
Ni les pors, ni els somnis dels homes.
Ni el desig, ni el patiment.

Tan sols un buit etern.
Un cúmul de partícules,
que no puc veure, ni tocar.
Un inici entre dos mons.
Una cançó que encara sona,
en racons de la meva ment.

I de cop una explosió. Històries i records en totes
direccions.
Algunes impacten, tenyint de color el firmament.
D'altres s'ignoren i cauen, en el pou inacabable del
present.

I malgrat el pes, del forat infinit va esdevenir el repòs.
Perquè l'home no va ser fet per viure en el desordre,
sinó per seguir jerarquies i formes,
col·locades entre la terra i el cel.

II. Gea

Del silenci va néixer el soroll.

I una pluja fina va regalimar d'aquells ulls cecs.

I les fulles van tenyir els arbres.

I les ones el mar.

I les llavors els conreus.

I un abisme ho va encerclar tot.

Va traçar el perfil del pecat,

i del dubte i del terror.

Aleshores va venir l'amor,
construït anàlogament a l'anterior.

Com una figura de marbre.

Fent equilibrismes.

Lluitant per imposar-se.

En un esforç inútil,

de conquerir l'infern.

De la penombra va sorgir la nit

i va cobrir la guerra amb el seu llençol.

Va sostenir el temps, guiat per la pau.

Va despertar el mirall de la llum.

III. Edèn

Estic estirat sobre un mantell verd.
I les tiges s'entrellacen pel meu cos nu,
penetrant la meva pell.

Les nimfes juguen i ballen al meu voltant.
Dibuixen formes abstractes.
S'amaguen darrere l'eclipsi del coneixement.

De les fonts brolla vi, d'un posat vermell com la sang.
I els nenúfars suren tranquil·lament.
Les nàiades esquitxen de somriures el llenç.

Davant meu s'estén un oasi que no existeix.
Cobert de pètals de roses,
que es despullen innocents.

I un horitzó llaurat d'anhels,
on brilla l'home que voldria ser.

A l'esquena el record,
i el misteri de la mort emmarcat a la paret.
I el passat, feixuc com l'hivern.

Boira.

Neu.

Gel.

S'inclinen lentament.

Fràgils.

Com un trencadís.

Com tu i jo.

Com la terra i el cel.

IV. Perseu

Una espurna d'or va ser suficient.
I els fruits.
I els plaers.
I les delícies que abans t'havien negat
es van entregar completament.

Una mirada per petrificar-ho tot.
I un espill esquerdat,
perquè les pupil·les ocultin
el món que duus a dins,
el misteri perenne del teu cos.

Penetrant el reflex.
Planant sobre l'univers.
Un bronzit, vertical.
Un cavall alat.
I el cap del monstre paralitzant el món.
I una estàtua de bronze.
Una serralada alçant-se,
erecte,
fent-ho trontollar tot.

Cassiopea.
Cinc estels.
Il·luminant el rostre erm que reposa sobre les roques.
Incansables.
Monòtons.
Flirtejant amb els Déus.

V. Prometeu

Rebel.
Com les arrels.
Com els teus cabells daurats.
Com la profecia que s'endevina,
sota aquest cor desfermat.
Vas temptar la sort.
Jugant a fer-te fort.
Com un miratge.
Un sacrifici estèril,
però enginyós.
Fum.
Calitja.
Ira.
Les aparences enganyen.
A vostè també.
Senyor.
Un túnel negre va engolir el cosmos.
Gèlid.
Cru.
Fam.
Un llumí per fer-ho incendiar tot.
Piròman.
Com Neró.
El cicle incessant.
La rutina que envaeix els homes.
Com la marea que puja.
I els dies que caminen,
per les portes de l'eternitat.
Un cavall de Troia.
Terrissa i porcellana.
Meloses faccions.
Entrellaçant el càstig.
Luxúria.
Desig.
Collaret de corall.
Corona de flors.
Un simple moviment,
per fer agenollar el món.

VI. Aurea aetes

Quan érem nens.
I una camisa delicada
embolicava la innocència,
mentre ballàvem i cantàvem,
a la taula dels Déus.

Pau.

I el vigor immutable.
I l'energia intacta.
Aliena al pas del temps.

Abundant.

Com la terra fèrtil.
Generosa.
Rica.

Exuberant.

No ens feia falta més.

Regals.

I coixins de cotó fluix.
Després de l'èxtasi.
Del plaer i el gaudi.
Del desig.

Trànsit.

Sense basarda ni pena.

Agraït.

Tot.

VII Empiri

Terra Santa.

9 regnes governen el cel.

El primer, deixeble del sol.

El segon, missatger entre temps.

El tercer,

l'amor,

que es desploma dels estels.

Quart.

El vigor indomable.

El compàs.

L'estrella immutable.

Distant.

El far que guia el dia i la nit,

la terra i el cel.

Cinquè.

Camp de batalla.

Fèrtil.

Mecenes de l'Imperi,

que més tard vindrà.

Sisè.

L'àliga.

El príncep hegemònic.

Efígie de Zeus.

Setè.

Un tità de gas.

Fructífer.

Com l'ordi.

I la vinya.

I el blat.

Vuitè.

Asterismes.

L'estel matinal.

Especulant amb la gravetat.

Novè.

El bressol.

Impulsant el moviment.

I per sobre de tots ells.
Una làmina etèria.
Desvestint els intervals i les superfícies.
Renunciant a les tragèdies i comèdies.
Immòbil.
El batec harmònic.
La simfonia de la història.
Protegint el món,
de la seva maldat.

VIII Mater Matuta

Estrella del matí.
Amant dels forasters.
Guia'ns a bon port.

Guardiana del naixement.
De la claror ansiosa,
per desfer-se del vel.

Com el primer sospir.
Com un bes.
Com l'aire que inunda els pulmons.

Gotes d'aigua.
Vents del nord.
Cortines de colors.

Pintura d'acció.

IX Equinocci

Tinc un bosc teixit a la mà.
Amb arbres que miren cap al cel,
i altres d'arrels profundes.

Tenyit de fang,
nascut d'espumes.

Tinc una casa enmig del bosc,
feta de palla i de fusta.
Una taula on cap tothom,
un safareig d'aigua pura.

A fora, soroll.
Nimfa.
Torna'm la calma.
Cura'm.

Tinc un prat llaurat,
i una relíquia de la natura.
Un pas, mal traçat,
boira, esdevé en dubte.

Camina el temps pel bosc,
les flors canvien de muda,
es vesteixen de record,
es despullen amb cura.

Silenci. Que ara és pols.
Ja no hi soc.
Però pots trobar-me,
si em busques.

X Virtuts cardinals

Qüestió d'equilibrismes.
D'harmonia.
De funambulismes sobre l'abisme.

A una aresta, la terra.
Coronada per voltes de canó.
I el *llibre de la vida*.
L'aigua i el vi.
La fermesa.
La constància.
La balança etèria,
que ho equilibra tot.

A un vèrtex, el cel.
Rematat en pinacles
i gàrgoles.
I tres esglaons.

El primer.
La cortina de la posteritat.

El segon.
La corona de llorer.
El fènix.
El zenit.
Les dríades i orèades.
Els boscos i les muntanyes.

El tercer, l'orfeó.
Misericordiós.
Els rajos de llum.
La sang i l'aigua.

XI. Maiestas Domini

Emperador omnipotent.
Assegut.
Sobre l'absis de la història.

L'esfera celeste.
Una aurèola.
Febus.
Vesica piscis.
Dos cercles s'encreuen,
com sempre,
als antípodes de la història.

Llança a l'aigua el destí.
Que el sacrifici és inevitable.
D'alfa a omega.
De principi a fi.

I sé que ets aquí.
Encara que t'amaguis.
I juguis amb nosaltres.
I presentis formes imprecises.
Neutres.
Al voltant del cercle,
que habita en mi.

XII Cèrber

T'estim.

Però no et sabia dir com.

Tan sols sé que el fet de dir-ho
em torna la pau,
que fa massa temps que s'oculta entre malsons.

Que el fet d'escriure-ho deixa constància
de la bona voluntat, tot i la por.

Una bomba de rellotgeria penjant d'un fil.

A punt de rebentar-ho tot.

Omnipresent.

Pendent d'una esclatxa de llum
que encengui el combustible de la memòria,
i del passat gris, i del record carregós.

Un estol d'ocells em consumeix el pit.

I una suor freda em ressegueix el cos.

Escapçant els sentits.

Tenallant la realitat.

Dibuixant un món que no és el meu.

En el que sobrevisc.

O ho intento,

si més no.

Contradiccions.

Una mà estirant-me la pell,
intentant arrencar aquest pes mort.

XIII Ophélie

Una aurèola de flors.
Fràgil.
Rebel.

Un desmai de branques flexibles,
i fulles allargades.

Ciutats abandonades.
Melancòliques.
Nostàlgiques del passat.

Sirena lloant la nit.
Descansa.
No tinguis pressa,
ni enyorança.

Que la bellesa
és fins i tot exaltada en la mort.

I que si aquesta ha de venir sigui així.
Amable.
Tènue.
Delicada.
Llisa.
Com el teu vestit.

Oh, Ofèlia, ja soc aquí!
Cerca'm entre les soques,
que suren entre les basses,
i el cristall espadat del paradís.

XIV. Yggdrasil

Com l'arbre de bronze.
I l'alfabet que neix de la pedra.
I el protector de la fortalesa brillant,
del guerrer que descansa.

Com les arrels,
pilars del panteó,
l'Anunciació sobre el clarobscur,
i el tron que reclama.

Com el gegant de glaç,
redissenyant l'art,
desgastant el progrés a cada passa.

Com el foc que ho crema tot,
i les restes dels pergamins,
i l'elogi que portes a dins,
i la certesa que emmascara.

Primer Premi Grup F
Francesc Ribas París
Teià

PLANY D'HIVERN

Segle XVI

Esguardo com es recargolen,
encimbellat en tu, cimbori altíssim,
sargantanes en carreu vastíssim;
sento el brunyit, ferralles que grinyolen,
i com estosseguen les merles,
i com esternuden els tudons,
com el meu batall brega punyent al fons,
i ataüllo estols de cendroses perles.

Abeuradors de cadernereres, brocs verdejats,
moixons voleien, agosarats, intrèpids,
feréstecs murs arreceren dels decrepits,
dels insolents soldats desprietats.
La claror acolorida dels misteris
que s'escolen calidoscòpics, cairats,
doll de lluerna dels llamps enrojolats
en la llar benaurada pels imperis.

Bastides aleshores, enllà, en el setze
les galerades obstinades, mansuetes, fermes
flanquegen dòcils, manyagues, tendres
el pas d'hores, a voltes pau i d'altres setge.

I el jorn que la bocana
clogui el pas dels fulgors
de la pell, i dels seus cors
de la saviesa mundana;
quan s'aferra la mort
en els teus baluards
i en el temps que la dissort
guanyi el joc als estendards
s'esfondraran amb tu
vestigis d'esperança
i es trencaran el murs
de tan magnànima estança.

Per fer-te perfums

Jo tenia el graó d'una escala
per pujar al teu replà,
paper blanc, tinta roja i paraules
per fer-te somiar;
uns estels en un llençol de seda
i l'ombra d'un cedre
per fer-te dormir
i una entrada per anar al teatre
per a tu i per a mi.

Jo tenia la mirada de Gal·la
enmig de les nits,
els acords d'una vella guitarra
puntejant camins;
fotogrames de films increïbles,
llaços imperdibles
que ens tenen lligats;
el miol d'una gata salvatge
bordant-nos al maig.

I vull dir-te, em sents,
que tot ho tinc per tu.
A la fàbrica hi tinc totes les eines
per fer-te perfums.

I tenia l'esbós d'una dama
de fang i de guix,
les passes d'una bella dansa
sense el teu permís;
quatre versos sargits amb llaçades
de les abraçades
que ens vàrem prestar;
un grafit amagat a les hores
que hi diu Llibertat.

I tenia un cim de muntanya
per fer-nos-hi petons,
una vall farcida de roselles,
les més belles del món;
Un riu tendre camí del teu delta,
civada i espelta
per fer-te un bon pa,
i records d'aquelles passejades
que ens dàvem la mà.

I vull dir-te, em sents,
que tot ho tinc per tu.
A la fàbrica hi tinc totes les eines
per fer-te perfums.

Sud

Vens del sud,
d'erm soler,
aixerriat, ingràvid,
feréstec, ingrat.

Fuges, tossut
de mal de cor, de cuc
d'estómac agre,
bec eixut.

Refila el sanglot
que et renega
per dins, profund,
bròfec i amarg.

Plorinya la terra
que t'ha vist néixer,
t'enyora la mare
que t'ha fet créixer.

Mos de mala farina,
d'aigua llardosa,
i titil·lar dels dits
d'odi i malvolença.

S'esfilagarsa
el torçal de vida
descabellat pel temps
i la immundícia.

I el teu plor,
flum que llisca,
reposa al mar
en ofec de mort.

I plorinya la terra
que t'ha vist néixer,
t'enyora la mare
que t'ha fet créixer.

Deserto

Tinc el pinyol esllenegat,
esborrifada l'escorça,
tinc la polpa sense força,
tinc rellentosos els ulls.

Me'n vaig!
Deserto!
No et reconec
quan desperto.

Enyoro ferums antigues,
de vell coc medieval
rius lliscant pel raval
nespres, caquis i figues.

Entretant, tu, m'albires esmolada,
llàntia perpètua, balancí argentat.
Entretant, tu, esqueixes l'albada
de coure i vermut, licor fermentat.

Tinc les juntes esquinçades,
la llavor capolada
i vidrenc l'esperit.
Tinc la cotna estarrufada,
l'esma abunyolada
i cruixit el neguit.

I me'n vaig!
Deserto!
No et reconec
quan desperto.

Llanguexo el pretèrit efluvi
de la roba estesa
voleiant pels temps
d'ensabonat diluvi.

Entretant, tu, m'albires esmolada,
llàntia perpètua, balancí argentat.
Entretant, tu, esqueixes l'albada
de coure i vermut, licor fermentat.

Ara tot és llard,
tot és tuf,
tot és quisca,
tot és beuratge de fel
que esberla i clivella el cel,
tot és fum,
tot rellisca.
Ara, sí! Deserto!

Pare

Avui t'he somiat, pare,
i he sentit dels dies l'esglai
d'aquells temps llunyans, i un desmai
m'ha farcit la pell i m'aclapara.

Un aiguabarreig de plors i riures,
tota una amalgama d'abraçades tendres,
dolça mixtura de sutjoses cendres
voleien isardes, aspres, car lliures.

Avui t'he somiat, pare,
arrapat, tremolenc, a la teva carena
en l'enginy, camí de casa, en nit serena
i un fibló m'astora, m'espaoordeix, m'amara.

Tens mans rudes, salvatges, fresques,
espellofes un plàtan, de març a febrer,
la pela canària esdevé un cendrer,
la mare ha fet faves, del pecat les esques.

Avui t'he somiat, pare,
enriolat, calat, xop de suor,
fas que els temps esdevinguin saó,
car la pitança és cada jorn més cara.

Sermó fructuós, lliçó de brega,
emprens camí a Can Bassols,
tresca que mudarà en fesols
per si l'esdevenir ens apedrega.

Avui t'he somiat, pare,
he escoltat el teu cor immens,
batec sincer, plàcid i intens,
cor que al meu cor precís dispara.

Nina dolça

Llit de fulles tendres
ets estol d'aus que volant
dibuixen xiroies sendes
que endevinen el passat.

Ets fronda de mil cireres
ets caramel, ets regal,
hem fet niu a casa nostra
tu ets el meu cim més alt.

Nina dolça,
estel del bell cel daurat,
nina dolça,
ets mon joliu camp de blat.
Nina dolça,
aigua d'un assedegat,
nina dolça,
maduixera del meu prat.

Cançó blanca que refila
notes del flautí d'argent,
ets l'aire que la finestra
cuita, àvid de ponent.

Lliris d'aigua que despunten
en un obac cau humit,
cous el meu pa cada tarda,
molla flonja del meu pit.

Nina dolça,
cotó fluix color setí,
nina dolça, ets
la feixa, ets el camí.
Nina dolça,
ets l'espelma al meu altar,
nina dolça,
lluna de color safrà.

Un petó furtiu et lliuro
i aclucada d'ull captiu.
Ets la galta quan et ploro
ets el trenc que em dona el niu.

Vi glaçat que crema l'esma
que m'embriaga l'esperit,

ets pomell d'àuria ginesta
i de l'abella el brunzit.

Nina dolça,
llençol blanc dansant al vent,
nina dolça,
raïm dolç, raig d'aiguardent.
Nina dolça,
melós sucre, llamí intens,
nina dolça,
pecat dòcil dels inferns.

Mèrit

Atureu-vos un instant
a pensar i segur
que se us acut algú.
Sé en qui estàs pensant.

El que et rostia la vedella,
el que t'acariciava cada albada,
el que et posava el plat a taula,
el que et feia la bugada.

La que et besava per sorpresa,
la que collia la civada,
la que et rentava les calces,
la que et somreia amb la mirada.

El que regava l'hort,
el que fregia cansalada,
el que et bullia les mongetes,
el que et duia a bon port.

La que et portava a l'escola,
la que canviava bolquers,
la que t'endrecava els papers, l
a que no et deixa mai sola.

Tots tenim una llum,
un punt candent en el zenit
i hem de tenir per costum
agrair-li tot el mèrit.

Segon Premi Grup F
Joaquim Haro González
Tordera

SILENCI TÀCIT

I

SILENCI MUSICAL

Les cordes,
el metall,
la percussió
i els vents
llegeixen la melodia
que s'ha enfilat al pentagrama,
amb el mateix ordre
que les orenetes dibuixen
els seus perfils
als fils
que subratllen els paisatges:

baixos,
que polsen compassos
sentits des de dins,
profunds,
propers al batec del cor;

dolces tonades
capaces d'escalar,
sense embranzida,
les cledes més altes;

també l'equilibri
de les segones veus,
i tot d'acords
que es posen d'acord
en l'harmonia
que estructura la tonada.

Tot d'una...
i en un instant,
es fa el silenci:
El so
perd les dues lletres
i esdevé espurna d'aire,
sense cos ni volum;
és aleshores que omple els espais
i, sense dir res,
mana.

Sobtadament,
tota la partitura es doblega
fent un plec en el silenci:
                  remarca la presència
quan només és una absència
i assenjala que hi és
quan només és...

res.

Llavors el sento,
i és més meu.

II

SOTA L'AIGUA

Sí, és de color blau.

Bombolleja a l'oïda
i fuig amb presses
per tornar, més intens
si és possible,
quan restes quiet.

És en la immobilitat
i al més profund
quan, en un silenci espès,
m'envolto de silenci
dins del silenci.

Tot just m'adono
que... desapareix;
només és
el breu temps que no soc
perquè no respiro.

Trec el cap de l'aigua,
torno a l'embolcall de sorolls,
crits, colors,
olors
i tactes de vellut

(amb l'oreig fent tentines a la pell)

que ja el trobo a faltar.

Aleshores,
escuro el temps
amb l'aire
d'una alenada,
i torno al món del blau
per restar quiet
un altre moment,
just breu instant
mínim
abans de tornar a respirar.

Temps de silencis
dins del blau
intens i tou.

III

AL MIG DE LA GENT

Neix com a breu xiuxiueig,
esdevé murmuri,
més tard fressa
i, malauradament,
ens arriba vestit de brogit.

Són paraules, sí,
però llençades a l'èter
per la gent...
a crits,
a clams,
sovint a brams,
com si qui més crida
més raó té.

Tothom té ganes de dir,
ningú de sentir,
i menys d'escoltar.

Els carrers són plens de sons,
síl·labes enganxades
a la inconsciència del volum;
perquè hom creu
que la importància d'allò que es diu
s'ajusta a la potència
de la pronúncia,
a la vehemència
de la ganyota
i a la insistència
del gest.

Comunicar
és fer passos enrere,
deixar el brogit
i la fressa,
i recuperar el valor del murmuri,
l'encanteri més intens
del xiuxiueig íntim
just a cau d'orella;
per tocar,
intensament,

el paisatge personal,
el més profund,
aquell que només es dibuixa
al fons dels ulls
en converses de fit a fit.

IV

A BOSC

No se sent ningú.
La civilització s'allunya camí enllà,
i la gent, el brogit i la pressa
són darrere l'últim revolt.

Només m'envolta la natura
vestida de tots els tons de verd,
i és el Montnegre qui parla
amb veu de segles i bosc.

Cercant el silenci
m'amaro de paisatge
fins que, curull,
enfit d'imatges,
tanco els ulls
per mirar més endins:

El silenci desapareix
rere el cruixir de la fullaraca.

Els ocells refilen
veus antigues
afonats dalt
de les branques més altes.

El vent toca,
amb mà de seda,
cada una de les fulles dels arbres,
des de les més menudes
arran de terra,
gairebé insignificants,
a les més grans
i importants,
aquelles que, a les capçades,
voleien com estendards.

Petits sorolls,
xiuladisses, murmuris,
xiuxiueigs:
conversen les fades
de la foscor
amb les ombres més fondes,

i es confessen amors vençuts,
escrits amb molsa
a les llegendes.

El silenci del bosc
és harmònica tonada
d'una orquestra natural,
on la batuta rítmica
del pas del temps

(hores, dies i estacions)

és qui accelera o frena
amb metrònom d'essències
la seva ensucrada melodia.

V

CORONANT MUNTANYES

Dalt de les crestes,
on l'aire fa la volta
per tornar a pentinar
els núvols
i fer-los rínxols blancs,
no hi ha més soroll
que la veu del vent.

No és brisa,
ni oreig,
ni dolça marinada
que calmi per un moment

(i després de l'esforç)

les galtes esverades;
tampoc és cicló, huracà,
força desbocada
sense fre ni aturador;
ni galerna grisa
mullada de sal
que dissolgui el sabor
en llàgrimes de por;
ni llevant tossut,
ni gregal refredat,
ni garbí ni ponent
ni boges tramuntanes;
ni torb mentider
ni terral reescalfat
capaç d'eixugar-nos l'ànima.

És vent satisfet
de calma i fita aconseguida,
és l'emoció del cim,
del paisatge,
de la pell freda i el cor calent
ple, només envoltat
de solitari i entranyable silenci.

VI

A MITJANIT

El darrer ressò
de la darrera passa
va tancar, a l'altra banda
de la seguretat de les portes,
l'última paraula.

La nit ha vestit d'ombra
el carrer,
i la quietud es fa reina
de la fosca,
curulla de temps per recórrer
les hores fins a l'albada.

La lluna, sempre muda
i de puntetes,
surt i pinta de violetes
les formes del paisatge,
mentre puntegen la volta obscura
de la nit
estels perduts
en llunyanies titil·lants.

Des de les branques més altes
dels arbres propers,
algun mussol curiós,
duc potent,
qui sap si òliba trapassera,
trenca la monotonia del silenci
amb crits orgullosos
de qui mana a les penombres.

Sí,
m'agrada passejar a la nit,
tocar l'ombra,
veure les tenebres,
assaborir l'obaga,
i ensumar la foscor.

Escoltar?

*No, el silenci mana,
corprèn,
recull el cor en un puny tancat,
fa un nus estret
a les entranyes
alhora que cobreix
amb la seva negra manta
el món més adormit.*

VII

DIR... EN SILENCI

Quan no calen paraules
perquè els esguards són antics,
i sense badar boca
t'entens,
el silenci esdevé familiar i costum.

Preguntes al silenci
i d'ell t'arriben les respostes;
el temps recorre el silenci
de la mà de l'amor
quan ja no és gaire més
que un petó de ploma.

Fins i tot el present...
és silenciós.

És aleshores quan la prudència
i l'abstracció
amaguen les paraules,
i els sons,
i els ressons,
i les veus més íntimes.

És quan la relació,
l'intercanvi,
i la connexió
descansen les seves mans més fortes
i decidides
sobre la gestualitat
i el tacte.

Sí, el més lleu moviment,
fins i tot un subtil obrir i tancar
de parpelles,
és qui subratlla,
dins del silenci,
allò que volem cridar.

Accèssit Grup F
Eulàlia Ribera Rodergas
Vilassar de Mar

PARANOMÀSIES

SENSE ACCENT

Del bes agut
a la memòria esdrúixola,
plana la vida nua.

He perdut els accents.

TEMPORAL

Ara que la pluja amaina
pessigolleja'm el clatell
ran mateix del desig travat.

Tanco els ulls.
Color memòria,
la terra molla perpetua el gust
de goma d'esborrar.

Ran mateix del pupitre guixat,
la maduixa esgallada.

APRENTATGE

Hem apamat el vers i la carícia,
ens hem xopat de llum i lluna.
D'on ve a hores d'ara
l'esquitx gelat de la malenconia?

Deu ser el moment
d'entomar l'aire de la soledat.

ABECEDARI

De nit
i en el silenci adust,
reescric el món mesquí
que he construït a mida
dels meus fracassos.

Ara clareja,
i les paraules em fan companyia
amb el somriure franc
d'un dia blau.

ASSAIG - ERROR

Coordenades impossibles,
la física i la química,
l'espai i el temps,
van fent camí.
I faig veure que les entenc.

Obtusa, la ment es recargola
tossudament.
La mentida roman impassible.

VIATGE

Viratge inútil.
Seguir la primavera del teu cos,
esborrar latituds,
ignorar hemisferis,
la nit atroç i l'alba despullada.
Beso el mirall amb llavis entumits
i ets tu en mi, al baf de la distància.

UNIVERS

I ara
voles a l'entrellum
que contradiu els rellotges i els astres.
És el present
surant al núvol
sense memòria.
Res no ha estat fora
del parèntesi que levita.
L'estella,
l'estrella.

BASARDA

Només goses mullar-te els peus.
De fet,
no et permets imaginar
tanta mar al davant.
No hi ha meduses ni taurons.
Només tu.
I la covardia

PARANOMÀSIA

Entre el miracle i el miratge,
dos substantius,
desig i culpa.

ENROC

Retuda al retop del retret,
em despullo dels renecs
i ronsejo ran del teu riu.
De retruc —i em repeteixo—,
el roc que roman.

HIPÒTESI

Res no és
fins que uns ulls
no ho viuen.
Ja veus...

XXXV IIII

MOSTRA

LITERÀRIA

Convocatòria
i acta

DEL
MAR ESMÈ

Teia 20
21

CONVOCATÒRIA DE LA XXXVIII EDICIÓ DE LA MOSTRA LITERÀRIA DEL MARESME 2021 Concurs comarcal de prosa i poesia en català

Aquesta convocatòria es regeix per les Bases Generals de la Mostra Literària del Maresme, aprovades pel Ple del Consell Comarcal del Maresme, celebrat en sessió ordinària el dia 16 de març de 2021.

Per a aquesta edició i tal com subscriu el conveni de col·laboració, Teià ha estat escollit municipi amfitrió.

CONCURS LITERARI COMARCAL DE PROSA I POESIA. PREMI ORDINARI

1 PARTICIPANTS

1.1 Els municipis participants seran els que signin el conveni de col·laboració entre els ajuntaments de la comarca i el Consell Comarcal del Maresme.

1.2 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme, en algun dels municipis citats al punt 1.1. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb el municipi.

1.3 Hi ha sis grups de modalitat de poesia i sis grups de modalitat de prosa, repartits de la següent manera:

- Grup A: de 6 a 8 anys
- Grup B: de 9 a 11 anys
- Grup C: de 12 a 14 anys
- Grup D: de 15 a 18 anys
- Grup E: de 19 a 25 anys
- Grup F: a partir de 26 anys

Els grups es classifiquen tenint en compte l'edat dels participants el 30 d'abril del 2021.

1.4 Els participants només podran presentar una obra per modalitat i en un sol municipi. En cas contrari seran desqualificats.

2 OBRES CONCURSANTS

2.1 El tema és lliure.

2.2 Les obres han de ser individuals, escrites en català i inèdites quan es presentin a la fase local.

2.3 Els treballs tècnics i científics queden exclosos de la present convocatòria.

2.4 L'extensió màxima de les obres de la modalitat de prosa i poesia dels grups A, B i C és de 5 cares de DIN-A4 o equivalent. L'extensió màxima de les obres de la modalitat de prosa i poesia dels grups D, E i F és de 15 cares de DIN-A4 o equivalent.

2.5 Preferiblement els treballs han de ser escrits en lletra de cos 12 del tipus Times New Roman i espai entre línies d'1,5 punts o equivalent.

3 PLIQUES

3.1 Les obres s'han d'enviar en format digital a través d'EACAT al Consell Comarcal del Maresme.

3.2 Les obres han d'especificar a l'inici del text:

- XXXVIII Mostra Literària del Maresme
- Títol
- Pseudònim o lema
- Data de naixement
- Grup i categoria

3.3 Cada ajuntament enviarà un llistat acompanyant els treballs on s'indiqui (Annex1):

- XXXVIII Mostra Literària del Maresme
- Municipi on es presenta
- Títol
- Pseudònim o lema
- Nom i cognoms de l'autor
- Data de naixement
- Adreça, telèfon i adreça electrònica
- Grup i categoria

I com a documentació annexa en el cas dels grups D, E i F:

- Fotocòpia del DNI/NIE/PASS.

4 PRESENTACIÓ DELS TREBALLS

4.1 Entre tots els municipis participants s'escollirà el municipi amfitrió. Aquest serà el responsable de l'organització i finançament de l'acte de lliurament dels premis, que haurà de tenir el vistiplau del Consell Comarcal del Maresme.

4.2 Els treballs escollits pels ajuntaments participants es presentaran al Consell Comarcal del Maresme abans del 7 de juliol del 2021.

4.3 El màxim d'obres que s'acceptaran per municipi participant és de dues obres per cada grup i modalitat (primer i segon premi). El nombre màxim d'obres presentades per cada municipi és de vint-

i-quatre. En el cas que se'n superi el màxim admès, es retornaran les obres per tal que se n'envii el nombre indicat.

4.4 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

5 PREMIS

5.1 Cada ajuntament organitzador atorgarà els premis que consideri a nivell local. Els premis de la fase comarcal de la Mostra Literària consistiran en un primer premi i un segon premi per cada grup i modalitat.

5.2 Els grups A, B i C rebran un val bescanviable per llibres i els premis D, E i F rebran un premi econòmic en metàl·lic.

5.3 Els imports dels premis són els següents:

Grup		1r premi		2n premi	
		Prosa	Poesia	Prosa	Poesia
Val regal	A	100 €	100 €	80 €	80 €
Val regal	B	100 €	100 €	80 €	80 €
Val regal	C	200 €	200 €	150 €	150 €
Metàl·lic	D	300 €	300 €	200 €	200 €
Metàl·lic	E	400 €	400 €	300 €	300 €
Metàl·lic	F	600 €	600 €	400 €	400 €

Tots els premis a partir de 300 € estan subjectes a una retenció del 19 % de l'IRPF.

6 PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

6.1 Els municipis participants seran els que s'adhereixin al conveni anual de col·laboració entre els ajuntaments de la comarca i el Consell Comarcal del Maresme.

6.2 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme, en algun dels municipis citats al punt 6.1. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb el municipi.

6.3 Aquest premi no preveu categories per edat dels participants.

6.4 Els participants només podran presentar un microrelat, i en un sol municipi. En cas contrari seran desqualificats.

6.5 El tema és lliure i només s'acceptaran relats de fins a 140 caràcters, amb espais inclosos, redactats en català, tant en poesia

com en prosa. No estan permesos els truncaments de paraules ni les abreviacions.

6.6 Les obres han de ser individuals, escrites en català i inèdites quan es presentin a la fase local.

6.7 Les obres s'han d'enviar en format digital a través d'EACAT al Consell Comarcal del Maresme.

6.8 Les obres han d'especificar a l'inici del text:

- XXXVIII Mostra Literària del Maresme. Premi extraordinari de Microrelats
- Títol
- Pseudònim o lema
- Data de naixement

6.9 Cada ajuntament enviarà un llistat acompanyant els treballs on s'indiqui (Annex2):

- XXXVIII Mostra Literària del Maresme. Premi extraordinari de Microrelats
- Municipi on es presenta
- Títol
- Pseudònim o lema
- Nom i cognoms de l'autor/a
- Data de naixement
- Adreça, telèfon i adreça electrònica
- Grup i categoria

I com a documentació annexa en el cas de persones majors d'edat:

- Fotocòpia del DNI/NIE/PASS.

6.10 Els treballs escollits pels ajuntaments participants es presentaran al Consell Comarcal del Maresme abans del 7 de juliol del 2021.

6.11 Cada ajuntament podrà presentar a la fase comarcal fins a cinc microrelats.

6.12 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

6.13 Cada ajuntament organitzador atorgarà els premis que consideri a nivell local. El premi de la fase comarcal de la Mostra Literària consistirà en un únic premi.

6.14 El premi extraordinari de microrelats rebrà un premi econòmic en metàl·lic de 400€ en el cas dels adults o el mateix import en un val bescanviable per llibres en el cas que el guanyador sigui menor d'edat. Tots els premis a partir de 300 € estan subjectes a una retenció del 19 % de l'IRPF.

7 PREMI EXTRAORDINARI DE RELATS BREUS PER A PERSONES AMB DISCAPACITAT INTEL·LECTUAL

7.1 Els municipis participants seran els que signin el conveni de col·laboració entre els ajuntaments de la comarca i el Consell Comarcal del Maresme.

7.2 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme, en algun dels municipis citats al punt 7.1. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb el municipi.

7.3 Aquest premi no preveu categories per edat dels participants.

7.4 Els participants només podran presentar un relat breu, i en un sol municipi. En cas contrari seran desqualificats.

7.5 Les obres poden ser individuals o en grup, sempre que s'acrediti la discapacitat intel·lectual de l'autor/a o autors/es.

7.6 El tema és lliure i les obres han de ser originals, escrites en català i inèdites quan es presentin a la fase local.

7.7 S'acceptaran obres tant de prosa com de poesia i il·lustrades amb qualsevol tècnica.

7.8 Les obres s'han d'enviar en format digital a través d'EACAT al Consell Comarcal del Maresme.

7.9 L'extensió màxima de les obres és de 4 cares de DIN-A4, en lletra de cos 12 del tipus Times New Roman i espai entre línies d'1,5 punts. Aquesta extensió i recomanació tipogràfica és a títol orientatiu.

7.10 Les obres han d'especificar a l'inici del text:

- XXXVIII Mostra Literària del Maresme. Premi extraordinari de relats breus per a persones amb discapacitat intel·lectual
- Títol
- Pseudònim o lema
- Data de naixement

7.11 Cada ajuntament enviarà un llistat acompanyant els treballs on s'indiqui (Annex3):

- XXXVIII Mostra Literària del Maresme. Premi extraordinari de relats breus per a persones amb discapacitat intel·lectual
- Municipi on es presenta
- Títol
- Pseudònim o lema
- Nom i cognoms de l'autor/a
- Data de naixement
- Adreça, telèfon i adreça electrònica
- Grup i categoria

I com a documentació annexa:

- Fotocòpia del DNI/NIE/PASS de tots els autors/es en cas de ser majors d'edat
- Certificat oficial de discapacitat intel·lectual de tots els autors/es

7.12 Els treballs escollits pels ajuntaments participants es presentaran al Consell Comarcal del Maresme abans del 7 de juliol del 2021.

7.13 Cada ajuntament podrà presentar a la fase comarcal fins a tres obres.

7.14 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

7.15 Cada ajuntament organitzador atorgarà els premis que consideri a nivell local. El premi de la fase comarcal de la Mostra Literària consistirà en un únic premi.

7.16 El premi extraordinari de relats breus per a discapacitats intel·lectuals rebrà un premi econòmic en metàl·lic de 400 € en el cas dels adults o el mateix import en un val bescanviable per llibres en el cas que el guanyador sigui menor d'edat. Tots els premis a partir de 300 € estan subjectes a una retenció del 19% de l'IRPF.

8 JURAT I TRÀMIT

8.1 El jurat de la fase local serà nomenat per l'ajuntament que convoca el premi, i serà el que qualifiqui les obres a nivell local.

8.2 El jurat de la fase comarcal estarà format per dues persones designades pel Consell Comarcal i per dues persones més, designades per l'ajuntament amfitrió. Els quatre membres del jurat seran persones vinculades al món literari de la comarca del Maresme.

8.3 Serà responsabilitat del jurat:

- Elaborar el veredictes que es recollirà en una acta
- Rebutjar els treballs que no s'ajustin a les bases de la convocatòria
- Concedir accèssits
- Declarar desert un premi

8.4 El jurat trametrà l'acta del veredictes al Consell Comarcal del Maresme, el qual serà vinculant per l'òrgan resolutori. El Consell Comarcal comunicarà als municipis participants els guanyadors.

8.5 L'ajuntament amfitrió determinarà el lloc i l'hora de l'acte públic de lliurament de premis i ho comunicarà als ajuntaments participants.

9 PUBLICACIÓ I CONSERVACIÓ

9.1 Les obres guanyadores seran publicades en una primera edició i els seus autors tindran dret a un exemplar gratuït d'aquesta publicació.

9.2 La propietat de les obres presentades serà dels seus autors. El Consell Comarcal del Maresme es reserva el dret de fer-ne una primera publicació i poder reproduir-les —de manera total o parcial— en publicacions posteriors o en edicions pròpies del Consell Comarcal del Maresme, així com al web www.ccmaresme.cat, fent referència a l'autor.

9.3 Les obres guanyadores es conservaran a l'Arxiu Comarcal del Maresme, amb seu a l'edifici de Can Palauet. Carrer d'en Palau, 32 - 08301 de Mataró.

10 ALTRES DISPOSICIONS

10.1 Els accèssits seran publicats al llibre recull de les obres, però no disposaran de premi.

10.2 Els participants seran responsables de les reclamacions que es produeixin per danys a tercers (plagis, danys morals, etc.).

10.3 Qualsevol imprevist, incidència o esdeveniment extraordinari que esdevingui durant el procés normal de la Mostra Literària del Maresme, la resolució del qual no estigui prevista en aquestes bases, serà resolt pels membres del jurat de la Mostra amb el suport dels tècnics del Consell Comarcal.

10.4 En compliment del Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades i la Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades i garantia dels drets digitals, us informem que el Consell Comarcal del Maresme, com a responsable del tractament de les dades dels participants de la Mostra Literària, tractarà les dades amb tota la confidencialitat i aplicarà les mesures de seguretat que corresponguin.

Les dades facilitades seran tractades legítimament d'acord amb el consentiment donat en inscriure's a la Mostra i en compliment de les funcions públiques pròpies de l'entitat per gestionar la inscripció, participació i comunicacions amb els participants a la Mostra. Les dades no seran cedides a tercers, excepte les dades dels guanyadors, que seran difoses públicament.

Un cop finalitzada la Mostra les seves dades seran conservades únicament per al compliment de les normatives aplicables i per atendre possibles reclamacions, però no seran utilitzades per a cap altra finalitat.

Les persones interessades, en cas de desitjar-ho, podran exercir els seus drets d'accés, rectificació, supressió, oposició o limitació del tractament davant del Consell Comarcal del Maresme de forma presencial per instància genèrica a la plaça Miquel Biada,1 (08301) Mataró, o bé ho podran fer telemàticament per instància genèrica a la seu del Consell Comarcal del Maresme, al següent enllaç: <https://www.seu-e.cat/web/ccmaresme/govern-obert-i-transparencia/serveis-i-tramits/tramits/instancia-generica>.

Així mateix, en cas que els participants considerin que els seus drets de protecció de dades han estat vulnerats, podran presentar una reclamació davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (www.apd.cat).

10.5 El fet de concursar implica la total acceptació d'aquestes bases.

ACTA DEL JURAT DE LA MOSTRA LITERÀRIA DEL MARESME 2021

Es convoca una reunió *on-line* mitjançant *GoogleMeet* el dia 16 de setembre de 2021 a les 17:00 h. Es pren acta des del Consell Comarcal del Maresme a Mataró. Hi assisteix el jurat de la Mostra Literària del Maresme: per part de l'Ajuntament de Teià, Cristina Armengol i Ignasi Estapé; i per part del Consell Comarcal del Maresme, Núria Pera i Jaume Prat. També hi assisteix Mònica Marcet del Consell Comarcal del Maresme que actua com a secretària.

Es proposa començar pel grup A de prosa, de 6 a 8 anys. El jurat ha trobat divertit i fresc el relat *El somni d'una vida* d'Amelie Persini Escobar, d'Arenys de Mar, al qual atorguen el primer premi de la categoria. El segon premi és per a *El conill blau* de Roma Jáñez Bastida, de Sant Andreu de Llavaneres, del qual el jurat destaca la seva originalitat. Pel que fa a la poesia, el primer premi s'atorga a *Les estrelles* de Xavi Navarrete Álvarez, de Vilassar de Mar, i el segon a *Els picots* de Miquel Prat Rubio, de Mataró.

Seguim pel grup B de 9 a 11 anys, i per la categoria de prosa. El jurat atorga el primer premi a *El conte de l'oblit* de Jana Bartrés, de Sant Vicenç de Montalt, per ser emotiu i estar ben narrat. El segon premi és per a *La lluna blava* de Blai Gispert Sangerman, d'Arenys de Munt, del qual es destaca la creativitat i la imaginació. El primer premi de poesia del grup B és per a *Covid Maleït* de Manel Vilana Ferreres, de Mataró, per la capacitat de reflectir d'una manera molt fresca l'experiència de la pandèmia. I el segon premi és per a *M'encanta...* d'Ariadna Ruiz Carrillo, de Tiana, del qual es destaca la composició i el ritme.

Pel que fa al grup C de 12 a 14 anys, en la categoria de prosa, el primer premi és per a *El problema de la humanitat és la humanitat* de Carla Moreno Antúnez, de Sant Andreu de Llavaneres, i el segon premi és per a *El temps ho esborra... tot (o no)* de Lucía Miñambres Martínez, d'Arenys de Munt. En la categoria de poesia, el primer premi és per a *Pinzellades de colors* de Laura Masferrer Soto, de Tordera, i el segon premi és per a *Les vocals* de Marc Alcoriza Martí, de Sant Andreu de Llavaneres. D'ambdós poemes se'n destaca el ritme i la frescor dels versos.

Del grup D de prosa de 15 a 18 anys, el primer premi és per a *Cada dia de pluja* de Sara Correa Fernández, de Tordera, i el segon premi és per a *Retrospecció* de Victòria Collbatallé Cabrera, de Mataró. El jurat ha trobat que en aquest grup de prosa hi ha diversos textos molt bons i que els ha costat triar. Del primer premi destaquen

que és un relat ben fet i agradable i que posa en valor la figura dels avis. Del segon relat destaquen la descripció de la lluita interna per superar les pors. Per altra banda creuen oportú atorgar un accèssit al relat *Una de les mil versions* de Martina Farré Arnau, de Tiana, per la seva originalitat. Pel que fa a la poesia, el primer premi és per a *Desordenada* de Marta Lozano Tornamorell, de Tordera, per ser original i fresc, i el segon premi és per a *La defunció* de Lucía Sordo Tobar, d'Arenys de Munt, que tot i ser dur és una molt bona interpretació de la mort.

Del Grup E de 19 a 25 anys, en la categoria de prosa, el primer premi és per a *Sol, solet* de Joan Simó Rodríguez, de Vilassar de Mar, per la seva construcció impecable i creativitat desbordant. El segon premi és per a *Camins d'asfalt* de Neus Fernández Benito, d'Argentona, del qual es destaca el seu relat de superació. En la categoria de poesia, el primer premi és per a *Marcida* d'Estel Pou Prim, de Vilassar de Mar, del qual el jurat fa esment del seu missatge, i el segon premi és per a *Via Crucis* de Marçal Nonell Ruscalleda, de Tordera, per la dedicació i el treball tan elaborat.

Del grup F de més grans de 26 anys, en la categoria de prosa, el primer premi és per a *Jalila* de Carla de la Fuente Cerezo, de Canet de Mar, per estar molt ben narrat i tenir una història molt ben travada. El segon premi és per a *Exitdèmia* de Miquel Esquirol Jiménez, de Teià, del qual el jurat destaca que és una bona història molt enginyosa. Pel que fa a la poesia, el jurat expressa que els ha costat triar a causa de l'alt nivell de poemes i poemaris que s'han presentat a concurs i demana també poder atorgar un accèssit. El primer premi és per a *Plany d'hivern* de Francesc Ribas i París, de Teià, per ser una obra molt completa i interessant. El segon premi és per a *Silenci tàcit* de Quim Haro González, de Tordera, del qual es destaca la bona interpretació d'escoltar la vida i l'entorn. L'accèssit és per a *Paranomàsies* d'Eulàlia Ribera Rodregas, de Vilassar de Mar, que fa un recull de sentiments i les diverses maneres d'interpretar-los.

Pel que fa al premi extraordinari de microrelats, el jurat ha estat unànimement i tots els membres han estat d'acord en atorgar el premi a Núria Oliva Barceló, de Caldes d'Estrac, pel seu relat *Botiga de Vell* que han trobat molt creatiu i vistós.

El premi extraordinari per a persones amb discapacitat intel·lectual és per a *El bosc de les emocions* de Gabriel Roselló del Pozo, Bruno Blasco Díaz Veiga i Juan Àngel Machio Duran, de Vilassar de Dalt, per la seva sensibilitat i genialitat a l'hora de descriure la natura i per les referències al nostre territori.

Acaba la reunió a les 18:00 h i s'envia a signar l'acta.

Consell Comarcal del
Maresme

Participen:

Arenys de Mar
Arenys de Munt
Argentona
Cabrera de Mar
Cabrils
Caldes d'Estrac
Calella
Canet de Mar
Dosrius
Malgrat de Mar
Mataró
Montgat
Òrrius
Sant Andreu de Llavanes
Sant Pol de Mar
Santa Susanna
Sant Vicenç de Montalt
Teià
Tiana
Tordera
Vilassar de Dalt
Vilassar de Mar